

O SVIATKOCH A TRADÍCIÁCH

O SVIATKOCH A TRADÍCIÁCH

Babylon, Rímska Katolícka Cirkev a iné tajomstvá

Michaela Ouzka, MA

OBSAH

1. Úvod	3
2. Koniec Časov	5
3. Rím- Veľký Babylon	6
4. Babylonská Veža	8
5. Európska Únia	13
6. Svätá Mária a.k.a. Semiramis	14
7. Islám	17
8. Židovstvo	21
9. Babylonská Trojica	23
10. Rímska Ríša	25
11. Kristus - Boh Slnka?	28
12. Svätá Omša	30
13. Veľká Noc	34
14. Symbol Hviezdy	44
15. Nový Babylon v USA	48
16. Pápež Antikrist	53
17. Modlárstvo	58
18. Byzantská Ríša	61
19. Mohamed - Agent Ríma	62
20. Synkretizmus	64
21. Narodeniny	67
22. Dúha	70
23. Nový Rok	74
24. Traja Králi	76
25. Luperkálie	78
26. Svätajánska Noc	79
27. Halloween	81
28. Saturnálie	85
29. Krst	87
30. Svadba	91
31. Svadobné zvyky v Babylone	95
32. Symbol Ruže	97
33. Svadobný Prsteň	100
34. Svätožiara	104
35. Varianty Svätožiary	107
36. Ikony	108

37. Pohreb	113
38. Ježišová Hrobka	117
39. Dóm Hromu	119
40. Základný Kameň	125
41. Kupola	127
42. Vzostup do Podsvetia	128
43. Archa Zmluvy	129
44. Adam a Eva	131
45. Relikvie	138
46. Záver	141

I. Úvod

Rím nikdy celkom nezanikol, má v súčasnosti viac vplyvu a moci než kedykoľvek predtým.

Milióny veriacich ľudí po celom svete navštevujú pravidelne Svätú omšu, slávia sviatosti Rímskej Katolíckej Cirkvy (RKC) tak povediac v dobrej viere- bez toho, aby si uvedomovali, koho tými rituálmi skutočne vedia. Biblia, tzv. Božie slovo a praktiky RKC, to sú dve od seba diametrálne odlišné veci. Presne toto bude aj centrálnou témou tejto knihy- ukázať, že sa RKC síce oháňa touto knihou, v skutočnosti ale činí úplny opak, alebo sa písma vôbec neodrží.

V Biblii je spomínané nasledovné:

Evanjelium podľa Matúša 24:24

Lebo vystúpia falošní mesiási a falošní proroci a budú robiť veľké znamenia a zázraky, aby zvedli, ak je to možné, aj vyvolených.

Sme podľa všetkého v posledných časoch, pred ktorými nás Biblia varovala. Všetko je obrátené naruby, máme tu bezprecedentný morálny, spoločenský a duchovný úpadok, zemetrasenia, sopečné výbuchy, hľad, vojny a chýry o vojnách, veľké odpadnutie cirkvy (tzv. aspostáza), a kto si tiež všimol, máme tu možno už aj tzv. znak šelmy z knihy **Zjavenie Apoštola Jána (Apokalypsa)**

- 13, 16-18 -

A pôsobí, že všetci, malí i veľkí, bohatí i chudobní, slobodní aj otroci, prijímajú na pravú ruku alebo na čelo znak, a že nik nemôže kupovať alebo predávať, iba ten, kto má znak: meno šelmy alebo číslo jej mena. V tomto je múdrosť: Kto má rozum, nech spočíta číslo šelmy; je to číslo človeka a jeho číslo je šesťstošesťdesiatšesť.

Mali sme tu povinné očkovanie takmer celého ľudstva. Bolo to niečo, čo nemá obdobu v našich dejinách. Kto sa nechal oklamať a zviest z cesty, si dal buď do žily vpichnúť enzým Luciferáza alebo cez nos až na čelo vsunúť smrtiaci koktejl zväčša neznámych látok, taktiež v dobrej viere.

Prejdime si šokujúcimi odhaleniami Svätej Stolice a postupne odkryjeme, čo sa deje za oponou hustej hmly. Už niet veľa času, takže som veľmi rada, že ste sa vydali na túto cestu skúmania so mnou.

Niesom žiaden expert na danú tému, som len zvedavý jedinec, zaujímam sa o záhady a skryté informácie. Neberte ma za slovo, všetko skúmajte sami a hľadajte pravdu spolu!

Obrázky niesu moje, sú stiahnuté z internetu, a tak ich aj vy môžete ďalej voľne šíriť. Ak sa vyskytne citát, uvádzam, z akej knihy je, aj autora, ak je známy. Dávam len dokopy moje myšlienky, skladám verejne dostupné informácie do jedného dúfam že stráviteľnejšieho celku.

eKniha je zdarma na stiahnutie. Ide mi o to, aby sa ľuďom pootvárali oči.

Každú Nedeľu chodí nespočetné množstvo ľudí na omšu, dávajú úctu božstvu/božstvám/démonom, ktoré nemajú nič spoločné s našim Stvoriteľom, a tak sa len snažím o to, aby sme sa nad sebou, nad našimi zvykmi, tradíciami a sviatkami hlbšie zamysleli.

Ak sa vám informácie v eKnihe páčili, budem veľmi rada, ak link na stiahnutie budete ďalej zdieľať s Vašimi blízkymi a priateľmi. Ak Vás informácie v tejto knihe oslovili, kľudne si zdarma stiahnite aj moju eknihu O Plochej Zemi.

Link na stiahnutie je tu - www.oplochejzemi.webador.com

Ďakujem.

2. Koniec Časov

Evanjélium podľa Matúša 24, 1-13:

Keď Ježiš vyšiel z chrámu a odchádzal, pristúpili k nemu jeho učeníci a ukazovali mu chrámové stavby. On im však povedal: „Vidíte toto všetko? Veru, hovorím vám: Nezostane tu kameň na kameni; všetko bude zborené.“ Keď potom sedel na Olivovej hore a boli sami, pristúpili k nemu učeníci a spýtali sa ho: „Povedz nám, kedy to bude a aké bude znamenie tvojho príchodu a konca sveta?“ Ježiš im odpovedal: „Dajte si pozor, aby vás niekto nezviedol. Lebo prídu mnohí v mojom mene a budú hovoriť: »Ja som Mesiáš.« A mnohých zvedú. Budete počuť o vojnách a chýry o bojoch. Dajte si pozor, aby ste sa neplašili. To musí prísť, ale ešte nebude koniec. Lebo povstane národ proti národu a kráľ ovstvo proti kráľ ovstvu. Miestami bude hl'ad a zemetrasenie. Ale to všetko bude len začiatok útrap. Potom vás vydajú na mučenie, budú vás zabíjať, a všetky národy vás budú nenávidieť pre moje meno. Vtedy mnohí odpadnú a budú sa navzájom udávať a nenávidieť. Vystúpi mnoho falošných prorokov a zvedú mnohých. A pretože sa rozmnoží nepravosť, v mnohých vychladne láska. Ale kto vytrvá do konca, bude spasený.

Kniha proroka Daniela 12, 1-4:

V tom čase povstane Michal, veľké knieža, čo stojí nad synmi tvojho národa: Bude to čas úzkosti, aký nebol, odkedy povstal národ až po ten čas. V tom čase bude tvoj ľud oslobodený, každý, koho nájdú zapísaného v knihe. A mnohí z tých, čo spia v prachu zeme, sa zobudia; niektorí na večný život, iní na hanbu a večnú potupu. Rozumní sa budú skviet' ako lesk oblohy a tí, čo mnohých priviedli k spravodlivosti, budú ako hviezdy na večné veky. Ty však, Daniel, uzavri slová a zapečat' knihu na posledný čas; mnohí ju preskúmajú a rozšíri sa poznanie.“

Podľa biblickej časomierey od stvorenia sme na samom konci časov, sme už len pár mesiacov od zavedenia jednej svetovej digitálnej meny, čo bude počiatkom globálnej diktatúry pod vládou Antikrista.

3. Rím - Veľký Babylon

Zjavenie apoštola Jána (Apokalypsa) 17, 1-18

Potom prišiel jeden zo siedmich anjelov, čo mali sedem čias, a prihovoril sa mi: „Pod', ukážem ti odsúdenie veľkej neviestky, ktorá sedí na mnohých vodách, s ktorou smilnili králi zeme a vínom jej smilstva sa opíjali obyvatelia zeme.“ V duchu ma preniesol na púšť. I videl som ženu sedieť na šarlátovej šelme so siedmimi hlavami a s desiatimi rohami, plnej rúhavých mien. Tá žena bola oblečená do purpuru a šarlátu, vyzdobená zlatom, drahými kameňmi a perlami a v rukách mala zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svojho smilstva. Na čele mala napísané meno, tajomstvo: „Veľký Babylon, matka smilstva a ohavností zeme.“ I videl som ženu spitú krvou svätých a krvou Ježišových mučeníkov. Keď som ju uvidel, veľmi som sa zadivil. Ale anjel mi povedal: „Prečo sa divíš? Ja ti poviem tajomstvo ženy a šelmy so siedmimi hlavami a s desiatimi rohami, ktorá ju nosí. Šelma, ktorú si videl, bola, a nie je; má vystúpiť z priepasti a pôjde do záhuby. A obyvatelia zeme, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života od ustanovenia sveta, budú sa diviť, keď uvidia šelmu, že bola, a nie je, a zasa bude. Kto je múdry, tu má vysvetlenie: Sedem hláv je sedem vrchov, na ktorých žena sedí; aj kráľov je sedem: piati padli, jeden je, iný ešte neprišiel; a keď príde, bude smieť ostať len na krátky čas. Šelma, ktorá bola a nie je, ona je ôsmy kráľ, je z tých siedmich a ide do záhuby. Desať rohov, ktoré si videl, je desať kráľov, ktorí ešte nedostali kráľovstvo, ale na jednu hodinu dostanú kráľovskú moc spolu so šelmou. Majú rovnaké zmýšľanie a svoju silu a moc dajú tej šelme. Budú bojovať proti Baránkovi a Baránok nad nimi zvíťazí, lebo on je Pán pánov a Kráľ kráľov; aj tí, čo sú s ním, povolání, vyvolení a verní.“ A povedal mi: „Vody, ktoré si videl tam, kde sedí neviestka, to sú ľudia, zástupy, národy a jazyky. A desať rohov, ktoré si videl, aj šelma znenávidia smilnicu, spustošia ju a obnažia; budú jesť jej telo a spália ju ohňom. Lebo Boh im vložil do srdca, aby uskutočnili jeho zámer, aby mali rovnaké zmýšľanie a odovzdali šelme svoje kráľovstvo, kým sa nezavršia Božie slová. A žena, ktorú si videl, je veľké mesto, ktoré kral'uje nad kráľmi zeme.“

Jazyk tejto knihy v Biblii je mimoriadne zvláštny, kódovaný, často v ňom nachádzame alegórie, ktoré nám majú byť zrejmé až vtedy, keď nadobudne ten

správny čas, a to tiež len ľuďom, ktorí sú Bohom vyvolení a majú Svätého ducha v sebe.

Veľa expertov sa zhodne na tom, že v texte nachádzame proroctvo o Ríme. Mesto Rím sa nachádza na siedmych vrchoch. Do purpúru a šarlátu sa s obľubou oblieka pápež a jeho rády kňazské. Zdobí sa zlatom, drahými kameňmi a v ruke drží zlatý pohár.

Rím bojoval aj proti Baránkovi (Ježišovi Kristovi) ba dal ho aj zabiť, ale ten nad Rímom zvíťazil, lebo je Pán pánov a Kráľ kráľov. Ku koncu máme kľúčovú indíciu, že sa pri žene- neviestke/pobehlici jedná o veľké mesto, ktoré kraľuje nad kráľmi zeme. Neviestka zdobená v šarláte bude teda pravdepodobne pápež, nosí aj dlhé sukne. Posúďte sami.

4. Babylonská Veža

Príbeh Babylonskej veže je dôležitý na pochopenie cieľov Veľkého Babylonu, teda Ríma- Rímskej ríše, ako sme si už vysvetlili.

Noemov potomok Nimrod bol mocný a silný kráľ, ktorý dal postaviť vežu, ktorá mala siahať až do nebies, k samotnému Bohu. Bol to akt rebélie voči Všemohúcemu, keďže sa mu Nimrod chcel rovnať, ba dokonca ho prevýšiť. A tak, ako začali stavať, sa Boh veľmi nahneval a pomiešal ich reč, lebo dovtedy rozprávali všetci na zemi jedným jazykom.

Genesis 11, 1-9:

Vtedy bol na celej zemi jeden jazyk a rovnaké slová. Keď sa pohli z východu, našli v krajine Senaár (Shinar - dnešný Irak) rovínu a usadili sa na nej. Tu si povedali jeden druhému: „Pod’me, narobme tehál a vypál’me ich v ohni!“ Tehly im slúžili namiesto kameňa a asfalt namiesto malty. Potom povedali: „Pod’me, postavme si mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahať až do neba, spravme si tak pomník (inými slovami - nechceme sa kláňať Bohu, spravíme si vlastný pomník a ten budeme uctievať, alebo vylezme sami na nebesia a budeme ako Najvyšší Boh), aby sme sa neroztratilí po celej zemi!“ Tu zostúpil Pán, aby videl mesto a vežu, ktoré stavali ľudia, a povedal: „Hľa, sú jedným národom, všetci majú jeden jazyk; toto je začiatok ich činov a veru neodstúpia od ničoho z toho, čo si zaumienili urobiť. Pod’me, zostúpme a pomät’me tam ich jazyk, aby nik nerozumel reči druhého!“ A takto ich Pán odtiaľ rozohnal po celej zemi a mesto prestali stavať. Preto ho nazvali Bábelom, lebo tam Pán zmiatol reč celej zeme a Pán ich odtiaľ rozohnal po celej zemi.

Akt stavby veže až na samé nebesia sa dá považovať za akt neposlušnosti ľuďí voči Bohu, a nasledoval trest, vežu už ďalej nedokázali dostavať, lebo si navzájom už nerozumeli. Poučenie je také, že sa neoplatí konšpirovať proti Bohu, nedopadne to dobre. Zaujímavé je, že vo svete máme dnes jednu stavbu, kde sa zámerne použila symbolika Babylonskej veže, a to Európsky parlament v Štrasburgu. Rímska ríša teda v skutočnosti nikdy nezanikla, pretrváva vo forme Európskej únie (*budú sa diviť, keď uvidia šelmu, že bola, a nie je, a zasa bude.*).

European Parliament, Strasbourg, France

Tower of Babel, by Breugel (c. 1563)

Pozrite sa prosím na vysoko zaujímavú skulptúru, ktorá stojí pred Radou Európskej Únie v Bruseli.

Ano, jedná sa o neviestku na šelme. Môže to byť samozrejme čistá náhoda. Ale pozrime sa bližšie. Podľa všetkého sa pred budovou nachádza socha Európy a

Zeusa. Grécky mytologický príbeh o Európe je následovný. Európa je krásna deva z Fenície, a zaľúbi sa do nej na prvý pohľad Zeus ako do jednej z mnoho jeho objektov rozkoše. Keďže je aj ženatý s Herou, musí si premyslieť stratégiu na krásnu Európu. Premení sa na bieleho býka, čaká na devu, kým ho nezačne hľadkať a nesadne si na neho. Následne Európu unesie a znásilní.

Rozumieme už symbolike neviestky?

Čo to celé teda znamená pre Európsku Úniu? Rím nikdy celkom nezanikol, iba sa transformoval do dnešnej podoby, dnes je riadený z Bruselu a Strasburgu, presne ako bolo písané v knihe **Zjavenie Apoštola Jána (Apokalypsa) 17, 1-18:**

„Šelma, ktorú si videl, bola, a nie je; má vystúpiť z priepasti a pôjde do záhuby. A obyvatelia zeme, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života od ustanovenia sveta, budú sa diviť, keď uvidia šelmu, že bola, a nie je, a zasa bude.“

A zrejme aj táto grécka eurominca a slovenská známka budú čistou náhodou...

Európa a býk, budova Winstona Churchilla v Štrasburgu

The European Union- Revived Roman Empire (1)

2 centres of EU government:

- Strasbourg - (once in Germany, now in France)
E.U. Parliament Building representing the unfinished Tower of Babel
(as depicted in Brueghal painting)

Symbol of final rebellion against God. (**Genesis 11**)

Aim to complete what Nimrod failed to do.

False Unity - 'many tongues one voice' slogan, uniting to declare
'God is dead!'

- Brussels
Sculpture of Europa – outside Council for Europe
- depicts the Greek myth of the rape of Europa by Zeus in the form of a bull with crescent horns = moon god of Babylon, Allah- universal symbol of Islam.
- the woman riding the Beast- (**Revelation 17:13**) Queen of Heaven-
'Mystery Babylon' on forehead (Mother of Nimrod)
- the Beast with 10 horns coming out of the sea
(**Revelation 13, Daniel 7**)

Európska Únia zaberá územia Rímskej ríše. Tzv. Arabská jar- prevraty, ktoré sa dejú v arabských krajinách, niesú náhodné a majú viesť k postupnej integrácii do EÚ. Tak, ako bolo predpovedané v knihe Zjavenie Apoštola Jána.

EÚ má v súčasnosti dve hlavné centrá riadenia, Strasburg a Brusel.

The Return Of **'The Roman Empire' as 'The European Union'**

the beast having ten horns and seven heads

"...the beast that had been wounded by the sword and yet lived..."

- Revelation 13

The 'Arab Spring' is deliberately planned by the 'Beast' to regain its lost Power & Land and to extend its authority over the World as prophesied In 'The Book Of Truth' (MDM)

www.MdmLastProphet.Wordpress.com

5. Európska Únia

Rímske impérium teda nikdy celkom nezaniklo, len sa transformovalo do novej podobizne pod názvom Európska únia. Zrodilo sa z popoľa ako fénix presne tak, ako bolo predpovedané v knihe Zjavenie apoštola Jána.

Ďalším symbolom EU je vlajka s 12. zlatými hviezdami na modrom pozadí.
Pozrime sa opäť bližšie na danú symboliku:

V hlavnej katedrále v Štrasburgu, ktorá je ukážkou gotickej architektúry, je socha Panny Márie (Presvätej Bohorodičky) vytvorená v roku 1859 s diadémom 12. zlatých hviezd na hlave. Sám Arsène Heitz (dizajnér vlajky EU) tvrdil, že sa pri tvorbe vlajky inšpiroval náboženským motívom tejto sochy. Symbolika vlajky podľa neho vychádza z tradície rímskokatolíckej ikonografie, reprezentuje „Pannu z Apokalypsy“ (Sv. Máriu) v Zjavení apoštola Jána.

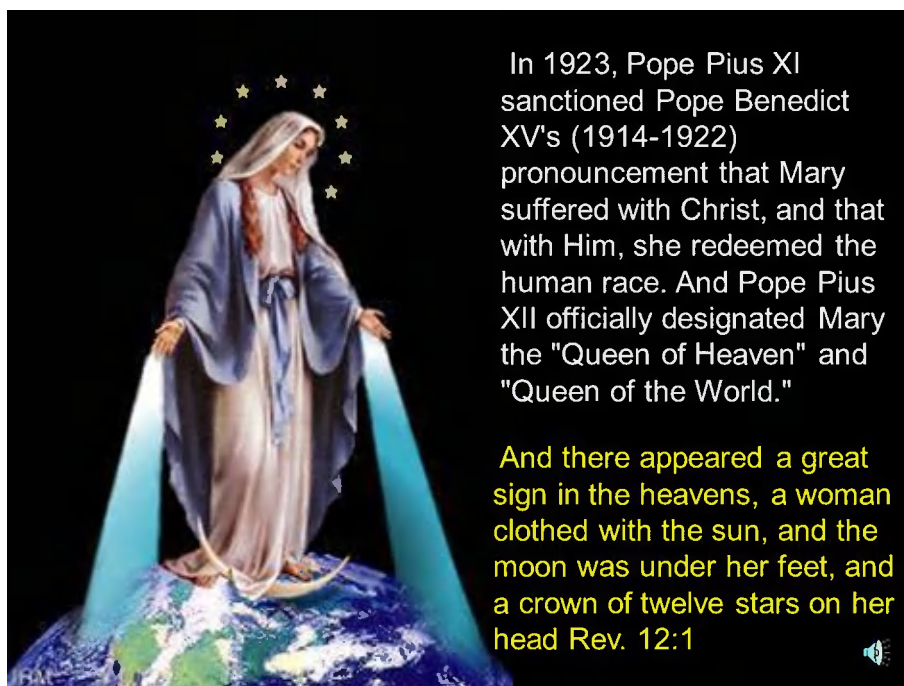
Zjavenie apoštola Jána 12, 1-2

„Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd. Bola ťarchavá a kričala v bolestiach, lebo mala rodiť.“

V rímskokatolíckej cirkvi je Mária uctievaná ako Matka Božia/Kráľovná nebies, teda je vyzdvihnutá na boží piedestál spolu s Kristom. Má často dokonca vyššiu pozíciu než ‚bezmocné‘ bátoľatko, a to aj vzhľadom na to, že kult matky má tiež svoj pôvod v Babylone.

A ako sa vraví malým detičkám po celom svete? Správne, baby.

6. Svätá Mária a.k.a. Semiramis

Mária, matka Ježiša, v rímskokatolíckej cirkvi (RKC) zastávala neobyčajné miesto, ktoré jej ale vôbec neprislúchalo podľa Biblie. Áno, bola Bohom vyolená porodiť Božieho syna, musela byť chrabrou ženou a pannou, avšak nikde v Svätom písme nieje písané, že sa jej máme kláňať alebo k nej modliť. RKC urobila niečo zvláštne, pozdvihla pannu Máriu na podobizeň iného božstva z Babylonu - Semiramis.

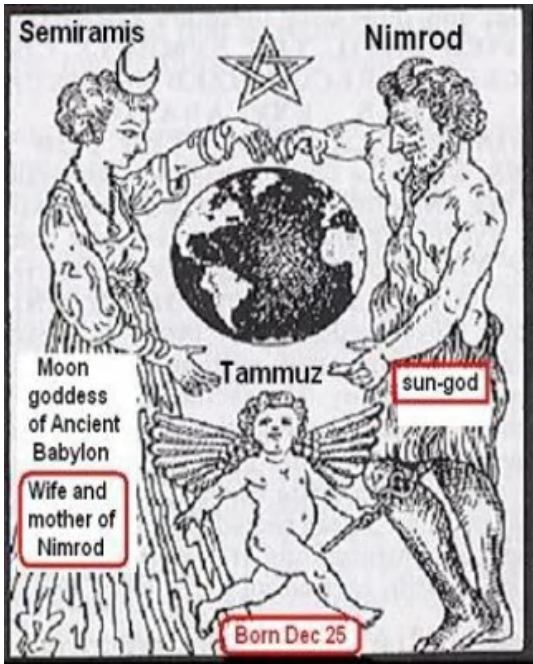
Semiramis bola kráľovná Babylonu, ktorá si zobrala za muža jej vlastného syna (!) menom Nimrod (Nimrod dal vystavať Babylonskú vežu ako sme si už spomenuli).

Avšak jej náhle zomrel a zrejme zostala tehotná. Tvrdila o sebe, že ju oplodnil slnečný lúč a že sa jej narodí reinkarnovaný Nimrod, ktorého nazvala Tammuz.

No a tu máme skutočnú okultnú Svätú trojicu, ktorú uctieva RKC:

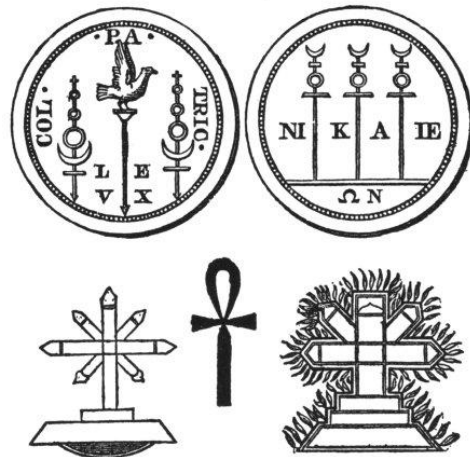
Nimrod	Slnko
Semiramis	Mesiac
Tammuz	holubica/trojuholník

„Nanebovzatie panny Márie” pramení z tohto babylonského učenia a jedná sa tiež o rúhanie. Len sám Ježiš vstal z mŕtvych a vystúpil na nebesia (aj prorok Enoch a Eliáš, ale Mária v žiadnom prípade).

V nasledujúcich obrázkoch môžeme vidieť unifikáciu týchto troch symbolov -Slnko (Nimrod), Mesiac (Semiramis) a trojuholník/križ/holubica (Tammuz)

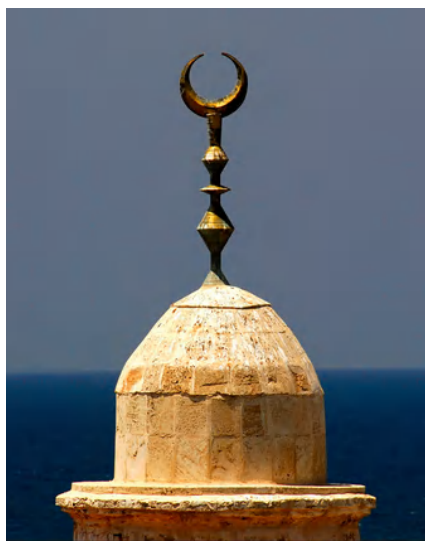

7. Islám

Islám je taktiež odnož babylonského kultu zameraného na božstvo Mesiaca-Allah/Sin.

Sin má svoj pôvod v Sumerskej ríši, kde sa nazýva Suen, Nanna alebo Asimbabbar.

Allah is a MOON god

2014 AD

2030 BC

Symbol from Ur

The Moon god rode on a winged bull, and his symbols were the crescent and tripod.

V isláme sa stretne s podobnými témami ako v RKC. Oslavuje sa napríklad 40 dní Ramadán (pôst) vo veľmi podobnom čase. V oboch prípadoch sa jedná o babylonskú sviatosť - nárek/smútok o Tammuz. V 40. roku Tammuz bol napadnutý a usmrtený diviakom, a tak jeho Matka Semiramis zaviedla 40 dňový smútok (pôst), jeden deň za každý rok jeho života.

V isláme sa Ramadán viaže na fázy mesiaca a na lunárny kalendár, kým v RKC sa pôst odvíja od slnka a jarnej rovnodennosti.

40 dňový pôst je teda spojený s babylonskou sviatosťou, a nemá nič spoločné s našim Stvoriteľom podľa Biblie. Pozrime si nasledovné verše z knihy

Ezekiel 8, 1-18:

Stalo sa v šiestom roku, v šiestom mesiaci, piaty deň mesiaca, keď som sedel vo svojom dome a júdski starci sedeli predou mnou, že sa tam vzniesla nado mňa ruka Pána, Jahveho. I videl som, hľa, podoba, ktorá vyzerala ako človek. Oddola toho, čo vyzeralo ako jeho pás, bol oheň a od jeho pásu nahor vyzeralo ako žiara, ako vzhľad lesklého kovu. A vystrel čosi ako ruku a uchopil ma za šticu hlavy, nato ma duch zdvihol medzi nebo a zem a zaviedol ma v Božích videniach do Jeruzalema, ku vchodu vnútornej brány, ktorá hľadá na sever, kde bola postavená socha žiarlivosti, (ktorá vzbudzuje žiarlivosť). A hľa, bola tam sláva Izraelovho Boha, podobne ako som videl v údolí. I riekol mi: „Syn človeka, zdvihniže si oči smerom na sever!“ Zdvihol som oči smerom na sever a hľa, severne od oltárnej brány, vo vchode bola spomenutá socha žiarlivosti. I riekol mi: „Syn človeka, či vidíš, čo oni vystrájajú? Veľké ohavnosti sú to, čo tu vystrája Izraelov dom, takže sa vzdialim od svojej svätyne. Ale ešte ďalej uvidíš veľké ohavnosti.“ I zaviedol ma ku vchodu nádvorja a zazrel som v múre akúsi dieru. Vtom mi riekol: „Vlom sa cez múr!“ Nato som sa vlámal cez múr a hľa bol

tam akýsi vchod! Vtedy mi riekol: „Vojdi a pozri zločinné ohavnosti, ktoré tam robia!“ Vošiel som teda, poobzeral som sa a hľa, rozličné zobrazenia plazov a zvierat - ošklivosti - a rozličné modly domu Izraela boli zókol-vókol vyryté do múru. Pred nimi stálo sedemdesiat starcov Izraelovho domu, prostred ktorých bol Jezoniáš, syn Safanov. Každý mal v ruke kadidelnicu i vznášala sa vôňa kotúča z kadidla. I riekol mi: „Či vidíš, syn človeka, čo robia starci Izraelovho domu v tme, každý vo svojej obrazovej izbe? Ved' hovoria: »Pán nás nevidí. Pán opustil krajinu.« I riekol mi: „A ešte ďalej uvidíš veľké ohavnosti, ktoré títo vystrájajú.“ I zaviedol ma ku vchodu brány Pánovho chrámu, ktorá ležala na sever, a hľa, sedeli tam ženy, ktoré oplakávali Tamúza. Vtedy mi riekol: „Či vidíš, syn človeka? Ešte uvidíš od týchto väčšie ohavnosti.“ Nato ma zaviedol do vnútorného nádvorja Pánovho chrámu a hľa, pri vchode do Pánovho chrámu, medzi predsieňou a oltárom bolo zo dvadsaťpäť mužov chrbtom k Pánovmu chrámu a tvárou na východ. A títo sa smerom na východ kláňali slnku. „Či vidíš, syn človeka? Či je Júdovmu domu primálo robiť ohavnosti, ktoré tu robia, že (ešte aj) zem zaplňujú násilensvom a opätovne ma popudzujú? Pozri, i konár si dávajú k nosu! Nuž aj ja budem konať v hneve, nezmiluje sa mi oko a nebudem šetriť a hoci mi budú veľkým hlasom volať do uší, nevyslyším ich.“

Evidentne sa jedná o babylonské/pohanské rituály a modlárstvo. Oplakávanie božstva Tamúz (Tammuz) taktiež nieje v súlade s Najvyšším, a tak by sme sa podľa Biblie nemali správať. Tieto tzv. tradície sú pre Boha veľkou ohavnosťou.

Kľánanie sa smerom na východ k slnku je zrejme babylonský zvyk, ktorý si osvojili moslimovia.

8. Židovstvo

Symbolom Židovstva je tzv. hviezda Dávida. Ide ale o podstatne starší symbol - o hviezdu s názvom Remphan.

Zaujímavé je, že opäť tu nachádzame symboliku slnka, mesiaca a hviezdy. K tomu vidíme aj symbol kruhu Ouroboros- hada, ktorý si zakúsol do vlastného chvosta, čo naznačuje nekonečno.

Všimnime si tento symbol na mitre a kippe (čiapke) RKC pápežov:

Yom Kippur je zrejme najsvätejší deň v celom židovskom roku, hoci sa jedná len o jeden deň pôstu (yom= deň, kippur =odpykanie, odčinenie). Aj tu nájdeme prepojenie k islamskému a katolíckému pôsteniu sa. Tento deň ukončuje 40 dní pokánia/ kajúcnosti/ľútosti.

Yom Kippur is the holiest and most solemn day of the whole Jewish year and concludes 40 days of *teshuvah* (repentance)

- The month of Elul (30 days)
and

- 10 Days of Awe...

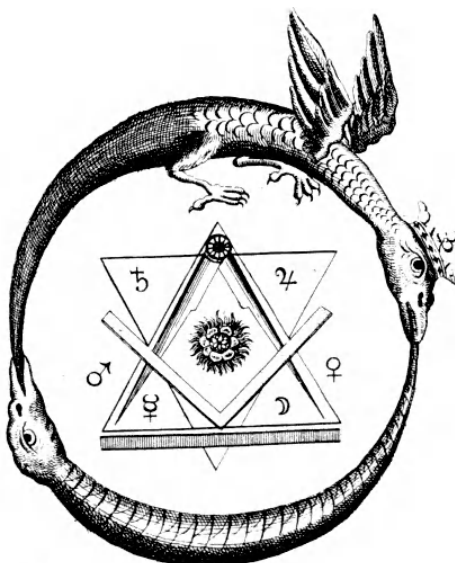
Rosh Hashanah — Yom Kippur
the *holiest* day of the year.

M. Hirsch Goldberg vo svojej knihe *The Jewish Connection* uvádza: „*Dávidova hviezda nie je židovského pôvodu – a starí Izraeliti ju nikdy nepoužívali ako svoj náboženský symbol*“ (používali Menoru alebo Sedem svietnikov).

V skutočnosti je hexagramová hviezda hviezdou rephaim/refham/remphan a má negatívne konotácie v Starom aj Novom zákone. Božstvo Remphan má spojenie s

Molochom, kanaanským bohom spájaným s obetovaním detí. Štefan odsúdil praktiky spojené s „Molochom a hviezdou tvojho boha Refana“ krátko predtým, než bol ukameňovaný (Skutky 7:43; Ámos 5:26). Tento konkrétny hviezdny boh je známy ako Rephan/Saturn. Hviezdy sú niekedy ilustráciou (padlých) anjelov v písmach. (Jób 38:7; Zjavenie 1:20; Zjavenie 12:4).

Samotný Satan, ten „žiariaci“ (Lucifer), v preklade „hviezda rána“, sa vydáva za anjela svetla. (Izaiáš 14:12; 2. Korint’anom 11:14) namiesto Ježiša Krista, jasnej rannej hviezdy. (Zjavenie 22:16). Slobodomurársky slovník poskytuje presvedčivé dôkazy, že „hviezda Remphan“ sa vzťahuje na Šalamúnovu pečať:

9. Babylonská Trojica

Zdá sa, že všetky tri svetové náboženstvá majú rovnaké jadro, sú rozdelené na tri časti jedného pôvodu (slnko, mesiac a hviezda).

K tomu ma napadá divadelná hra od Gottholda Ephraima Lessinga o Múdom Nátanovi, kde sa práve táto otázka o troch náboženstvách rozoberá, a najmä sa skúma, ktoré z tých troch je to pravé. Múdry Nátan odpovedá v podobenstve o troch prsteňoch. Esencia problematiky je, že jeden muž vlastní vzácny prsteň, avšak má troch milovaných synov. Keď príde na dedenie, nevie sa rozhodnúť, ktorému synovi ho zanechá. A tak dá vyhotoviť dve kópie, ktoré sú na nerozoznanie.

A podľa všetkého sa nejedná len o tieto tri náboženstvá, ktoré majú identický pôvod, vyzerá to tak, že aj Hinduizmus, Budhizmus, Jainizmus, Šintoizmus a ďalšie prírodné náboženstvá sa odvíjajú od tohto jedného zdroja.

<p>She became a goddess with many names such as Baalti, (The Madonna), the Great Goddess Mother, Queen of Heaven, The Mediatrix, The Mother of Mankind, Astarte, etc.</p>			<p>... because when the people of Babylon were scattered to various parts of the earth, they took with them the worship of the divine mother and child.</p>
<p>Devaki & Krishna</p>	<p>Isis & Horus</p>	<p>Indrani & Child</p>	
<p>As time went on, monuments of the goddess and her child appeared in many nations...</p>			<p>Satan had successfully set up his own deadly religion long before Jesus was born... The earth was in darkness.</p>

V starom Babylone, keď prišlo na stavbu veže, ktorá mala siahať až po nebo, prišlo k Božiemu trestu. Boh pomiešal jazyky ľudí a rozohnal ich do všetkých kútov Zeme. Najpravdepodobnejšie toto babylonské okultné učenie trojice bolo od toho času roznesené po celom svete, a preto vieme tieto učenia dnes unifikovať do jedného spoločného celku.

KHEMETIAN TRINITY

OSIRIS
(middle)
Creator God / Father
Thoughts; Mind

ISIS
(right)
Goddess / Divine Mother
Emotions; Spirit

HORUS
(left)
Male Divine Child / Savior
Right Action; Body

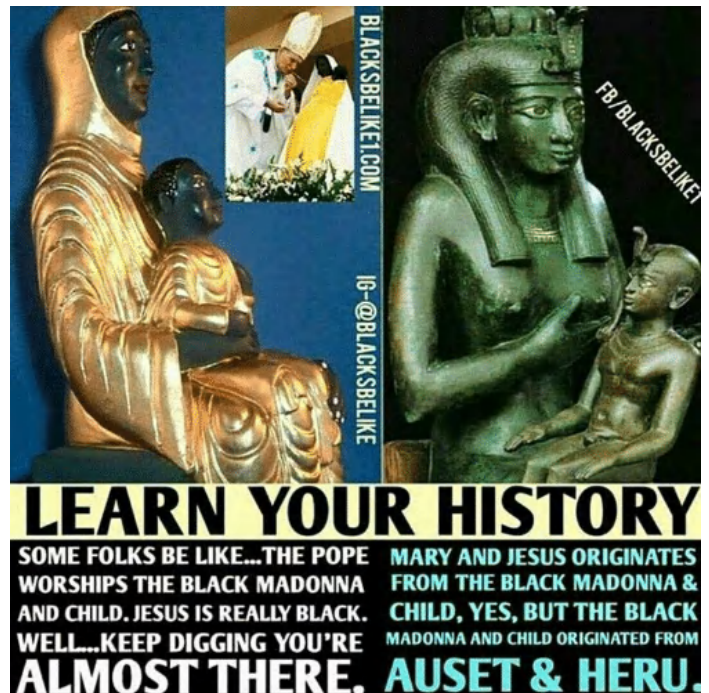

Are also
Known as

Semiramis & Tammuz, GuanYin & son, Arinna & son

Isis & Horus, Devaki & Krishna, & Mary & Jesus

LEARN YOUR HISTORY

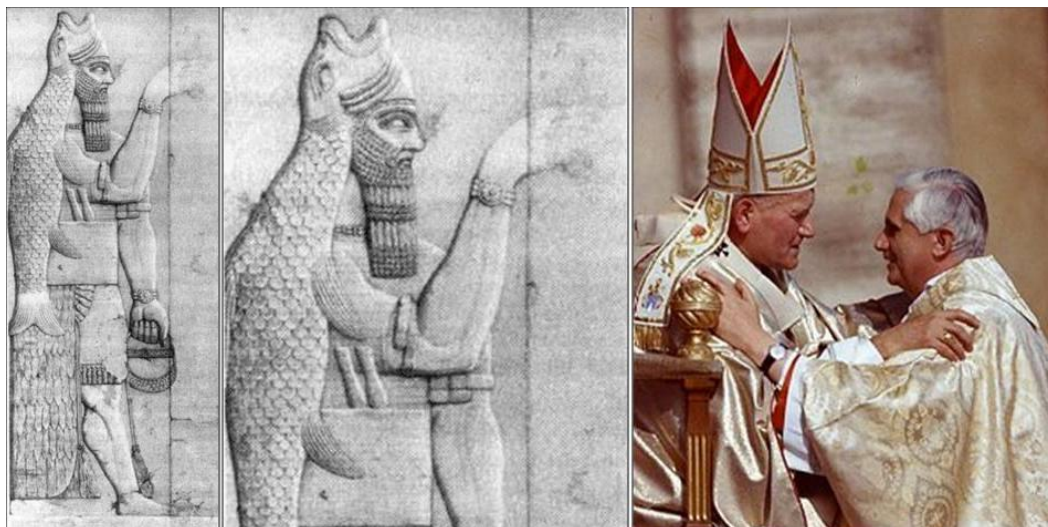
SOME FOLKS BE LIKE...THE POPE WORSHIPS THE BLACK MADONNA AND CHILD. JESUS IS REALLY BLACK. WELL...KEEP DIGGING YOU'RE ALMOST THERE.

MARY AND JESUS ORIGINATES FROM THE BLACK MADONNA & CHILD, YES, BUT THE BLACK MADONNA AND CHILD ORIGINATED FROM **AUSET & HERU.**

BLACKSBEIKE.COM
IG@BLACKSBEIKE
FB/BLACKSBEIKE

Nimrod sa mal reinkarnovať aj ako veľká ryba. Preto pápež RKC zvykne nosiť čiapku (tzv. mitru) v tvare rybej hlavy.

Nimrod of Ancient Babylon was said to have been reincarnated into a giant fish in the sea. Dagon means "fish" in Hebrew and the Papacy to this day wears the same "Dagon-fish mitre" to show that they are portraying the ancient priesthood of "Dagon the fish-god."

10. Rímska Ríša

Opäť sa vráťme do Rímskej ríše, ako vznikla a nadobudla také nesmierne rozmery a moc.

Vznikla v roku 27 pred Kristom a zotrvala až do roku 476 nášho letopočtu.

Zaberala na svojom vrchole celé stredozemné územie.

Hlavný úspech enormného rozmachu bol nielen v sile a vojenskej stratégii rímskych légii. Bola to schopnosť prijať nové územia, náboženstvá a zvyky do ríše.

Rím mal celú škálu božstiev, ktoré prebral z iných kútov, a tak si ich osvojil. Najstaršie božstvá prebral z územia Suméru, Asýrie a Akkádu (Utu/Shamash-boh slnka). Neskôr sa pridali náboženstvá Egyptu (Ra-boh slnka), Babylonu a Perzie (Mithra-boh slnka). Vyššie sme si ukázali egyptský a sumérsky vplyv božstvom Dogan (rybia hlava) do RKC. Zaujímavosťou je aj masívny egyptský obelisk priamo na námestí Sv. Petra vo Vatikáne.

Následne prijal Rím grécke božstvá za svoje, len ich premenoval (Helios-boh slnka) a dal im latinský názov (Sol Invictus - boh slnka).

Škála rímskych bohov bola tak rôznorodá, aby si mohol každý vybrať toho svojho a tak participovať na rôznych sviatkoch a rituáloch.

V RKC to dnes nieje inak, existuje cez 10 000 svätých, ku ktorým sa dá modliť.

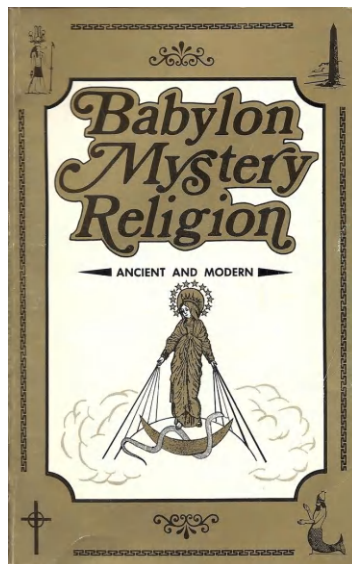

II. Kristus - Boh Slnka?

Keď Ježiš Kristus začal byť vysoko obľúbený, ale zároveň nepohodlný a priam nebezpečný pre tento systém, rímsky cisár tej doby - Tibérius - ho dal popraviť Pontiosovi Pilátovi, ktorý bol vtedajší guvernér Júdskej provincie. Avšak akt popravy - ukrižovania - neukončil rozmach Ježišovho učenia, ba naopak. Najskôr sa Rím snažil o tvrdé prenasledovanie a zakazovanie kresťanstva. Keď sa však ukázalo, že to nebude také jednoduché, tak sa Rím opäť pokúsil o integráciu tohto učenia do svojho už dobre zaužívaného náboženského systému. Z Ježiša Krista, ktorého už popravili na kríži a dali mu trnístú korunu na hlavu na znak božstva slnka, spravili novú ikonu tohto babylonského božstva.

Znesvätili, zohavili a zneúctili Ježiša najviac, ako sa len dalo. A tento Ježiš má do dnes miesto v rímskokatolíckej cirkvi ako neschopné bátoľatko v rukách mocnej matky Márie - Semiramis!

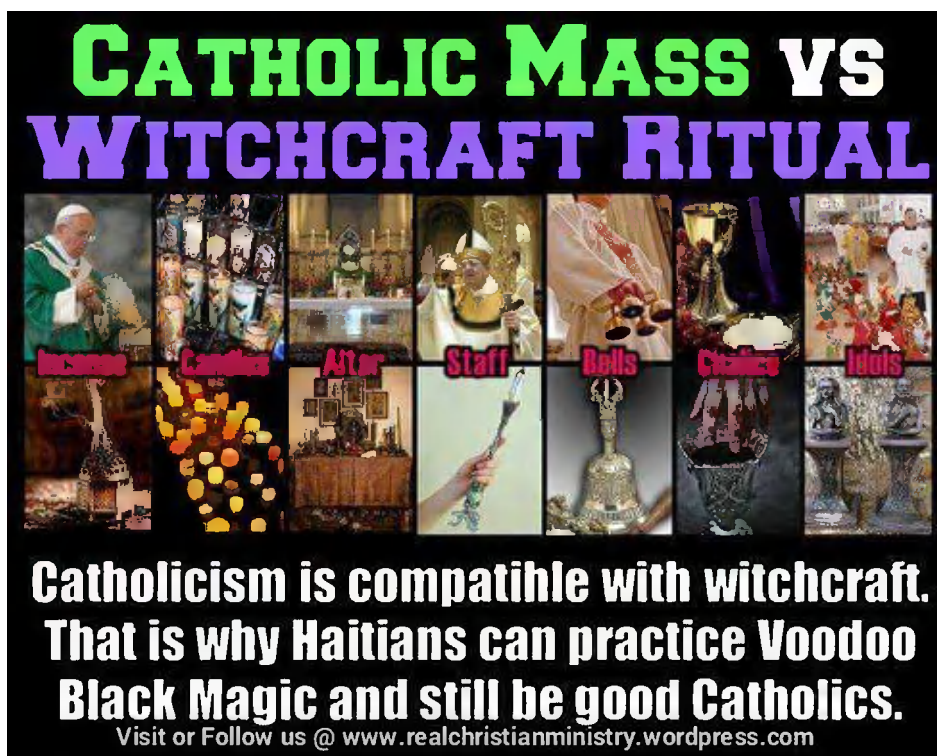

RKC vyobrazuje Ježiša s obľubou ako mrtvolu na tom Bohu tak odpornom kríži!!!

Milí čitatelia, toto je rúhanie najvyššieho kalibru a každý, kto vedomo alebo nevedomo na tomto participuje, tomu brány do neba zrejme nebudú otvorené. Možno volím trochu drsné slová, ale každý ozaj veriaci človek v Ježiša Krista by mal najneskôr teraz pochopiť, že to, čo sa deje vo Vatikáne a v RKC nebude celkom „s kostolným poriadkom!“

12. Svätá Omša

Tzv. Svätá omša RKC má veľmi ďaleko od sviatosti, jedná sa o ohavný okultný rituál ľudskej obety! Každú nedeľu popravuje kňaz Ježiša znovu a znovu, ako keby ten jeden krát nestačilo!!! Jedná sa o obludné rúhanie Bohu a Jeho jedinému synovi - Kristovi. Kňaz hovorí, že sa jedná o Baránkovu krv a Jeho telo, čím praktizuje tzv. transsubstanciáciu - premenu vína na krv, a chleba na telo. Používajú sa kadidlo (myrha), sviečky, oltár, kalich a ďalšie objekty, presne ako pri „riadnom“ okultnom/satanistickom ceremoniáli. Je to naozaj len pre ťažké žalúdky, a skutočnosť, že sa na tejto ohavnosti podieľajú nevedomky milióny ľudí každý týždeň, je šokujúca. Nesmierne sa tým ľudia previňujú. Nevedomosť nás pred Božím zákonom nechráni. Mali by sme sa všetci riadne nad sebou a nad účasťou na týchto rituáloch zamyslieť.

Celá omša/rituál prebieha zakaždým takmer identicky, s výnimkou mimoriadnych sviatostí ako sú napríklad Veľká noc, ale aj k tomu ešte len prideme.

Je nepopierateľné, že centrálnou témou je úcta k bohu slnka.

Pápež drží v ruke objekt menom monstranc alebo ostenzórium. Jedná sa o nádobu, v ktorej sa v procesiách nesie konsekrovaná eucharistická hostia (sviatostný chlieb) a vystavuje sa pri určitých pobožných obradoch.

Sol Invictus bol v Perzii nazývaný Mithra.

Obe božstvá slnka boli oslavované 25. Decembra, čo je astronomicky najkratší deň v roku (pohanský Kračún). Tento deň je považovaný za tzv. „smrť slnka“.

O tri dni sa deň znovu začína predlžovať a svetlo zintenzívňovať.

RKC teda neoslavuje smrť Ježiša Krista a Jeho zmŕtvychvstanie ako sa všeobecne predpokladá. Z Biblie nám nieje dané presne vedieť dátum Jeho narodenia a smrti.

25. December je taktiež venovaný ostatným božstvám slnka, ktoré sme si už spomínali- Nimrod, Tammuz, Helios, Ra, Utu/Shamash, etc.

Birthday's of the Savior God's worshiped on December 25th					
Hermes Greece December 25th 200 BC	Buddha Nepal December 25th 563 BC	Krishna India December 25th 900 BC	Horus Egypt December 25th 3000 BC	Hercules Greece December 25th 800 BC	Adonis Phoenician December 25th 200 BC
					
Dionysus Greece December 25th 500 BC	Zarathustra Greece December 25th 1000 BC	Jesus Rome December 25th 3 BC	Mithras Persia December 25th 600 BC	Tammuz Babylon December 25th 400 BC	
According to Scripture our Messiah Yahusha was born Feast of Trumpets (September) 3 BC					

Pôjdete aj budúci rok 25. decembra na polnočnú omšu do kostola sláviť tzv. Narodenie Krista? Alebo sa Vám už oči otvárajú a ste chopní vidieť obľudný klam Ríma - Večného mesta (Saturnie) a Vatikánu, mesta „posvätného hada”
- Satana, ktorý oklamal celý svet?

Kniha Zjavenie apoštola Jána 12:9

A veľký drak, ten starý had, ktorý sa volá diabol a satan, čo zvädzal celý svet, bol zvrhnutý; zvrhnutý bol na zem a s ním boli zvrhnutí jeho anjeli.

Biblia odhaľuje, že Satan bol pôvodne stvorený ako svätý anjel z triedy cherubov; pre pýchu (Ezekiel 28,11-18) sa však vzbúril proti Bohu (Izajáš 14,12-14) a presvedčil mnohých anjelov, aby ho nasledovali (Zjavenie 12,4.7). Meno Satan je odvodené z hebrejského שָׂטָן Satan, čo znamená „protivník, odporca...žalobca, protistrana alebo ten, kto bráni cieľu“. Grécke Σατανᾶς Satanas má rovnaký význam. Ďalšie mená pre Satana zahŕňajú žiariaceho, alebo Lucifera (Iz 14:12), zlého (1. Ján 5:19), pokušiteľ (1 Sol 3,5), diabol (Mt 4,1), boh tohto sveta (2Kor 4,4), žalobca bratov (Zj 12,10), knieža moci vzduch (Ef 2:2), had (Zj 12:9) a veľký červený drak (Zj 12:3). Satan je vrah a klamár (Ján 8:44), je prirovnávaný k levovi,

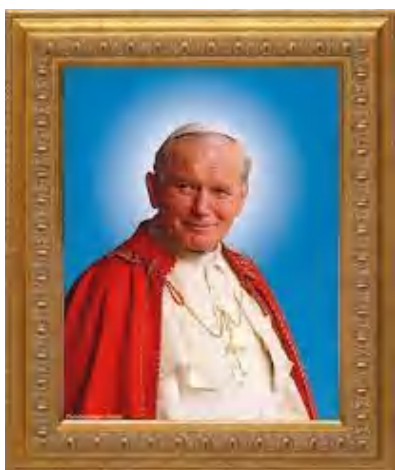
ktorý obchádza a hľadá niekoho, koho by zožral (1 Pet 5:8), a k tomu, kto sa prezlieka za anjela svetla (2 Kor 11:14).

Padlý anjel Lucifer sa stal Satanom (Satan/Santa/Sanctus/St./ Sv. je titul, napr. Sv. Benedikt) v čase svojej vzbury, keď vyhlásil: „*Vystúpim do neba; Pozdvihnem svoj trón nad Božie hviezdy a posadím sa na vrch zhromaždenia v zákutiach severu. vystúpim nad výšiny oblakov; Budem ako Najvyšší.*” (Iz 14,13-14).

Ježiš trikrát hovoril o Satanovi ako o „vládcovi tohto sveta“ (Ján 12:31; 14:30; 16:11). Iné pasáže Písma nazývajú Satana „bohom tohto sveta“ (2 Kor 4:4) a „kniežaťom moci vzduchu“ (Ef 2:2), čím nás informujú, „že celý svet leží v moci toho zlého“ (1 Ján 5:19). Satan vládne ako tyran, ktorý „oslabil národy“ (Iz 14:12) a v súčasnosti „zvádza celý svet“ (Zj 12:9).

2. Korinským, 11-14

To sú falošní apoštolovia, ľstiví pracovníci, ktorí sa len predstavujú ako apoštolovia Kristovi. A nie div, veď aj sám satan premieňa sa v anjela svetla. Nie je teda veľkou vecou, keď sa aj jeho služobníci predstavujú ako služobníci spravodlivosti. Ale ich koniec bude podľa ich skutkov.

13. Veľká Noc

Azda najväčším rímskokatolíckym sviatkom je tzv. Veľká noc, ktorá nám má pripomenúť smrť a vzkriesenie Krista na tretí deň. Avšak, pozrime sa bližšie, preskúmame skutočnú podstatu týchto osláv.

Celé sviatosti okolo Veľkej noci sú viazané na slnko, teda sviatky sa každoročne prepočítavajú a padnú na iný deň vzhľadom na jarnú rovnodennosť. Divná mi príde spojitosť medzi názvom Velikonoce a Vianoce. Prečo sú naše najväčšie sviatky viazané na noc? Čo to má všetko spoločné s Kristom?

Ďalej, celé sviatky začínajú obdobím 40. dňovým pôstom (Tammuz!), čo nám má pripomínať Ježišové 40. dňové putovanie po púšti. Tomu predchádza tzv. Popoľcová streda. O tejto strede sa v Biblii nedočítame, avšak je zaujímavá symbolika popoľa v nej.

Kajúcnici sa obliekali do kajúceho rúcha a posypávali sa popolom. (Ev. podľa Matúša 11,21)

„Beda ti, Korozain! Beda ti, Betsaida! Lebo keby sa v Týre a Sidone boli stali zázraky, ktoré sa stali u vás, dávno by boli robili pokánie v kajúcom rúchu a popole.

2. Kniha Samuelová 13, 19

Tamar si dala na hlavu popol, dlhú tuniku, ktorú mala na sebe, roztrhla, ruky si položila na hlavu, išla a nepretržite volala.

Kniha Judita 4, 11

Všetci izraelskí muži i ženy a deti, ktorí bývali v Jeruzaleme, padli na zem pred chrámom, posypali si hlavu popolom a rozprestrelí si vrecovinu pred Pánom.

Kniha Judita 4, 15

Na turbanoch mali popol a volali z celej sily k Pánovi, aby láskavo zhliadol na celý dom Izraela.

Kniha Judita 9, 1

Judita potom padla na tvár, popolom si posypala hlavu a roztrhla si odev až po vrecovinu, ktorú mala pod ním na sebe. Bolo to práve v chvíli, keď v Božom dome v Jeruzaleme prinášali večernú kadidlovú obetu. Judita volala veľkým hlasom k Pánovi:

Kniha Ester 4, 1

Keď sa o tom dopyčul Mardochej, roztrhol si odev, obliekol sa do vrecoviny, na hlavu si nasypal popola a na ulici uprostred mesta sa dal hlasno vyvolávať, aby tak ukázal roztrpčenosť svojej mysle.

Kniha Ester 4, 3

Ale aj po všetkých krajinách, mestách a miestach, kam došlo kruté kráľovské ustanovenie, zavládlo u Židov nariekanie, pôst, kvílenie a plač, pričom mnohí (z nich) namiesto lôžka používali vrecovinu a popol.

Kniha Ester 14, 2

Odložila kráľovské rúcho, obliekla si odev primeraný plaču a žiaľ a namiesto voňaviek si hojne posypala hlavu popolom a telo si skrušila pôstmi. A všetky miesta, kde sa predtým obvykle radovala, naplňala svojimi vytrhanými vlasmi.

Jeremiáš 6, 26

Dcéra môjho ľudu, opáš sa vrecovinou a váľ aj sa v popole, sť a nad jedináčikom drž smútok, prehorkú žalobu: Ach, v okamihu prišiel ničiteľ proti nám!

Ezekiel 27, 30

Hlasno budú volať nad tebou, kričať budú prehorko, prach si budú sypať na hlavy a váľ ať sa budú v popole.

kniha Makabejcom 3, 47

Póstili sa ten deň, obliekli sa do vrecovín, sypali si popol na hlavy a roztrhli si odev.

Môžeme z týchto pasáží dedukovať, že sa s popolom na hlave spája akt smútku a pokánia. Ale koho RKC oplakáva v skutočnosti? Ježišova smrť sa mala udiť deň pred Šabatom, teda v piatok, lebo pochopiťeľne na Šabat Židia nemajú dovolené pracovať ani pochovávať. Avšak, z Biblie nám bližší dátum nieje jasný. Nieje nám

dané vedieť čas jeho narodenia ani smrti. Koho teda počnúc Popoľcovou stredou 40 dní katolíci tak oplakávajú?

Ezekiel 8

Ved' hovoria: »Pán nás nevidí. Pán opustil krajinu.« „ I riekol mi: „A ešte ďalej uvidíš veľké ohavnosti, ktoré títo vystrájajú.“ I zaviedol ma ku vchodu brány Pánovho chrámu, ktorá ležala na sever, a hľa, sedeli tam ženy, ktoré oplakávali Tamúza. Vtedy mi riekol: „Či vidíš, syn človeka? Ešte uvidíš od týchto väčšie ohavnosti.“

Kríž z popoľa v skutočnosti reprezentuje písmeno T (t) symbolizujúce meno Tamúz/Tammuz!

Tamúz, ako sme si už povedali, bol synom incestného páru Semiramis a jej synom Nimrod. Tamúz v jeho 40. roku bol usmrtený diviakom, a tak jeho matka, ktorá sa povýšila z pozície kráľovnej na bohyňu, zaviedla každoročný smútok po dobe 40 dní (každý deň mal reprezentovať jeden rok Tamúzovho života).

Nejedná sa teda o biblický pôst, kde sa snažíme priblížiť sa k Bohu, ale o stav smútku pre babylonské božstvo!

Pred pôstom sa hodovalo- jedlo, pilo a veselilo. Z tohto dôvodu nám ostali hody a karneval (lat. carne=mäso, levare= dať preč/vynechať). Z katolíckeho Anglicka máme výraz „Tučný utorok” -Fat Tuesday alebo Mardi Gras po francúzsky, po ktorom nasleduje Popoľcová streda.

Karneval po celom svete obnáša obnažené, tancujúce ženy, farebné procesie s hudobným doprovodom a masky všetkého druhu. Najznámejší je s prehľadom karneval v Rio de Janeiro. Každý rok sa tam objavuje zaujímavá symbolika, ktorá by nemala ostať bez povšimnutia.

Aj v Benátkach a vlastne v celom Taliansku ide o mimoriadne veľké slávnosti. Nachádzame tu veľmi zaujímavú symboliku.

Pripomenulo mi to božstvo Baal/Bell/ Moloch/ Molek, ktorý je identifikovaný zvončekmi alebo jedným veľkým zvonom a kraviou hlavou. Ak nasledujeme etymológiu, prideme na to, že Moloch/Moloko/Mlieko je od kravy, takže až tak ďaleko siahla tento kult. Po latinsky sa krave povie Vacca, a keď zídeme opäť trošku ďalej, prideme na slovo Vaccine/ vakcína. Už chápete, prečo sa vakcína presadzovala ako kult, a nemala so zdravím absolute nič spoločné? Ľudia, ktorí v ňu uverili, budú obetovaní tomuto démonovi.

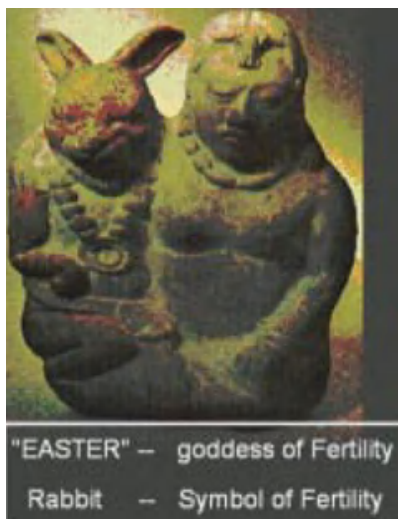
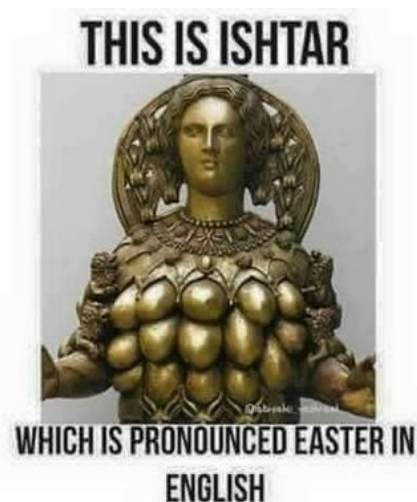

Toto božstvo je aj dôvodom, prečo hinduisti uctievať kravy. V Indii ho nazývajú Nandi.

Masky a karneval patria spolu. Všimnite si, že aj vakcíny a masky idú dokopy. Symbolika nepustí.

Teraz už poďme ozaj na Veľkú noc, po nemecky Ostern, angl. Easter. My Slovania používame slovo Oštara, Ashtaroth je asýrsky názov, Astarte grécky. Star/angl. hviezda tiež s týmto súvisí. Jedná sa o démona plodnosti z Babylonu. Reprezentuje ho žena s mnohými prsníkmi. Jej symbolom sú vajíčka a zajace pre ich rýchlu reprodukciu. Vajíčka a zajace ako symbol Veľkej noci. Ano, čítate správne.

Nasledujúce informácie budú šokujúce, ale je dôležité poznať pravdu, aby sme tento kult ďalej nepodporovali. Nieje to z mojej hlavy, len zdieľam, čo som sa dozvedela po hlbokom rešeršovaní. Je na vás, ako danú informáciu vyhodnotíte.

V starom Babylone sa obetovali deti tomuto démonovi a do tej krvi sa dávali vajíčka na farbenie. Tie sa taktiež dávali tomu božstvu.

Rozumiem, ak vás toto rozhádzalo. Verte, že aj mňa.

Jedná sa teda o pohanské sviatky, ktoré opäť s Kristom nemajú nič dočinenia.

V RKC prebieha nočný ohňový rituál (tzv. Easter Vigil - Lucernárium), v ktorom sa vzíva Lucifer. Je mi z toho ťažko a preto som sem ten text nedala, ale kto má nato žalúdok, kľudne si to vyhľadajte.

Takže, aby sme si to celé zhrnuli: hody, karneval, Popoľcová streda, pôst, Zelený štvrtok, Veľký piatok, Biela sobota, Veľkonočná nedeľa a pondelok niesú biblické sviatky. RKC prebrala tieto pohanské tradície z Babylonu a

prisvojila si ich.

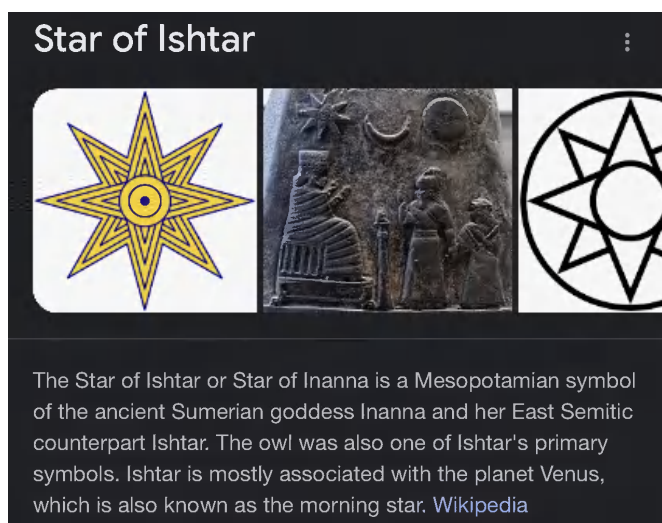
Kniha Levitikus 18, 1-30

Pán vravel Mojžišovi: „Hovor Izraelitom a povedz im: Ja, Pán, som váš Boh! Nesmiete robiť to, čo sa robilo v egyptskej krajine, kde ste bývali, ale ani to nesmiete robiť, čo sa robí v kanaánskej krajine, kam vás zavediem; nebudete sa správať podľa ich zvyku. Vyplníte moje ustanovenia a zachováte moje predpisy a budete podľa nich kráčať! Ja, Pán, som váš Boh! Preto zachovávajúte moje ustanovenia a moje príkazy! Kto ich bude plniť, bude z nich žiť. Ja som Pán! Nik sa nesmie priblížiť k pokrvnému, aby s ním telesne obcoval. Ja som Pán! Neodkryješ nahotu svojho otca: to jest svojej matky. Je predsa tvojou matkou. Nesmieš ju zneuctiť! Neodkryješ nahotu ženy svojho otca, to je telo tvojho otca. Neodkryješ nahotu svojej sestry, dcéry svojho otca alebo dcéry svojej matky, či sa narodila doma alebo sa narodila mimo domu. Neodkryješ nahotu dcéry svojho syna alebo dcéry svojej dcéry, lebo to je tvoje telo. Neodkryješ nahotu dcéry niektorej ženy svojho otca, ktorá pochádza od tvojho otca, je tvojou sestrou. Neodkryješ nahotu sestry svojho otca, to je telo tvojho otca. Neodkryješ nahotu sestry svojej matky, to je telo tvojej matky. Neodkryješ nahotu brata svojho otca: nepriblížiš sa k jeho žene, ona je tvojou tetou! Neodkryješ nahotu svojej nevesty, je ženou tvojho syna, nesmieš odkryť jej nahotu! Neodkryješ nahotu bratovej ženy, to je telo tvojho brata. Neodkryješ nahotu ženy a jej dcéry; nesmieš si vziať dcéru jej syna ani dcéru jej dcéry, aby si odkryl ich nahotu; sú jej telo a to by bolo krvismilstvo! Nesmieš si pribrať za ženu manželkinu sestru a tým ju urobiť žiarlivou, keby si s ňou obcoval za jej života. Nepribližuj sa k žene počas jej mesačného očisťovania, aby si odkryl jej nahotu. So ženou svojho blízneho nesmieš pohlavne obcovať, aby si sa s ňou nepoškvrnil. Nesmieš zasvätiť svoje dieťa Molochovi, aby si nezneuctil meno svojho Boha. Ja som Pán! Nesmieš nečisto obcovať s mužom tak, ako sa pohlavne obcuje so ženou. To by bola ohavnosť! Nesmieš pohlavne obcovať s nijakým zvierat'om; poškvrnil by si sa tým. Ani žena sa nepostaví zvierat'u, aby sa s ním spojila; to by bola nehanebnosť! Nepoškvrňte sa ani jednou z týchto vecí; veď všetkými týmito vecami sa poškvrňovali národy, ktoré ja vyženiem pred vami. A pretože je poškvrnená aj krajina, ja vypomstím jej zločiny tak, že krajina vyvrhne svojich obyvateľ'ov. Nuž zachovávajúte moje ustanovenia a nariadenia a nedopust'ete sa nijakej z týchto ohavností, ani domorodci, ani cudzinci, ktorí sa budú medzi vami zdržiavať, lebo všetky tieto ohavné činy robili obyvatelia krajiny, ktorí tam boli pred vami, a preto sa krajina stala nečistou. Nech vás nevyvrhne krajina, keby ste ju poškvrnili, ako vyvrhla národy, ktoré tu boli pred vami. Lebo každý, kto

by sa dopustil niektorej z týchto ohavností, osoby, ktoré by to urobili, budú vyhubené spomedzi svojho ľudu. Zachovávajúte teda moje nariadenia; nesprávajte sa ohavnými zvykmi, ktoré boli pred vami, aby ste sa nimi nepoškvrnili. Ja, Pán, som váš Boh!“

14. Symbol Hviezdy

Isis/ Ishtar/ Eastern star je aj mezopotamským symbolom tzv. hviezdy východu.

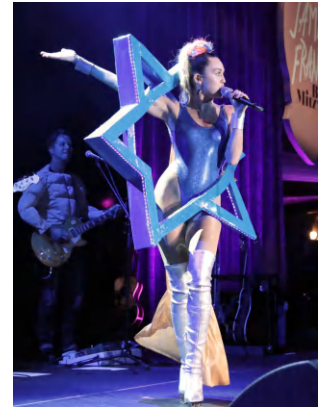

Symbol hviezdy nieje démonický sám o sebe. Problém nastane až vtedy, keď ho začneme sláviť alebo uctievať.

Kniha Deuteronomium 4, 14-19

Mne však vtedy Pán prikázal, aby som vás naučil príkazom a ustanoveniam, aby ste ich zachovávali v krajine, do ktorej tiahnete a ktorou budete vládnuť. A vy si - pri svojich dušiach - dávajte veľký pozor, veď ste nevideli nijakú postavu, keď k vám Pán hovoril sprostred ohňa na Horebe, aby ste nepoblúdili a neurobili si kresanú modlu alebo akýkoľvek obraz muža alebo ženy, obraz nejakého zvieraťa na zemi, obraz nejakého vtáka, čo lieta pod nebom, obraz niečoho, čo sa plazí po zemi, obraz ryby, čo je vo vode pod zemou; a keď zdvihneš oči k nebu a uvidíš tam slnko, mesiac a hviezdy, všetky voje nebies, nedaj sa oklamať a neklaňaj sa im a neuctievaj to, čo Pán, tvoj Boh, stvoril na osov všetkým národom, ktoré sú pod nebom.

Myslíte si, že dnes sa už nič také nedeje? Musím vás sklamať, dnes sa na dennej báze uctiejú kadejaké hviezdy. Slovo ‚celebrare‘ (lat.) znamená oslavovať/ sláviť. A celebrít máme teda dosť.

Najvyššie postavené veľkňažky babylonsko- luciferiánskeho kultu sú Madonna, Beyoncé, Nicky Minaj, Lady Gaga, J.Lo, Miley Cyrus a Billie Eilish. Prezrádza ich symbolika.

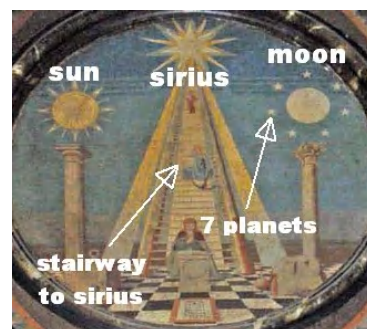

Symboliku nenachádzame iba v ich vzhľade, pozrite sa bližšie na ich piesne a texty.

Keď už sme v Hollywoode a na tzv. Walk of Fame, tak prejdime do New Yorku, kde je tiež zaujímavá skulptúra, tzv. Statue of Liberty- Socha slobody.

Je verejným tajomstvom, že sochu darovala francúzska slobodomurárska lóža svojim americkým bratom. Aký má skutočný význam?

Lucifer, svetlonos/světloň má veľmi podobný vzhľad.

Na pravo môžeme vidieť perzského démona Mithra. Bol nazývaný prostredníkom/ mesiášom, bohom slnka a žiariaceho svetla, ktorý všetko vidí, a preto bol vzývaný v prísahách. Gréci a Rímania považovali Mithru za boha slnka. Uctievali si ho aj ako boha kráľov. Vidíme tu opäť o snahu diabla napodobniť Krista, prevziať Jeho miesto.

Izajáš 14, 12-15

Ako si padla z neba, žiarivá zornička! Zrazený si k zemi, čo si vládol nad národmi. Ved' v srdci si si hovoril: „Do nebies vystúpim, až nad Božie hviezdy vyvýšim svoj trón, sídliť chcem na vrchu zhromaždenia, na stráňach severu. Vystúpim do výšin oblakov, prirovnám sa Najvyššiemu.“ Lenže do podsvetia si zvrhnutý, na stráne priepasti.

15. Nový Babylon v USA

Niektorí nezávislí investigatívci za nový Babylon a pokračovanie rímskej ríše považujú Spojené štáty americké so sídlom vo Washingtone. Pravda, nájdeme tu zopár zaujímavých zhôd, ako napríklad politický systém, otvorené dvere cudzincom, právo a armáda.

Guvernér, Senát, Capitol Hill, obelisk- to všetko nám pripomína Rím.

Ako caput mundi (hlavné mesto sveta) Rím stelesňoval dve protichodné myšlienky: dominanciu a integráciu. Rímska ríša bola založená násilím a dobývaním, ale je tiež opisovaná ako otvorená spoločnosť (hneď ma k tomu napadla tzv. Open Society od známeho „finančníka“ Georgea Sorosa!), ktorá akceptovala a integrovala rôznorodé populácie. Viera v túto otvorenú spoločnosť založenú na koncepte azylu nakoniec viedla Rím k prijatiu Antoninovej ústavy, ktorá udeľovala občianstvo všetkým slobodným mužom v ríši.

Rozhodnutie ponúknuť v starom Ríme azyl slobodným občanom a otrokom na úteku bolo čiastočne motivované skrytou túžbou zvýšiť populáciu mesta.

Heslo Ríma bolo: „Pod’ do Ríma a budeš prosperovať’.”

Vstup do azylového domu bol cez bránu nazývanú Pandania, čo znamená „vždy otvorená“.

Postoj Ríma, ktorý prijímal cudzincov a integroval ľudí z rôznych prostredí, bol tajomstvom jeho úspechu. Prijatie znamenalo, že cudzinci sa mohli stať občanmi a dostať sa do najvyššej politickej funkcie.

Aj USA sa pýšia tým, že ponúkajú každému človeku bez ohľadu na pôvod tzv. Americký sen. Predávajú myšlienku o sebe, že sú slobodnou krajinou a každý

rodený Američan sa môže stať prezidentom. Samozrejme, toto tvrdenie je úsmevné ak sa pozrieme na rodové línie všetkých prezidentov USA.

Rímska zmluva bola podpísaná v „Paláci konzervátorov“ na kopci Capitoline Hill. Zmluvu podpísalo niekoľko európskych krajín a vytvorilo sa Európske hospodárske spoločenstvo, ktoré Európe umožnilo otvoriť svoje hranice. Táto udalosť sa pripomína talianskym 50-centovým eurom.

Michelangelovo námestie Piazza del Campidoglio sa stalo vzorom radníc a parlamentných budov po celom svete. Nie je náhodou, že keď Pierre Charles l'Enfant zostavoval svoje plány pre Washington, umiestnil Kongres USA na Capitol Hill. Pritom prijal usporiadanie rímskeho Kapitolu ako centrum mesta.

V 19. a 20. storočí americký optimizmus a vízia odzrkadľovali optimizmus a víziu Ríma, ktoré sa odrážajú aj v nápise na Soche slobody:

Daj mi tvojich unavených, tvojich úbohých, tvoje schúlené masy túžiace voľne dýchať, úbohých z tvojho hemžijúceho sa pobrežia. Pošli mi týchto, bezdomovcov, búrkou zvrhnutých, dvíham svoju lampu vedľa zlatých dverí!

Ak si dáme tento text do súvisu s tým, ktorého Socha slobody reprezentuje, teda so Satanom, tak znovu vidíme obludné rúhanie sa synovi Božiemu, ktorý povedal nasledovné:

Evanjelium podľa Matúša 11, 28-30

Pod' te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste unavení, nájdete u mňa pokoj a úľavu.

Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo mám tiché a pokorné srdce.

U mňa nájdete mier a odpočinutie pre svoju dušu.

Ved' moje jarmo netlačí a bremeno ne'azí."

Ešte poďme do Hollywoodu, kde sa nachádzajú okultné babylonské stavby ako tzv. Ishtar gate - brána božstva Ishtar do podsvetia.

Nachádza sa tu aj tzv. Chinese theater - čínske divadlo s obeliskami priamo na tzv. Walk of Fame, kde sú rozmiestnené hviezdy po chodníku na oboch stranách s menami celebrit Hollywoodu.

Interiér divadla je ešte bizárnejší. Pôvod dračej symboliky siaha v Amerike veľmi hlboko, musíme ísť späť do doby pred jej kolonizáciou, do civilizácii starých Inkov, Májov a Aztékov.

Inkovia uctievali božstvo Amaru (Amaruca/America= zem opereného hada). V mytológii Inkov je Amaru obrovský dvojhlavý had, ktorý žije pod zemou na dne jazier a riek. Toto božstvo ilustrované hlavami vtáka a pumy možno vidieť na pyramíde v Tihuanacu v Bolívii. Nohy a krídla má podobné vtákom, pripomína draka. Inkovia verili, že Amaruca dokáže prekročiť hranice medzi duchovnou ríšou a podzemným svetom.

Kukulkan (operený had) je mezoamerické hadie božstvo predkolumbínskych Yucatec Mayov.

Quezalcoatl bol Aztécky boh- operený had. Mali ho aj za stvoriteľa zeme a bol nazývaný aj bohom vetra.

List Efežanom 2, 2

Aj vás, hoci ste boli mŕtvi pre svoje poklesky a hriechy, v ktorých ste kedysi žili podľ a ducha tohto sveta, podľ a kniežat' a vzdušnej mocnosti, ducha, ktorý teraz pôsobí v neposlušných synoch. Medzi nimi sme kedysi žili aj my všetci, keď sme podľ a žiadostí svojho tela robili, čo chcelo telo a myseľ, a tak sme boli od prírody deť mi hnevu ako ostatní.

Ak by som to mohla zhrnúť, z mojich dedukcií mi vychádza, že sa rímska ríša rozrástla o celú Európsku Úniu a aj o USA.

Všimnite si Veľkú americkú pečať. Pripomína symbol SPQR - znak rímskej ríše (Senatus Populus Que Romanus = Senát a ľud Ríma).

Všetko naznačuje tomu, že USA a EU sa unifikujú a pripravuje sa jedná svetovláda riadená z Washingtonu, z centrály UN. Rímska ríša teda veselo napreduje.

Evanjelium podľa Matúša 13, 13-17

V podobenstvách im hovorím preto, že pozerajú, ale nevidia; a počúvajú, ale nepočujú ani nerozumejú. A plní sa na nich proroctvo Izaiášovo: Ušami budete počúvať, ale nebudete rozumieť, a očami budete pozerat', ale nebudete vidieť. Lebo otupelo srdce tomuto ľudu a ťažko počúvajú ušami, a zažmúrili oči, aby nevideli očami a nepočuli ušami a nechápali srdcom a neobrátili sa, aby som ich neuzdravil. Ale blahoslavené sú vaše oči, že vidia, a vaše uši, že počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví žiadali si vidieť, čo vy vidíte, ale nevideli, a počuť, čo vy počujete, ale nepočuli.

16. Pápež Antikrist

Pápež (lat. papa = otec) je titul biskupa rímskej katolíckej cirkvy. Z biblie vieme, že Ježis vravel o Bohu ako o svojom otcovi. Pápež sa dáva do pozície Boha na zemi, čo je opäť rúhaním.

Evanjelium podľa Matúša 6, 6

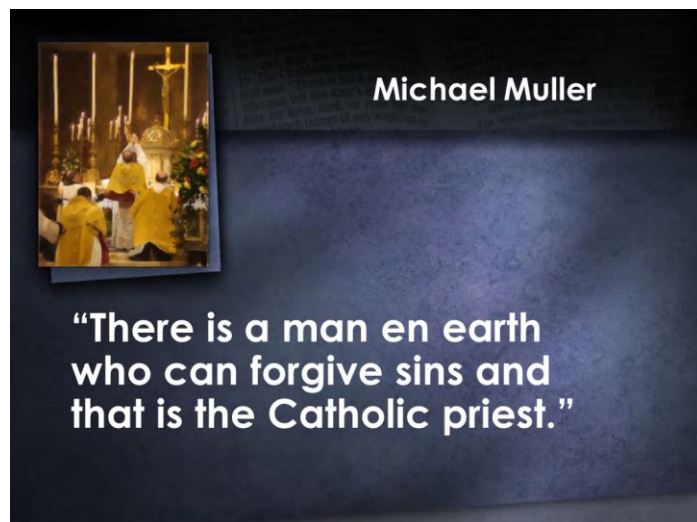
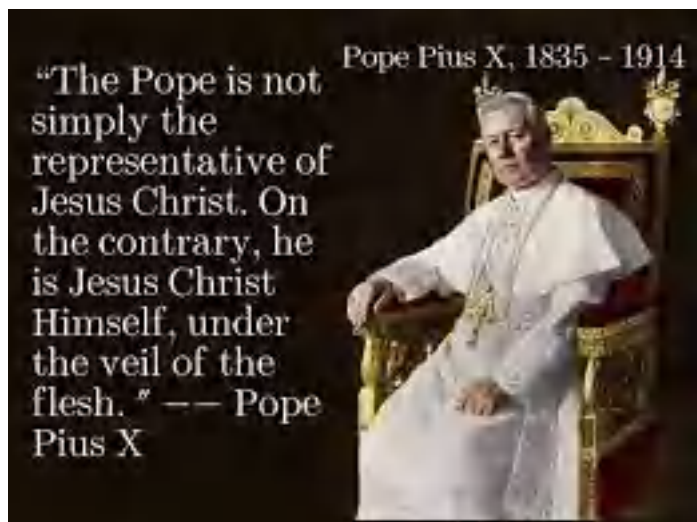
Ale keď sa ty ideš modliť, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti.

Už **Martin Luther** (1483–1546), Reformátor a autor 95. téz, identifikoval pápeža ako antikrista. Protestoval proti katolíckemu predávaniu odpustkov (licencie, ktorá mala hriešnikom poskytnúť slobodu od Božieho trestu výmenou za peniaze). Toto znamenalo začiatok protestantského hnutia za reformu katolíckej cirkvi.

Luther nebol prvý, pokračoval v šľapajách **Jána Husa** (1370 – 1415), ktorý bol upálený za živa za jeho tvrdenia.

Pri jeho horení ho bolo počuť spievať žalmy a predpovedal, že Boh pozdvihne iných, ktorých volanie po reforme nebude potlačené. Bolo to brané ako proroctvo o Lutherovi 68 rokov neskôr.

Potom, čo bol Hus popravený, prívrženci jeho náboženského učenia známi ako husiti odmietli zvoliť iného katolíckeho panovníka a porazili päť po sebe idúcich pápežských krížových výprav v rokoch 1420 až 1431 v tzv. husitských vojnách.

Pápež Pius X o sebe vyhlásil nielenže to, že reprezentuje Ježiša Krista, ale aj to, že je sám Ježiš Kristus pod závojom tela.

RKC tvrdí, že katolícky kňaz vie odpúšťať hriechy, čo je ďalšie nehorázne tvrdenie.

„Pápež je najvyšší sudca zákona krajiny. . . . Je zástupcom Krista, ktorý je nielen kňazom navždy, ale aj Kráľom kráľov a Pánom pánov.“
(La Civiltà Cattolica, March 18, 1871)

„Viera v Bibliu ako jediný zdroj viery je nehistorická, nelogická, smrteľná pre čnosť viery a deštruktívna pre jednotu.“

The Catholic Encyclopedia, Volume XIII, Protestantism, Section III A – Sola Scriptura (“Bible Alone”)- 1912

„Na tejto zemi máme miesto všemohúceho Boha.“
(The Great Encyclical Letters of Leo XIII, p. 304)

„Nie Stvoriteľ vesmíru, v Genesis 2:1-3, ale katolícka cirkev si môže nárokovať tú česť, že dala človeku odpočinok v jeho práci každých sedem dní.“
S. C. Mosna, Storia della Domenica, 1969, s. 366-367

„Pápež má veľkú autoritu a moc, že môže upravovať, vysvetľovať alebo interpretovať dokonca aj božské zákony... Pápež môže upravovať božské zákony, pretože jeho moc nie je od človeka, ale od Boha a pôsobí ako zástupca Boha na zemi. .“

Lucius Ferraris, Prompta Bibliotheca, Papa, umenie. 2, preložené

„Pápež má moc zmeniť časy, zrušiť zákony a zaobísť sa bez všetkého, dokonca aj bez Kristových prikázaní. Pápež má právomoc a často ju aj uplatňoval, aby upustil od Kristovho príkazu.“

Decretal, de Translatio Episcop. Cap.

„Pápež môže upraviť božský zákon.“

Ferrarisov cirkevný slovník

„Neboj sa, keď ma ľudia volajú ‚Kristov náместník‘, keď mi hovoria ‚Svätý Otec‘ alebo ‚Vaša Svätosť‘, alebo keď používajú podobné tituly, ktoré sa zdajú byť dokonca nepriateľské voči evanjeliu.“

Pápež Ján Pavol II., Crossing the Threshold of Hope (New York: Alfred A. Knoff. 1995): 6.

Tieto citácie hovoria samé za seba. Ďalej sa poďme pozrieť na Pápežové rekvizity, niektoré sú naozaj kuriózne.

Čo povieť na tento trón? Nevadí, že je na ňom znázornený obrátený kríž?

Tento objekt sa nazýva ferula (lat. ferula= palica), má symbolizovať silu a autoritu. Táto konkrétna je vyrobená z dreva lode, ktorá prevážala migrantov a ocitla sa na ostrove Lampedusa v Stredozemnom mori. Rím migrantov miluje a potrebuje, ako sme si už povedali.

Tento nasledujúci objekt v rukách pápežov má veľmi temnú symboliku,

Jorge Bergoglio – ktorého svet nazýva „pápež František“ – znovu zaviedol odpudivý „Ohnutý kríž“ -crozier (niekedy označovaný ako „Zlomený kríž“) po tom, čo ho Benedikt XVI. z väčšej časti odložil. „Ohnutý kríž“, ferula alebo palica, ktorá je ohavnou paródiou krucifixu, ukazuje nohy nášho Pána neskromne rozkročené a ukazuje priečne tyče ohnuté, nie rovné.

Tento „krucifix“ je skutočne odpudivý, znevažuje Krista a nepodnecuje zbožné myšlienky.

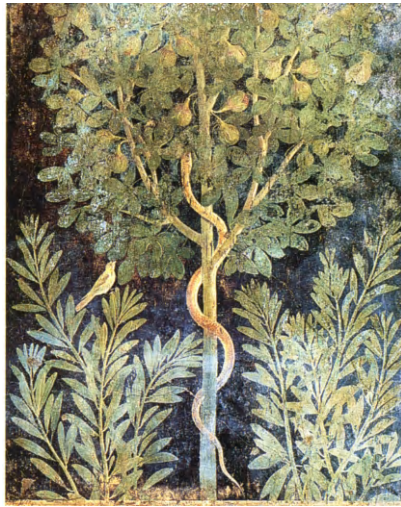
Takzvaný „jansenistický kríž“ je definovaný ako „krucifix, v ktorom ramená nášho Pána nie sú vystreté v pravom uhle s Jeho posvätným telom. Symbolika rozťahnutých rúk je, že Kristus zomrel za všetkých ľudí; ten jansenistický krucifix naopak reprezentuje, že Kristus zomrel len za vyvolených“ (Frederick George Lee, A Glossary of Liturgical and Ecclesiastical Terms, sv. „Crucifix, Jansenist“ [Londýn: Bernard Quaritch, 1877], s. 103).

Túto ferulu asi poznáte, je nám známa od Sv. Mikuláša, ktorého oslavujú najmä deti 6. Decembra. Skutočná symbolika je tá dokrúteného hada.

Symbol hada je celkom jednoznačný, had v rajskej záhrade Eden reprezentuje Satana, ktorý svojimi lžami zvedol Evu k porušeniu Božského prikázania.

Aj pravoslavní/ortodoxní patriarchovia sa vystatujú obdobnou, odpudivou symbolikou.

17. Modlárstvo

Pápež sa dopúšťa ďalšieho hrubého prešľapu čo sa týka desatero Božích prikázaní.

Druhé prikázanie hovorí o tom, že nemáme zobrazovať Boha spodobením ničoho. To znamená, že nemáme zhotovovať „posvätné“ objekty a tie žiadnou formou uctievať, sa im kláňať alebo ich bozkávať.

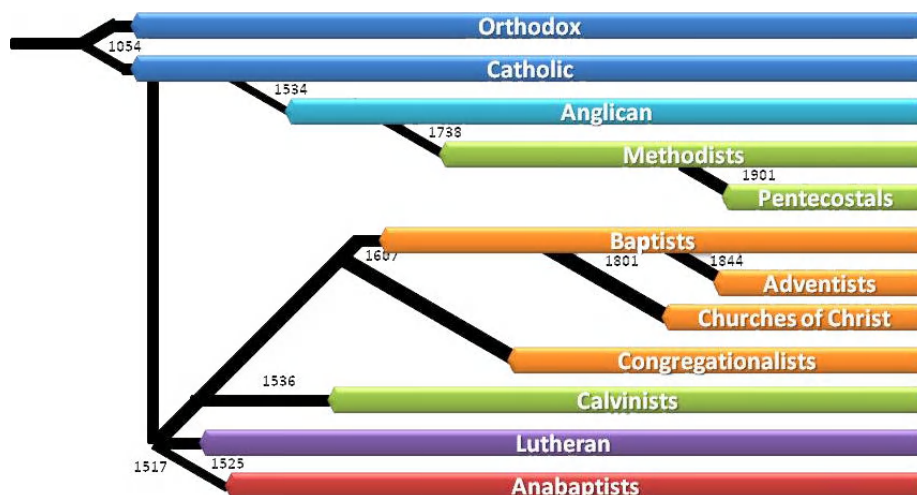
Netrvalo vôbec dlho a našla som nespočetné množstvo fotiek, ktoré potvrdzujú, že Pápež nerešpektuje ani tie najzákladnejšie Božie zákony.

Je odporné, s akou vášňou tieto priestupky vykonáva tento „boží muž“.

Ak sme už pri tejto téme, tak by som chcela upozorniť aj na iné denominácie kresťanstva, teda na evanjelikov/protestantov, ortodoxných/pravoslavných a na ďalšie odvetvia. Koľko ich je, ale všetky do jednej spadajú pod jeden a ten istý systém, jedna viac a jedna trošku menej.

Nechcem tu zachádzať príliš do detailov, ale stačí sa pozrieť na jedno jediné Božie prikázanie a uvidíme veľmi jasno, že ho všetky tieto denominácie porušujú!

IV. Pamätaj na Sobotný deň, aby ti bol svätý

Od Soboty sa veselo upustilo, málokto sa dnes vôbec nad tým zamyslí, nikomu to nepríde čudné. No takéto hrubé porušenie Božieho prikázania sa nedá len tak ignorovať!

18. Byzantská Ríša

Ortodoxná cirkev sa odštiepila ešte v roku 1054 ako následok prehĺbujúcich sa historických a jazykových rozdielov medzi východnou (gréčtina) a západnou ríšou (latinčina).

Byzantská ríša sa natrvalo stiahla z mesta Rím v roku 751, čím sa skončilo byzantské pápežstvo. Následné vzájomné odcudzenie grécky hovoriaceho východu a latinsky hovoriaceho západu viedlo k rastúcej neznalosti teologického a ekleziologického vývoja každej tradície.

Ale bol ešte jeden závažnejší dôvod k štiepeniu cirkvy. Východ sa nechcel podriaďovať Rímu a teda rímskemu pápežovi ako zástupcovi Boha na zemi.

Centrom východnej ortodoxnej cirkvy bol v Konštantínopole (dnešný Istanbul), ktorý bol založený Rímskym cisárom Konštantínom Veľkým (306–337). Ten zaviedol rímsky katolicizmus a ako prvý integroval učenie o Ježišovi, hoci zvrátené, do už existujúceho pohanského konglomerátu viery. Vďaka nemu prestalo prenasledovanie kresťanov v tej dobe.

Vystavaný enormný chrám Hagia Sofia bol centrom a pýchou katolicizmu na východe.

Byzantská ríša prekvitala, a čoraz viac odmietala prepych, excesy a rúhania rímskeho pápežstva.

A tak začali rímske krížiacke výpravy smerom na východ, kde krížiaci obsadzovali byzantské mestá a dosadzovali svojich latínskych vládcov.

19. Mohamed - Agent Ríma

V 7. storočí sa objavilo nové náboženstvo na východe - islám, ktorý bol vysoko nepriateľský voči gréckej cirkvi.

Bol to zámer.

Islám bol konštrukt rímskeho katolicizmu na zničenie východnej byzantskej ríše.

Korán bol zámerne písaný tak, aby sa zároveň v niečom priečil biblickému učeniu, ale aby sa islám mohol, keď bude treba (na konci časov), integrovať do učenia rímskeho katolicizmu. Moslimovia teda predstavovali smrteľnú hrozbu voči pravým židom a kresťanom - nasledovníkom Ježiša Krista.

Mohamed mal údajne manželku katolíčku menom Khadijah, dcéru Khuwaylida.

Malo sa jedat' o veľmi bohatú a vplyvnú arabku, ktorá odovzdala všetok jej majetok rímskokatolíckej cirkvi a následne odišla žiť do jedného z ich kláštora. Avšak, dostala za úlohu nájsť mladého, brilantného muža, ktorý by zahral rolu mesiáša pre Arabov. Mohamed bol identifikovaný, intenzívne trénovaný a pripravovaný na svoju veľkú úlohu. Medzičasom Vatikán zorganizoval množstvo ľudí (falošných prorokov), aby šírili v arabskom svete správu o príchode mesiáša.

Vatikán potreboval súrne zničiť Byzantskú ríšu a pravých učencov Krista, a vymyslel to tak lstivo pomocou charismatického, inteligentného a lojálneho vodcu, ktorý by všetkých Arabov zjednotil a splnil jeho úlohu - zničiť židov, pravých kresťanov a dobiť Jeruzalém. Nemal sa však dotknúť katolíkov. S nimi mali spojenie v používaní ruženca pri modlení a v uctievaní Márie.

Fatima bola dcéra Mohameda a tak katolíci pod taktovkou Jezuitov umným spôsobom neskôr využili aj tento prvok tzv. Zjavením Márie vo Fatime dňa 13.

Mája v roku 1917, čo bolo propagované naprieč islámskym svetom.

Plán bol dobrý, aj exekúcia. Mohamed a jeho nasledovatelia dobyli Sväté mesto pomerne rýchlo a úspešne, len nastal nakoniec jeden problém. Islamisti neboli ochotní Vatikánu Jeruzalém odovzdať.

Mohamed dal vystavať mešitu v Jeruzaléme a tak ukotvil svoju pozíciu. Zašlo to až tak ďaleko, že moslimovia výsostne urazili pápeža tým, že ho nazvali „neveriacim“.

Celá situácia vyeskalovala, keď moslimovia boli rozhodnutí dobiť celý svet v mene Allaha (božstvo Mesiaca, ktorého uctievanie bolo prebraté od Sabejcov).

Požadovali od pápeža povolenie na dobytie niektorých Európskych krajín.

Pápež bol pohoršený. Začali tvrdé boje - krížiacke výpravy - na zastavenie mocenských chůtok Arabov.

Boje trvali stáročia. Jeruzalém sa vymkol vplyvu pápeža. Turecko, Španielsko a Portugalsko padlo do islamských rúk. Keď dobyli aj Sardíniu, Korziku a mali namierené na Rím, pristúpili obe strany na mierové rokovania. Dohodli sa. Turecko bolo ponechané moslimom, zatiaľ čo Libanon bol daný katolíkom. Moslimom bolo dovolené stavať mešity v katolíckych krajinách, a kostoly na islamských územiach.

Čo ich naďalej spájalo boli ich spoloční nepriatelia - židia a kresťania, ktorí sa výlučne riadili Bibliou.

Zaujímavosťou je, že mohamedáni slávia Piatok, kým židia Sobotu a katolíci Nedeľu.

20. Synkrétizmus

V Abu Dhabi vznikol v roku 2023 ultramoderný komplex, tzv. Abrahamic Family House, pozostávajúci zo synagógy, katolíckeho kostola a mešity.

Jedná sa o projekt, ktorý nemá v histórii ľudstva obdobu.

Vidíme v dnešnej dobe snahu o vytvorenie jedného svetového náboženstva pod taktovkou Vatikánu. Plní sa proroctvo z knihy Zjavenie Apoštola Jána (13. kapitola) pred našimi očami.

MORSKÁ ŠELMA

Videl som vystupovať z mora šelmu. Mala desať rohov a sedem hláv, na rohoch desať diadémov a na hlavách rúhavé mená. Šelma, ktorú som videl, bola podobná leopardovi, nohy mala ako medveď a tlamu ako lev. Drak jej dal svoju silu, svoj trón i veľkú moc. Jednu z hláv mala ako na smrť dobitú, ale smrteľná rana sa jej zahojila. Celá zem obdivovala šelmu; klaňali sa drakovi, že dal šelme svoju moc, klaňali sa aj šelme a hovorili: Kto je podobný šelme a kto bude môcť proti nej bojovať? Mala aj tlamu, aby hovorila veľké veci a rúhala sa; dostala moc pôsobiť štyridsať dva mesiacov. A aj otvorila tlamu, aby sa rúhala Bohu, aby sa rúhala Jeho menu a Jeho stanu, aj tým, ktorí majú v nebi svoje stany. Dostala moc aj bojovať proti svätým, aj víťaziť nad nimi. Dostala i moc nad všetkými kmeňmi, ľuďmi, jazykmi a národmi. Aj jej sa budú klaňať všetci obyvatelia zeme, ktorých mená nie sú zapísané od počiatku sveta v knihe života zabitého Baránka. Kto má uši, nech počuje. Kto iných väzní, sám bude väznený; kto mečom zabíja, mečom zahynie! V tom je trpezlivosť a viera svätých.

ZEMSKÁ ŠELMA

Potom som videl inú šelmu vystupovať zo zeme; mala dva rohy, podobné Baránkovým, ale hovorila ako drak. Ajhl'a, vykonáva všetku moc prvej šelmy pred jej očami a pôsobí, aby sa zem a jej obyvatelia kláňali prvej šelme, ktorej smrteľná rana sa zahojila. Robí veľké znamenia pred zrakmi ľuďí, takže aj oheň zostupuje z neba na zem. Obyvatel'ov zeme zavádza znameniami, ktoré jej bolo dovolené konat' pred očami šelmy. Nahovára obyvatel'ov zeme, aby zhotovili obraz šelme, ktorá má ranu od meča, ale ožila. Dostala moc dať ducha do obrazu šelmy, aby tak obraz šelmy aj hovoril a spôsobil, aby boli usmrtení všetci, ktorí by sa nekľáňali obrazu šelmy. Pôsobí aj to, aby všetci - malí aj veľkí, bohatí aj chudobní, slobodní aj otroci - dali si znak na pravé ruky alebo na čelá, aby nemohol kupovať ani predávať nikto, kto nemal znak mena šelmy alebo číslo jej mena- 666.

Jasne sa tu píše, že všetci obyvatelia zeme sa budú musieť kláňať šelme a mať jej znak, inak budú usmrtení.

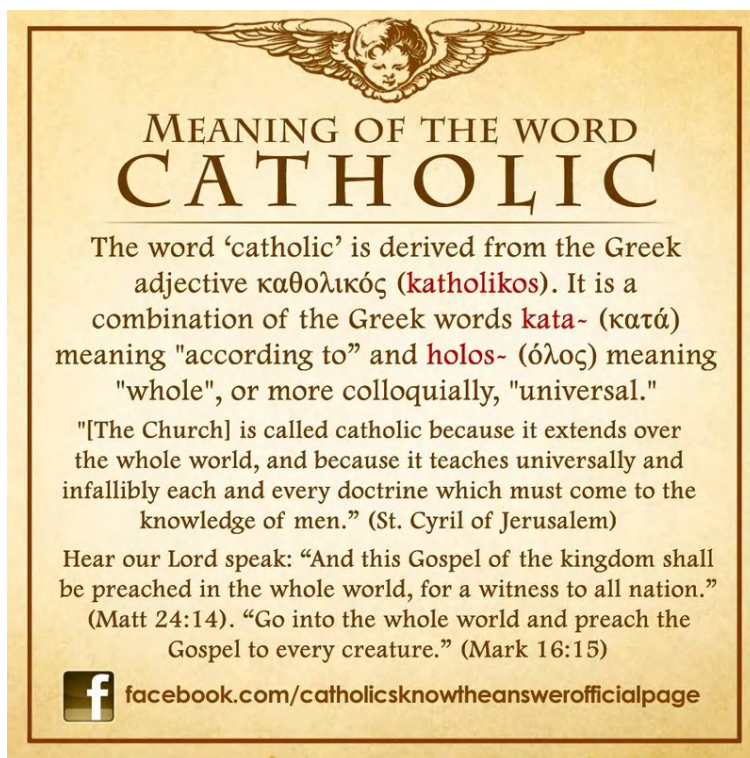
Vyzerá to tak, že sa chystá jedno globálne náboženstvo, jeden globálny finančný systém, jeden jazyk a jedna svetová vláda. Rímska ríša mocnie a uchopí sa všetkého na krátky čas.

Niektorí vravia, že znak bude digitálne ID tetovanie na pokožke alebo čip, niekto iný hovorí o očkovaní a o teste, ktoré už prebehlo a stále prebieha. Ja však som toho názoru, že by to mohlo byť dodržanie tzv. Nedeľného zákona.

V biblii je jasne posvätená sobota/ šabat. Praví kresťania riadiaci sa bibliou a židia šabat dodržiajú, kým Katolíci a ostatné ich denominácie slávia nedeľu. Islamisti budú nútení sa pridať.

Synkretizmus znamená unifikácia viacerých náboženstiev do jedného.
Slovo „katolícky“ znamená zjednotený/univerzálny.

RKC prebrala pohanské prvky počnúc od sumerskej, asýrskej, babylonskej, egyptskej, perzskej a gréckej ríše a unifikovala všetko do svojho rímskeho náboženstva. Výsledok je Satanizmus- popieranie svätej Soboty, Krista a Bible.

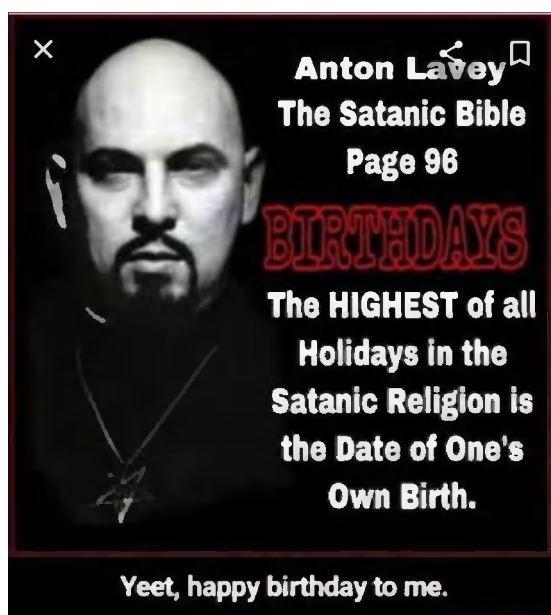

21. Narodeniny

Satanizmus je o falošnej tolerancii, o akceptovaní rôznorodosti a pluralite názorov, o oslavovaní rôznych božstiev/démonov, o svojvôle a o oslavovaní samého seba.

Zjednodušene povedané, vzývanie kohokoľvek než Najvyššieho Boha z Biblie a Jeho syna Ježiša Krista vedie do pekla.

Oslavovať narodeniny je jednou z najhorších vecí vôbec. Nedávame úctu Bohu, ktorý nás stvoril, ale slávime samých seba. Previňujeme sa tým.

Slávenie rodného dňa má svoj pôvod v starom Egypte a prebrali to Gréci. Neskôr začali umiestňovať sviečky na medové koláče v tvare mesiaca vyrobené pre lunárnu bohyňu Artemis. Zapálením a sfúknutím sviečky odoslali tomuto božstvu svoje modlitby.

Gréci verili, že stúpajúci dym vynáša modlitby a priania do neba, kde žili bohovia.

V Európe sa narodeninové sviečky často nechávali horieť celý deň na oslavu a odohnanie zlých duchov.

Prví kresťania považovali oslavy narodenín za pohanské, pretože ľudia sa narodili v dedičnom hriechu. Až narodenie Ježiša nás od tohto hriechu oslobodil.

V stredoveku kresťania slávili dni svojich svätých (dnešné meniny).

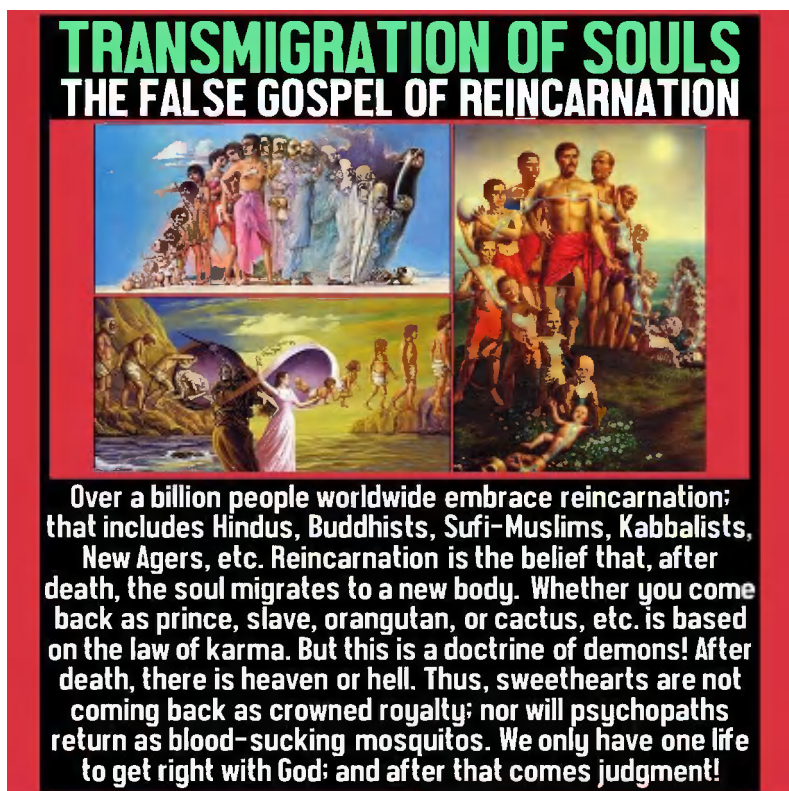
Narodeninové oslavy mali prít'ahovať zlých duchov, a tak sa ľudia stretávali, pozývali svojich priateľov, bavili sa, vinšovali oslávencovi dobré veci, veľa sa smialo a robil sa hluk na odohnanie všetkého zlého.

V Judaizme sa chlapčenská „bar mitzva“ alebo rituál prechodu do dospelosti slávi pri 13. narodeninách, pričom dievčenská bar mitzva, čo je relatívne moderná prax posledných 50. rokov, sa odohráva, keď nastane 12. alebo 13. rok.

Namiesto 12. alebo 13. narodenín majú indickí muži hinduistickej brahmíny veľký „obrad nití“ nazývaný Upanayana. Oslávenec vezme svät'enu nit' a nosí ju, čo symbolizuje jeho dospievanie. V Indii je tiež bežné, že sa oholí hlava dieťaťa na jeho prvé narodeniny, čo sa deje v blízkosti ohňa. Povráva sa, že rituál očistí dieťa od všetkého zla v minulých životoch, čo symbolizuje obnovu duše.

Všetko sú to pohanské praktiky mimo biblického kontextu.

Reinkarnácia je nebiblický koncept. Podľa Biblie máme len tento jeden život a na jeho konci je Boží súd, kde sa rozhodne, či ideme na základe našej viery v Krista do neba či do pekla. Dobré skutky sú samozrejme vítané, avšak samotné nás nespasia, aby sa nik nevystatoval nad druhými.

Keď Ježiš už bol pribitý na kríž a zomieral, vedľa neho boli ukrižovaní dvaja veľmi zlí ľudia, skutoční zločinci. Jeden z nich sa Ježišovi rúhal, ale ten druhý z posledných síl povedal, že v Neho uveril, že podľa neho je skutočne Boží syn.

Ježiš mu nato odvetil známe slová:

Evanjelium podľa Lukáša 23, 39-43

A jeden zo zločincov, čo viseli na kríži, sa mu rúhal: „Nie si ty Mesiáš?! Zachráň seba i nás!“ Ale druhý ho zahriakol: „Ani ty sa nebojíš Boha, hoci si odsúdený na to isté? Lenže my spravodlivo, lebo dostávame, čo sme si skutkami zaslúžili. Ale on neurobil nič zlé.“ Potom povedal: „Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.“ On mu odpovedal: „Veru, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji.“

Táto pasáž je dôkazom toho, že nás dobré skutky samotné nespasia, hoci sú veľmi dôležité. Kľúčová je viera v Spasiteľa. Zločinec mal ku koncu svojho života vieru v Neho, a to stačilo. Taká veľká je milosť Božia.

Poslední budú prví, a prví budú poslední.

Efežanom 2, 8-22

Lebo spasení ste milosťou skrze vieru; a to nie je z vás, je to Boží dar: nie zo skutkov, aby sa nik nevystatoval. Ved' sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi pre dobré skutky, ktoré pripravil Boh, aby sme ich konali. Preto pamätajte, že kedysi ste boli pohanmi podľa tela a neobrezancami vás volali tí, čo sa nazývajú obrezanými rukou na tele, lebo v tom čase ste boli bez Krista, mimo izraelského spoločenstva, bez účasti na zmluvách s prisľúbením, bez nádeje a bez Boha na svete. Ale v Kristovi Ježišovi ste sa teraz vy, čo ste boli kedysi ďaleko, stali skrze Kristovu krv blízkymi. Ved' on je náš pokoj! On z oboch urobil jedno a vo svojom tele zbúral medzi nimi múr rozdelenia, nepriateľstvo, tým, že zrušil zákon prikázaní, spočívajúci v nariadeniach, aby v sebe z tých dvoch vytvoril jedného nového človeka, a nastolil pokoj; aby v jednom tele skrze kríž v sebe samom zabil nepriateľstvo a zmieril oboch s Bohom. Prišiel a zvestoval pokoj vám, čo ste boli ďaleko, a pokoj tým, čo boli blízko; lebo skrze neho máme obaja v jednom Duchu prístup k Otcovi. Teda už nie ste cudzinci ani prišielci, ale ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny. Ste postavení na základe apoštolov a prorokov; hlavným uholným kameňom je sám Kristus Ježiš. V ňom celá stavba pevne pospájaná rastie v svätý chrám v Pánovi, v ňom ste aj vy vbudovaní do Božieho príbytku v Duchu.

22. Dúha

Symbol, ktorý je síce biblický, ale za poslednú dobu zneužitý temnom, je dúha.

V biblii je dúha spomenutá v súvislosti s Noemovou archou. Po veľkej povodni Noe na vďaka Bohu zato že prežil, urobil Bohu obeť. A tak uzavrel s Bohom zmluvu, aby ten už nikdy zem nezatopil. Nato sa objavila na oblohe dúha ako znak tejto zmluvy. Je to zaujímavé v tom, že dúha sa naozaj vždy objaví len, keď je dážď.

Na obrázku vidíme z okna budovy stáť pápeža s dúhovou vlajkou. Možno to opäť interpretovať ako rúhanie, kde sa antikrist inštaluje do pozície Boha a snaží sa dávať božské znamenie zatrateným sodomistom.

Boh stvoril človeka a dal mu slobodnú vôľu. Každý si môže vybrať svoj životný štýl. Musíme ale s tým rátať, že súdny deň príde a nik nevie kedy. Snažme sa preto žiť tak, aby sme neboli hodení do večného ohňa. Boh nám odpustí ak uveríme v Ježiša, úprimne oľutujeme naše činy a obrátíme sa k Nemu.

Genezis 19, 1-13

Keď dvaja anjeli došli do Sodomy, Lot sedel v bráne Sodomy. Keď ich Lot uvidel, vstal a šiel im oproti. Poklonil sa tvárou k zemi a povedal: „Prosím vás, páni moji, zabočte do domu svojho služobníka a prenocujte tam. Umyjete si nohy a včasráno vstanete a budete pokračovať vo svojej ceste.“ Oni však odpovedali: „Nie! Prenocujeme vonku.“ Ale on na nich nástojil, aby zostali u neho. I vošli do domu. Pripravil im pohostenie, dal napiect' nekvaseného chleba a najedli sa. Ale skôr, ako si ľahli, mužovia mesta, mužovia Sodomy od chlapca až po starca, celé mesto do posledného chlapa obkolesili dom, vyvolali Lota a povedali mu: „Kde sú mužovia, čo prišli dnes večer k tebe? Prived' ich k nám, aby sme s nimi

obcovali!“ Tu Lot vyšiel k nim pred dvere, zavrel dvere za sebou a povedal im: „Bratia moji, nože nerobte hriech! Mám dve dcéry, ktoré ešte nepoznali muža. Vyvediem vám ich, robte s nimi, čo sa vám páči. Týmto mužom však nerobte nič také, veď oni sa uchýlili do tieňa mojej strechy!“ Oni však volali: „Prac sa preč!“ A dodali: „Prišiel sem ako cudzinec a chcel by súdiť. Teraz ti vyvedieme horšie ako tým.“ Veľ mi dorážali na Lota a pokúšali sa vylomiť dvere. Vtedy anjeli načiahli ruky, vtiahli Lota dnu a zamkli dvere. Mužov však, veľkých aj malých, čo boli pri vchode do domu, ranili slepotou, takže sa márne namáhali nájsť vchod. Potom anjeli povedali Lotovi: „Ak tu máš nejakého zaťa, syna alebo dcéru a ak niekto z mesta patrí k tebe, vyveď ich preč z tohoto mesta, lebo zničíme toto mesto, pretože je naň veľká žaloba pred Pánom. Pán nás poslal zničiť ho.“

Genesis 19, 24-26

A Pán dal padať na Sodomu a Gomoru síru a oheň z neba od Pána a zničil tie mestá i celé okolie Jordánu so všetkými obyvateľmi mesta a so všetkým poľným rastlinstvom. Keď sa jeho žena za ním obzrela, premenila sa v solný stĺp.

A skutočne sa lokalizovali tieto dve mestá pri Mŕtvom mori v dnešnom Izraeli/Jordánsku. Archeologické výskumy potvrdzujú prítomnosť popolu a síry.

Sodomizmus a celá LGBTQ+ agenda sú satanské hnutia. V biblii je jasne písané, že Boh stvoril muža Adama a ženu Evu. Všetko ostatné sú duševné poruchy alebo posadnutosť démonmi.

Satan, ako už vieme, má mnoho mien, volá sa aj Bafomet. Ten má aj mužské, aj ženské prvky. Hlavne chce zvrátiť všetko božské, prirodzené. Takto pomätení jedinci možno za to vždy priamo nemôžu, možno sa jedná o dedičný hriech. Je aj možné, že človek zažil určitú traumu v detstve, kde do neho vstúpil démon. Dá sa to riešiť ak človek je ochotný hľadať cestu k Bohu skrze Ježisa Krista. Nemáme teda sláviť Gay Pride pochody a podporovať túto agendu, ak máme úprimnú snahu o spasenie.

The Seven Deadly Sins

- Vanity/Pride
- Sloth
- Gluttony
- Lust
- Avarice
- Envy/Jealousy
- Wrath/Anger

Tieto slávnosti prebiehajú celé mesiace v tzv. „vyspelých” krajinách západného (skôr upadnutého) babylonského sveta. Sú vedené v duchu svojvôly a v pýchy (angl. pride).

Pýcha je jeden zo siedmich smrteľných hriechov, a zrovna satan bol vyhnaný z Božieho kráľovstva kvôli nej.

23. Nový Rok

Nový rok je azda jeden z najstarších zo všetkých sviatkov na svete.

Starovekí Babylončania začali tento sviatok sláviť pred takmer 4000 rokmi. Duchovná očista bola základným dôvodom ich novoročného sviatku. Ľudia chceli zmeniť svoje staré spôsoby a nájsť nové začiatky. Novoročné slávnosti, ktoré sa konali v čase jarnej výsadby, boli tiež výzvou pre bohov, aby poskytli poľnohospodársku hojnosť.

Gréci usporiadali koncom Marca novoročný festival. Prví Rimania napodobňovali Grékov a usporiadali podobný sviatok v rovnakom čase.

V roku 46 p.n.l. však Július Caesar presunul Nový rok na 1. januára. Rimania tento deň oslavovali divokými orgiami, kde sa opájali vínom. Tento rituál mal predstavovať osobnú rekonštrukciu chaotického sveta, ktorý existoval predtým, než bol vesmír riadený bohmi rímskeho panteónu.

Asi o 500 rokov neskôr pápež Gregor XIII upustil od juliánskeho kalendára a zaviedol ten gregoriánsky, ktorý doteraz nasleduje západný svet. Práve rímskokatolícka cirkev ustanovila začiatok nášho roka uprostred zimy.

Počiatky oslavy Nového roka sú poznačené zmätkom, pohanstvom a zvrátenosťou. Aj dnes sa Nový rok vo všeobecnosti oslavuje nočnými párty, opilstvom a zhýralosťou. Boh odsudzuje opilstvo a iné „skutky tela“ (Galat’anom 5:19-21).

Vo svete panuje nezhoda v tom, kedy vlastne začína nový rok. Číňania a Vietnamci ho oslavujú niekedy medzi 20. januárom a 20. februárom. Sinhálsky nový rok spadá medzi 13. a 14. apríla. Malajálsky kalendár dáva nový rok do polovice Augusta. Etiópsky Nový rok je v polovici septembra.

Ako Stvoriteľ časov a období – a nie pôvodca zmätku (1. Korint’anom 14:33) – Boh objasňuje, kedy sa začína nový rok podľa svojho posvätného kalendára, ktorý zachovali Židia.

„A Hospodin hovoril Mojžišovi a Áronovi v egyptskej krajine: Tento mesiac vám bude začiatkom mesiacov, bude vám prvým mesiacom v roku“ (Exodus 12:1-2) .

Tento mesiac bol pomenovaný Abib (Exodus 13:4). Možno vás prekvapí, že sa začína v čase jarnej rovnodennosti.

„Boh začína rok skoro na jar, keď všade v prírode kvitne nový život, ale staroveký pohanský Rím spôsobil, že svet začal rok uprostred mŕtvej zimy,“
napísal Herbert W. Armstrong vo svojej brožúre Pohanské prázdniny – resp. Božie sväté dni – ktoré?

Boh očakáva, že praví kresťania vyjdú z ciest tohto sveta (Zjavenie 18:4). Varoval starých izraelitov, aby sa vyhýbali praktikám pohanov a namiesto toho poslúchali Jeho prikázania (3. Kniha Mojžišova 18:2-4). Veď Boh je *„ten istý včera, dnes a naveky“* (Hebrejom 13:8).

„Dávajte si pozor, aby ste sa nechytili do pasce a nasledovali ich [pohanov a ich zvyky]... a aby ste sa nepýtali na ich bohov a nehovorili: Ako slúžili tieto národy svojim bohom? Aby som aj ja urobil to isté. Neučiníš tak Pánovi, svojmu Bohu; lebo všetko ohavné, čo Hospodin nenávidí, urobili pre svojich bohov...“
(5. Kniha Mojžišova 12,30-31).

Pri podrobnom štúdiu Božieho Slova je zrejmé, že Boh odsudzuje slávenie akéhokoľvek pohanského sviatku – vrátane Nového roku. Nielen preto, že sa oslavuje v nesprávnom ročnom období, alebo je často sprevádzané opilstvom a hriechom, alebo má korene v pohanstve – ale aj preto, že zatemňuje význam Jeho svätých dní.

24. Traja Králi

6. januára oslavuje RKC Troch kráľov menom Gašpar, Melchior a Baltazár. Nasledovali hviezdu, ktorá ich zaviedla do Betlehému, do stodoly, kde sa mal Ježis narodiť. Mali priniesť vzácne dary- zlato, myrhu a kadidlo.
6. aj 7. januára oslavuje ortodoxná cirkev narodenie Krista.

Evanjélium podľa Matúša 2, 1-12

Keď sa za čias kráľa Herodesa v judejskom Betleheme narodil Ježiš, prišli do Jeruzalema mudrci od východu a pýtali sa: „Kde je ten novonarodený židovský kráľ? Videli sme jeho hviezdu na východe a prišli sme sa mu pokloniť.“ Keď to počul kráľ Herodes, rozrušil sa a celý Jeruzalem s ním. Zvolal všetkých veľkňazov a zákonníkov ľudu a vyzvedal sa od nich, kde sa má narodiť Mesiáš. Oni mu povedali: „V judejskom Betleheme, lebo tak píše prorok: »A ty, Betlehem, v judejskej krajine, nijako nie si najmenší medzi poprednými mestami Judey, lebo z teba vyjde vojvoda, ktorý bude spravovať môj ľud, Izrael.«“ Tu si dal Herodes potajomky zavolať mudrcov a podrobne sa ich povypytoval, kedy sa im zjavila hviezda. Potom ich poslal do Betlehema a povedal: „Chodte a dôkladne sa vypytujte na dieťa. Keď ho nájdete, oznámte mi, aby som sa mu aj ja šiel pokloniť.“ Oni kráľa vypočuli a odišli. A hľa, hviezda, ktorú videli na východe, išla pred nimi, až sa zastavila nad miestom, kde bolo dieťa. Ako zbadali hviezdu, nesmierne sa zaradovali. Vošli do domu a uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu. Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. A keď vo sne dostali pokyn, aby sa nevracali k Herodesovi, inou cestou sa vrátili do svojej krajiny.

Keďže nemáme detaily a dátum narodenia Krista, je tento sviatok zrejme fiktívny, avšak príbeh o kráľoch sa potvrdil aj z iných zdrojov. Od veľkého talianskeho svetobežníka Marca Pola máme záznam, ktorý nám dá hlbšie poznanie o týchto mudrcoch.

Podľa Marca sa jednalo o perzských kráľov, ktorých lokalizoval z troch miest- Saba/Savah, Ava/Avah a Cala Ataperistan (perz. hrad uctievačov ohňa). Zjavne sa jednalo o perzských mágov, ktorí boli Zoroastriani, tzv. uctievači ohňa a poznali hviezdnu oblohu.

Zoroastrianizmus je veľmi starý náboženský kult s dualistickou kozmológiou. Najvyšší Boh Ahura Mazda je vo večnom konflikte s Angra Mainu, jeho protivníkom. Oheň má symbolizovať čistotu, spravodlivosť a pravdu.

Zarathustra/Zoroaster bol kňaz, ktorý náboženstvo založil. Slovo „Zara“ pripomína naše slovo „žiara“. Slávil sa nový rok, letný aj zimný slnovrat. Oheň sa aj preskakoval. Muži sa predbiehali v tom, kto vyššie skočí. Nepripomína vám to niečo? Nemáme aj my Slováci náhodou takúto tradíciu?

25. Luperkálie

Luperkálie boli starorímskym festivalom, ktorý sa konal každoročne 15. februára pod dohľadom združenia kňazov nazývaných Luperci. Počiatky festivalu sú nejasné, hoci pravdepodobný odvodený názov od lupus (lat. vlk) naznačoval spojenie so starovekým božstvom, ktoré chránilo stáda pred vlkami, a s legendárnou vlčicou, ktorá kojila Romula a Rema, zakladateľov Ríma. Ako obrad plodnosti sa sviatok spája aj s bohom Faunusom.

Každé Luperkálie sa začali obetovaním kôz a jedného psa týmito kňazmi, potom dvoch kňazov priviedli k oltáru, dotkli sa ich čela krvavým nožom a krv zotrelí vlnou namočenou v mlieku; rituál vyžadoval, aby sa dvaja mladí muži zasmiali.

Nasledovala obetná hostina, po ktorej si Luperci odstrihli remienky z koží obetných zvierat, nahí sa rozbehli v dvoch skupinách okolo kopca Palatín a udierali remienkami každú ženu, ktorá sa k nim priblížila. Úder mal spôsobiť, že žena bude plodná. Losovali sa páry, ktoré spolu činili rôzne sexuálne aktivity počas týchto dní. Orgie, opájanie vínom a excesy všetkého druhu vyznačovali tieto dni.

Je zaujímavé, že u nás sa do dnes zachovali pohanské Velikonoce, kde sa obdobne bijú dievčatá korbáčmi z dôvodu zvýšenia plodnosti.

V roku 494 nášho letopočtu cirkev za pápeža Gelasia I. zakázala účasť na tomto festivale. Tradícia tvrdí, že si prisvojil formu obradu ako sviatok Očisťovania (sviec), ktorý sa slávil 2. februára, ale je pravdepodobné, že kresťanský sviatok vznikol v predchádzajúcom storočí. Neskôr zrejme práve pápež Gelasius I. nahradil Luperkálie dňom Svätého Valentína, ktorý sa slávil 14. februára.

Bolo niekoľko kresťanov menom Valentín, ktorých popravil rímsky cisár Claudius II. Najznámejším bol mučeník z 3. storočia uväznený za tajné sobášenie kresťanských párov a pomoc prenasledovaným veriacim a potom údajne popravený 14. februára 289 n.l. V jednom rozprávaní budúci svätec vrátil zrak slepej dcére svojho žalárnik. Neskôr sa legenda rozrástla o list, ktorý dal dievčaťu pred popravou, údajne podpísaný textom „Tvoj Valentín“.

Prvky plodnosti a romantiky, ktoré sa už spájali s Luperkáliami, z nich urobili vhodný deň na počesť svätca, ktorý údajne tajne zosobášil páry.

26. Svätójánska Noc

U nás je tradícia Svätójánskych ohňov zachovaná, slávi sa v letný slnovrat, čo je najkratšia noc v roku. Pôvod týchto slávností je pradávny.

Jedná sa o pohanské tradície, ktoré sa slávia po celom svete. Ohňom sa uctieva opäť len Boh Slnka/ Ra/Sol Invictus/Mithra-Lucifer.

Pohanská Svätójánska noc sa v dávnych časoch volala aj Kupala, a to znovu RKC prebrala do svojho repertoáru sviatkov ako slávnosť narodenia Jána Krstiteľa, čo má byť 6 mesiacov pred narodením Krista. Mala to byť tajomná, priam magická noc. Kupala bol okrem iného aj bohom bylín, a tak sa túto noc aj zbierali pre ich nadmernú moc. Dievčatá vili vence z lúčnych kvetov, hádzali ich do korún stromov, a ktorej sa zachytili, mala sa vydávať do roka. Bol to teda aj deň plodnosti. Nechávali tieto vence plávať po vode a mali im predpovedať šťastie v láske. Mala to byť noc spojenia neba a zeme, čiže sa opäť zvikla praktizovať mágia a veštenie.

Posvietme si znovu na Božie slovo, aby sme vedeli, čo na tieto sviatky Boh hovorí.

1. Kniha Kroník 10, 13-14

Tak skončil Šaul pre svoju nevernosť voči Hospodinovi, lebo nezachovával jeho slovo, a aj preto, že sa domáhal rady u ducha zosnulého. Keď že nehl'adal radu u Hospodina, vydal ho na smrť a kráľovstvo previedol na Izajovho syna Dávida.

1. Kniha Samuelova 15, 23

Lebo odbojnosť je (ako) hriech čarodejníctva, svojvoľnosť je (ako) hriech modlárstva. Pretože si pohrdol Pánovým slovom, zavrhne ťa, nebudeš kráľom!“

2. Kniha Kroník 33, 6

Previedol svojich synov cez oheň v údolí Benenom, zaoberal sa veštením, čarodejníctvom a zariekaním, obstaral si vyvolávačov duchov a hádačov, robil teda množstvo vecí, ktoré sa Pánovi nepáčia, aby ho popudzoval.

Levitikus 19:31

Neobracaajte sa na vyvolávačov duchov a na veštcov! Nevypyťujte sa ich: poškrvnili by ste sa tým. Ja, Pán, som váš Boh!

Levitikus 20:6

A osobu, ktorá sa obráti na vyvolávačov duchov a na veštcov a bude s nimi modláriť, proti takej osobe obrátim svoju tvár a vyhubím ju z jej ľudu.

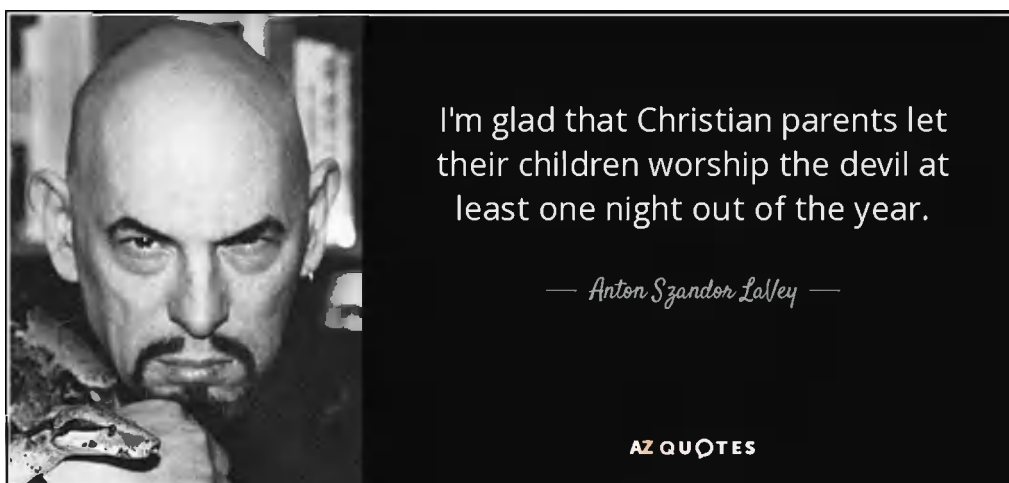
27. Halloween

Tento u nás relatívne nový sviatok má prastaré pohanské korene, ktoré siahajú do čias keltských druidov . Pôvodne sa tento „sviatok mŕtvych” volal Samhain a oslavuje sa v noci z 31. októbra na 1. novembra.

Má to byť čas, kedy opona medzi svetom živých a mŕtvych má byť najtenšia, a preto sa okultisti práve tú noc snažia o spojenie so zosnulými.

Diabol vždy útočí na bezbranné deti ako aj v prípade dúhovej agendy.

Je to najvýznamnejší satanský sviatok v roku, čo vyhlásil aj samotný Anton LaVey, autor satanskej biblie.

Prezliekanie a maskovanie v tento deň znamená prejavovať úctu Satanovi. V tento deň sa robia rituály a obety rôzneho druhu na cintorínoch a na okultných miestach. Nieje to žiadna zábava pre detičky. Treba si to uvedomiť vážnosť situácie.

RKC tieto sviatky nevedela ľuďom zatrhnúť, lebo kult mŕtvych bol príliš populárny. A tak použila už dobre overenú metódu integrácie pohanských prvkov do existujúceho náboženstva. Zriadil sa deň Všetkých svätých 1. októbra a deň Pamiatky zosnulých 2. októbra, kedy sa chodí na cintoríny a zapalujú sa sviečky mŕtvym príbuzným. Biblia varuje pred týmito praktikami.

Či ste nečítali o zmŕtvychvstaní, čo vám povedal Boh: Ja som Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jáкова? Ved' on nie je Bohom mŕtvych, ale živých.
(Matúš 22, 31-32)

Aký budete mať kostým na ďalšiu halloweensku párty? Necháte svoje deti kresliť v škôlke tekvice a oslavovať tento deň? Je to samozrejme na vás. Teraz, keď už poznáte pozadie tohto dňa, by ste mali prehodnotiť svoje zvyky.

Matúš 7, 14

“Vchádzajte tesnou bránou, lebo priestranná brána a široká cesta vedie do zahynutia, a mnohí ňou vchádzajú; ale do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.”

Úzka cesta je trnistá a osamelá. Nebudete populárni, možno vylúčený z určitých kruhov, stratíte kamarátstva a možno aj najbližších členov rodiny. Skúsili sme si to podaktorí už pri celoplošnom očkovaní a testovaní. Pociťovali sme bolesť z toho, že sme si zvolili tú úzku cestu. Podaktorí nemohli cestovať, navštevovať svojich blízkych v nemocnici, niektorí stratili svoju prácu a príjem. Ale uchovali si Boží chrám v stave, v akom ho Bol stvoril. Takýchto skúšok bude ešte omnoho viac.

Tí, ktorí zotrávajú do samého konca, budú spasení.

Matúš 24, 3-13

Keď potom sedel na Olivovej hore a boli sami, pristúpili k nemu učeníci a spýtali sa ho: "Povedz nám, kedy to bude a aké bude znamenie tvojho príchodu a konca sveta?" Ježiš im odpovedal: "Dajte si pozor, aby vás niekto nezviedol. Lebo prídu mnohí v mojom mene a budú hovoriť: "Ja som Mesiáš." A mnohých zvedú. Budete počuť o vojnách a chýry o bojoch. Dajte si pozor, aby ste sa neplašili. To musí prísť, ale ešte nebude koniec. Lebo povstane národ proti národu a kráľ ovstvo proti kráľ ovstvu. Miestami bude hlad a zemetrasenie.

Ale to všetko bude len začiatok útrap.

Potom vás vydajú na mučenie, budú vás zabýjať, a všetky národy vás budú nenávidieť pre moje meno. Vtedy mnohí odpadnú a budú sa navzájom udávať a nenávidieť. Vystúpi mnoho falošných prorokov a zvedú mnohých.

A pretože sa rozmnoží neprávosť, v mnohých vychladne láska.

Ale kto vytrvá do konca, bude spasený.

Máme byť triezvi a študovať Božie slovo, aby sme včas vedeli rozpoznať skúšky, ktoré sa na nás valia.

Matúš 24, 23-42

Keby vám vtedy niekto povedal: "Hľa, tu je Mesiáš" alebo: "Tamto je," neverte. Lebo vystúpia falošní mesiáši a falošní proroci a budú robiť veľké znamenia a zázraky, aby zviadli, ak je to možné, aj vyvolených. Hľa, hovorím vám to vopred. Keby vám teda povedali: "Hľa, je na púšti," nevychádzajte; "Hľa, skrýva sa v dome," neverte. Lebo ako blesk vzíde na východe a vidno ho až po západ; taký bude aj príchod Syna človeka: Kde bude mŕtvola, tam sa zhromaždia aj orly.

Hneď po súžení tých dní slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoje svetlo, hviezdy budú padať z neba a nebeské mocnosti sa zachvejú. Vtedy sa na nebi zjaví znamenie Syna človeka. Všetky kmene zeme budú nariekať a uvidia Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch s mocou a veľkou slávou.

On pošle svojich anjelov za mohutného zvuku poľnice a zhromaždia jeho vyvolených zo štyroch strán sveta, od jedného kraja neba až po druhý.

Od figovníka sa naučte podobnosť. Keď jeho ratolesť mladne a vyhádza lístie viete, že je blízko leto. Tak aj vy; až uvidíte toto všetko, vedzte, že je blízko, pred dvermi. Veru, hovorím vám: Nepominie sa toto pokolenie, kým sa to všetko nestane. Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú.

Ale o tom dni a o tej hodine nevie nik, ani nebeskí anjeli, ani Syn, iba sám Otec.

Ako bolo za dní Noema, tak bude aj pri príchode Syna človeka.

Ako v dňoch pred potopou ľudia jedli a pili, ženili sa a vydávali až do toho dňa, keď Noe vošiel do korába, a nič nezbadali, až prišla potopa a zmietla všetkých, tak bude aj pri príchode Syna človeka.

Vtedy budú na poli dvaja: jeden bude vzatý, druhý sa ponechá.

Dve budú mlieť na mlyne: jedna bude vzatá, druhá sa ponechá.

Bdejte teda, lebo nevíete, v ktorý deň príde váš Pán.

Kniha Kazateľ 9, 4-6

Ten totiž, kto patrí ešte medzi živých, má nádej, lebo živý pes je na tom lepšie ako mŕtvy lev. Živí vedia, že zomrú, ale mŕtvi nevedia nič. Niet pre nich viac odmeny, lebo ich pamiatka je zabudnutá. Aj ich láska, aj ich nenávisť, aj ich horlivosť dávno zanikli a nemajú už podiel na ničom, čo sa deje pod slnkom.

Kazateľ 9, 10

Všetko, čo vykonať je schopná tvoja ruka, konaj svojou silou! Lebo ti nebude možné konať a počítat', poznávať a múdro si počínať v podsvetí, kam sa máš odobrať.

Žalmy 146, 3-6

Nespoliehajte sa na kniežatá, na človeka, lebo nemôže pomôcť.

Keď vyjde z nich duch, vrátia sa do zeme, v ten deň padnú ich plány.

Blahoslavený ten, komu pomáha Boh Jáкова, kto sa spolieha na Hospodina, svojho Boha.

On utvoril nebo, zem, more a všetko, čo je v nich. On zachováva vernosť naveky.

28. Saturnálie

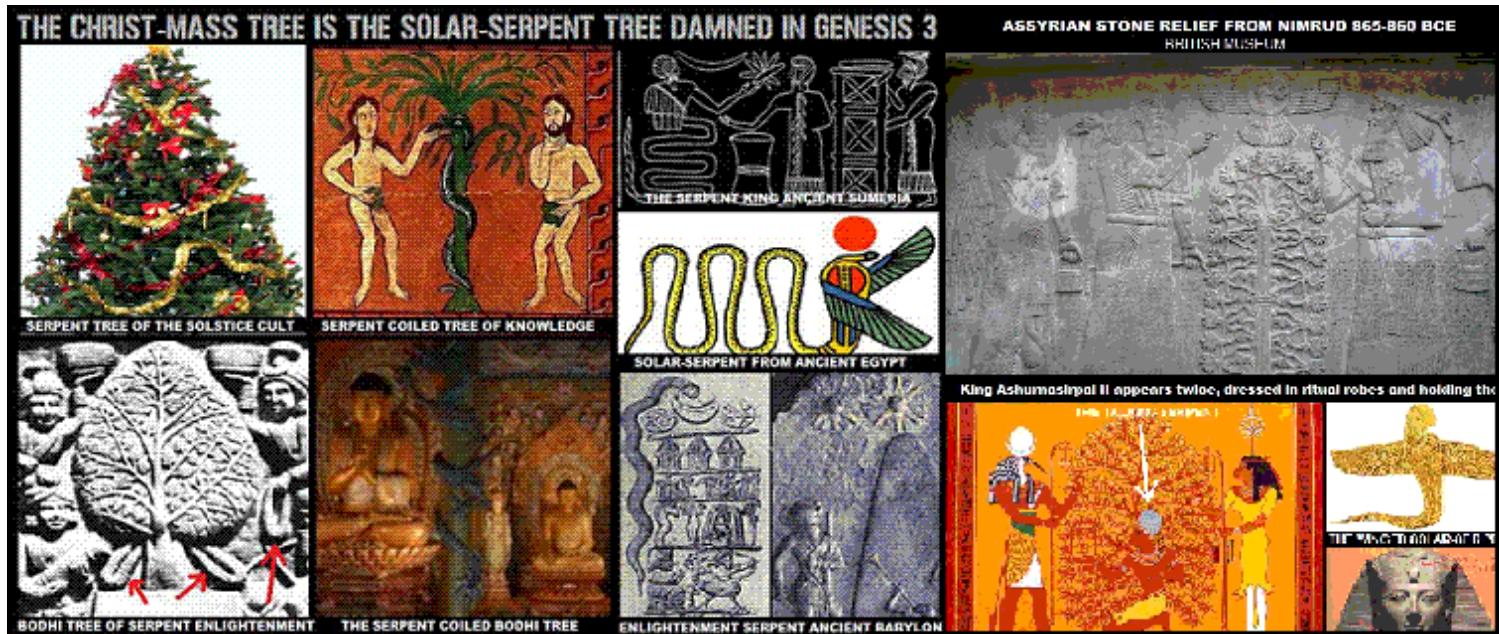
Divoké rímske sviatky Saturnálie sa slávili v Ríme v období Vianoc. Boli to sviatky pohanské na počesť rímskeho boha Saturna/ Satana. Saturn bol pre rimanov okrem iného aj bohom poľnohospodárstva a úrody (symbol kosa). Spadajú na polovicu decembra (17. do 23. decembra) a mohli trvať až týždeň.

Zmyslom festivalu Saturnálie bolo osláviť zároveň aj zimný slnovrat. Prestalo sa pracovať a ľudia oslavovali hodovaním, popíjaním, spoločenskými stretnutiami, spevom, hraním hudby a hazardnými hrami, čo nebolo bežne povolené. K saturnským tradíciám patrilo zdobenie vencami a zeleňou, zapalovanie sviečok a rozdávanie darčiekov.

Samotný festival vychádza z ešte staršej gréckej festivalovej tradície s názvom Krónia. Krónia bola založená na uctievaní gréckeho boha Kronusa, ktorý je gréckym náprotivkom Saturna. Na rozdiel od Saturnálií sa však Krónia oslavovala počas obdobia letného slnovratu.

Nepoznáme presný dátum, kedy Rimania začali oslavovať tento sviatok. Reformy kvôli púnskej vojne nastali počas roku 217 pred Kristom v dôsledku rímskej porážky Kartágom. Rimania začali kričať: "Io Saturnalia!" ako aj prinášať obety na verejnom bankete. Tieto tradície boli prijaté v štýle gréckych manierov a zvykov v rámci expanzie Rímskej ríše smerom na východ.

Saturn/ Satan/ Cronus/ Sol Invictus/ Lucifer/ Baal/ Dagon/ Moloch/ Mithra/
Ra/ Brahma/ Buddha je stále jedna a tá istá entita, ktorá sa vždy skrýva v
detailoch.

Sú to najtemnejšie dni v roku a tie sú zasvätené najtemnejšej bytosti.

Zmení tento poznatok niečo vo Vás? Aj tento rok prepadnete materializmu -
nákupnému ošiaľu, pôjdete na polnočnú omšu a budete sa prejedať pri
ozdobenom stromčeku?

29. Krst

V Biblií nachádzame rozpravu o Jánovi Krstiteľovi, ktorý sa narodil niečo pred Kristom ako Jeho predzvest'ovateľ. Ján pokrstil Ježiša v rieke Jordán, keď Ježiš bol už dospelý. Krst vodou mal symbolizovať očistu od hriechu a dať človeku nový začiatok, nový život s Kristom. Po Jánovi prišiel Ježiš, ktorý už nemal krstiteľ vodou, ale Duchom Svätým. Ján ponoril človeka rozhodnutého zmeniť svoj život celého do rieky a modlil sa nad nim, aby bol „znovunarodený“.

Evanjélium podľa Jána 1, 6-34

Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili. On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle. Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet. Bol na svete a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal. Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali. Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha. A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodený Syn, plný milosti a pravdy. Ján o ňom vydal svedectvo a volal: „Toto je ten, o ktorom som hovoril: Ten, čo príde po mne, je predo mnou, lebo bol prv ako ja.“ Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou. Lebo ak zákon bol daný skrze Mojžiša, milosť a pravda prišli skrze Ježiša Krista. Boha nikto nikdy nevidel. Jednorodený Boh, ktorý je v lone Otca, ten o ňom priniesol zvesť. A toto je Jánovo svedectvo: Keď Židia z Jeruzalema poslali k nemu kňazov a levitov, aby sa ho pýtali: „Kto si ty?“, on vyznal a nič nezaprel. Vyznal: „Ja nie som Mesiáš.“ „Čo teda,“ pýtali sa ho, „si Eliáš?“ Povedal: „Nie som.“ „Si prorok?“ Odpovedal: „Nie.“ Vraveli mu teda: „Kto si? Aby sme mohli dať odpoveď tým, čo nás poslali. Čo hovoríš o sebe?“ Povedal: „Ja som hlas volajúceho na púšti: »Vyrovnajte cestu Pánovi,« ako povedal prorok Izaiáš.“ Tí vyslaní boli spomedzi farizejov. A pýtali sa ho: „Prečo teda krstíš, keď nie si Mesiáš, ani Eliáš, ani prorok?“ Ján im odpovedal: „Ja krstím vodou. Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte. On prichádza po mne a ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi.“ To sa stalo v Betánii za Jordánom, kde Ján krstil. Keď na druhý deň videl, ako k nemu prichádza Ježiš, zvolal: „Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta. Toto je ten, o ktorom som hovoril: Po mne prichádza muž, ktorý je predo mnou, lebo bol prv ako ja. Ani ja som ho nepoznal, ale preto som

prišiel a krstím vodou, aby sa on stal známym Izraelu.“ Ján vydal svedectvo: „Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočinul na ňom. Ani ja som ho nepoznal, ale ten, čo ma poslal krstiť vodou, mi povedal: »Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočinúť na ňom, to je ten, čo krstí Duchom Svätým.« A ja som to videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn.“

Evanjelium podľa Jána 3, 3-8

Ježiš mu odpovedal: „Amen, amen, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo.“ Nikodém mu povedal: „Ako sa môže narodiť človek, keď je starý? Či môže druhý raz vojsť do lona svojej matky a narodiť sa?“ Ježiš odpovedal: „Amen, amen, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva. Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je duch. Nečuduj sa, že som ti povedal: „Musíte sa znova narodiť.“ Vietor veje, kam chce; počuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide. Tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha.“

Aj v Starom zákone môžeme nájsť indicie, ktoré zrejme viedli k formovaniu zvyku krstenia. V 2. Knihe Kráľov je rozpovedaný príbeh o malomocnom sluhovi Aramejského kráľa Námána.

2. Kniha kráľov 5, 9-14

Náman teda išiel so svojimi koňmi a vozmi a zastal pred dvermi Elizeovho domu. Elizeus poslal k nemu posla s odkazom: „Chod' a okúp sa sedem ráz v Jordáne, potom ti telo ozdravie a budeš zasa čistý!“ Náman sa rozhneval a odišiel so slovami: „Nazdával som sa, že naisto vyjde ku mne a bude vzývať meno Pána, svojho Boha, rukou sa dotkne miesta a odstráni malomocenstvo. Nie sú rieky Damasku Abana a Farfar lepšie ako všetky rieky Izraela?! Nemôžem sa v nich okúpať a očistiť sa?“ Obrátil sa a rozhnevaný odchádzal. Ale jeho sluhovia pristúpili k nemu, prehovárali ho a vraveli: „Keby prorok žiadal od teba veľkú vec, neurobil by si to? O čo skôr, keď ti povedal: Okúp sa a budeš čistý!“ Preto zostúpil a sedem ráz sa ponoril do Jordána podľa slova Božieho muža a jeho telo bolo zasa také čisté ako telo malého chlapca.

Kontrast k obradu krstu v rímskokatolíckej cirkvi je zrejmý. Osemďňové bátoľato sa nad nádobou s vodou (krstiteľnicou - tzv. baptistériom) pokropí s

trocha svätenej vody na čele, vyrieknu sa modlitby, určí sa meno novorodenca a požehná sa.

Aké hriechy môže mať osemdňové dieťaťko, aby mu bolo odpustené v takomto rituáli? Ved' človek sa rodí ako „tabula rasa“, ako nevinná duša, hoci nesieme všetci vinu z prvotného hriechu, ktorý spáchali Adam a Eva v rajskej záhrade (Eva sa dala zlákať hadom- Satanom na konzum zakázaného ovocia a dala najesť aj Adamovi). Je zvláštne, že novonarodené dieťa sa má dať pokrstiť a zasvätiť svoj život Kristovi, hoci ešte vôbec nieje v stave sa vedome pre taký veľký životný krok rozhodnúť.

Kľúč k pochopeniu tohto cirkevného obradu nájdeme v pohanských/ protoslovanských tradíciách. V Estónsku napríklad sa novonarodené dieťa pokropilo vodou a symbolicky bolo „vyšibané“, aby bolo silné a zdravé. V dávnych časoch bolo žiaľ bežným javom, že mnoho bábätiok neprežilo prvé mesiace a roky. Verilo sa, že zlí duchovia dieťaťka trápili a napokon ich aj vzali do pekiel. Preto boli rituály na ochranu novorodiatok bežná prax. Pri tej príležitosti sa dávalo aj meno bábätkám v dobrej viere, že dieťa sa „krstným menom“ už pôjde len do neba.

U nás sa pokropenie vodou a šibanie korbáčom zachovalo do dnes, a to na sviatky Veľkej noci. Sú to teda čisto pohanské tradície a nemajú žiadne biblické opodstatnenie.

Dávno pred vznikom RKC existoval staroslovanský sviatok menom Kupala, ktorý sa slávil v dni letného slnovratu. Tieto dni boli zasvetené slnku, aj sa zvyklo kúpať v noci v rybníkoch. RKC tieto sviatky ľuďom nevedela zakázať, a tak už známym spôsobom integrovala sviatok premenovaním na deň Ivana Kupalu, čo malo byť premostením na Jána Krstiteľa, a zmenou dátumu na noc z 6. na 7. júla.

RKC opäť vyhlásila pohanské prvky za svoje, ako to bolo u nej obvyklé.

Židia praktizovali rituálne kúpanie pri rôznych príležitostiach. Od kňazov sa vyžadovalo, aby sa pri určitých obradoch umývali (4. Mojžišova 19:7; 2. Paralipomenon 4:6). Eséni sa pravidelne kúpali, aby si očistili telo tak, ako Boh očistil ich duše. Židia sa aj kúpali, aby sa rituálne očistili po dotyku mŕtvych vecí (3. Mojžišova 11) alebo po uzdravení z kožnej choroby (3. Mojžišova 13:6). Židovský rituálny kúpeľ súvisí s krstom. Ako uvádza Talmud, prozelyti boli tiež

pokrstení do judaizmu, aby ukázali, že sa zmyli od hriechu modlárstva a prijali očistenie od Boha. Ak rodina konvertovala na judaizmus, Talmud povoľoval, aby celá domácnosť vrátane detí mohla byť pokrstená na svoju novú vieru – hoci keď dieťa dosiahlo plnoletosť, mohlo vieru a krst odmietnuť. Bábätká a deti Židov alebo prozelytov, ktorí sa obrátili skôr, neboli pokrstené, pretože sa považovali za narodené do viery.

Al Maghtas v dnešnom Jordánsku je miesto, kde mal Ján Krstiteľ pokrstiť Ježiša.

ORIGINAL BIBLICAL BAPTISM

John the Baptist, baptizing Jesus Christ

ACTS 2:38- "Then Peter said unto them, Repent, and be baptized every one of you in the NAME of Jesus Christ for the remission of sins, and ye shall receive the gift of the Holy Ghost."

Aj mohamedáni majú zaužívaný rituál očisty (Wudu), avšak nie pri pôrode novorodenca. Každý deň 5 krát pred modlením sa majú umyť vodou, aby boli očistení od hriechov pred Bohom. Umývajú si tvár, ruky a chodidlá.

30. Svadba

Sväté písmo nám v tejto veci až tak veľa nenapovie, nemáme detailne zdokumentovaný žiaden svadobný obrad, nájdeme iba niekoľko indícií v knihe Genezis, ako taký sobáš približne mohol prebiehať. V tomto príbehu sa Jakub zaľúbil do Ráchel, avšak bol následne podvedený jej otcom. Je to zaujímavá rozprava o vtedajších pomeroch.

Potom sa Jakub vydal na cestu a šiel do krajiny synov Východu. I zadíval sa (raz) a hľa, na poli studňa a pri nej ležali tri krdle oviec, lebo z tejto studne napájavali stáda. Lenže kameň na otvore studne bol veľký a len keď ta zohnali všetky stáda, odvalovali kameň z otvoru studne a tak napájali ovce. Potom dávali kameň opäť na svoje miesto na otvor studne. Jakub sa ich opýtal: „Bratia moji, odkiaľ ste?“ Oni odvetili: „My sme z Haranu.“ Nato im povedal: „Poznáte Nachorovho syna Labana?“ Oni odpovedali: „Poznáme.“ A keď sa ich pýtal: „Vodí sa mu dobre?“, oni odvetili: „Dobre. Hľa, práve prichádza jeho dcéra Ráchel s ovcami.“ On im povedal: „Veď je ešte deň dosť dlhý a ešte nie je čas zohnať dobytok dovedna. Napojte ovce a nechajte sa im ešte popásť!“ Oni však povedali: „To nemôžeme, kým nebudú zohnaté dovedna všetky stáda. Až potom sa odvalí uje kameň z otvoru studne a napájame stáda.“ Kým on s nimi rozprával, došla Ráchel s ovcami svojho otca. Ona ich totiž pásala. Keď Jakub videl Ráchel, dcéru brata svojej matky Labana, a ovce brata svojej matky Labana, pristúpil a odvalil kameň z otvoru studne a napojil ovce matkinho brata Labana. Potom Jakub pobožkal Ráchel a začal hlasno plakať. A Jakub rozprával Ráchel, že je príbuzným jej otca a že je Rebekiným synom. Tu ona utekala a oznámila to svojmu otcovi. Keď Laban počul zvesť o Jakubovi, synovi svojej sestry, ponáhlal sa mu naproti, pobožkal ho a voviedol ho do svojho domu. A on vyrozprával Labanovi všetko, čo sa prihodilo. Tu mu povedal Laban: „Ty si naozaj moja kosť a moje mäso!“ A ostal uňho na mesiac. Potom Laban hovoril Jakubovi: „Ty si môj príbuzný. Vari mi budeš zadarmo slúžiť? Povedz mi, aká má byť tvoja odmena?“ Laban mal dve dcéry: staršia sa volala Lia a mladšia Ráchel. Lia mala oči bez lesku, Ráchel však bola krásna i postavou i tvárou. Jakub sa zamiloval do Ráchel a povedal: „Za tvoju mladšiu dcéru ti budem slúžiť sedem rokov.“ Laban odvetil: „Radšej ju dám tebe ako cudziemu mužovi. Ostaň pri mne!“ Tak Jakub slúžil za Ráchel sedem rokov a videlo sa mu to len niekoľko dní. Tak ju mal

rád. Potom povedal Jakub Labanovi: „Daj mi teraz moju ženu, lebo môj čas je už tu. Nech k nej vojdem.“ Vtedy Laban pozval všetkých ľudí z miesta a pripravil hostinu. Večer však zobral svoju dcéru Liu a voviedol ju k Jakubovi a on s ňou obcoval. Laban dal svoju slúžku Zelfu svojej dcére Lii za slúžku. Ale ráno videl, že to bola Lia, a povedal Labanovi: „Prečo si mi to urobil?! Neslúžil som ti za Ráchel?! Prečo si ma podviedol?“ Laban mu odpovedal: „V našom kraji sa nerobí tak, aby sa mladšia vydala pred staršou. Dokonči tento (svadobný) týždeň a potom ti dám aj tú za službu, ktorú mi budeš robiť ešte ďalších sedem rokov.“ A Jakub to urobil, dokončil (svadobný) týždeň a on mu dal svoju dcéru Ráchel za ženu.

Následovné pasáže sú tiež biblického pôvodu:

A z rebra, ktoré vybral Adamovi, utvoril Pán, Boh, ženu a priviedol ju k Adamovi. Vtedy Adam povedal: „Toto je teraz kosť z mojich kostí a mäso z môjho mäsa; preto sa bude volať mužena, lebo je vzatá z muža.“ Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke, a budú jedným telom.

Genezis 2, 22-24

Potom Pán, Boh, povedal: „Nie je dobre byť človeku samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude podobná.“

Genezis 2, 18

Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele.

Efežanom 5, 31

Ak sa niekto len nedávno oženil, nemusí ísť na vojnu, ani nech sa mu nedáva nejaká verejná povinnosť, ale bez viny zostane doma, aby sa mohol rok tešiť so svojou manželkou.

Deuteronómium 24, 5

Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom.

Efežanom 5, 25-26

*Kto našiel dobrú ženu, našiel niečo znamenité
a dostal milostný dar od Pána.*

Knihá Prísloví 8, 22

*On odpovedal: „Nečítali ste, že Stvoriteľ ich od počiatku ako muža a ženu stvoril
a povedal: »Preto muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú
dvaja v jednom tele?« A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil,
nech človek nerozlučuje.“*

Evanjelium podľa Matúša 19, 4-6

*Ale vzhľadom na nebezpečenstvo smilstva nech má každý svoju ženu a každá
nech má svojho muža.*

1. Knihá Korint'anom 7, 2

*Rovnako aj vy, muži, žite s nimi vo vedomí, že sú slabšou ženskou nádobou, a
preukazujte im úctu ako spoludedičkám milosti života, aby vám nič neprekážalo
v modlitbách.*

Petrov List 3, 7

*A kráľ ju miloval väčšmi ako ostatné ženy. Získala u neho väčšiu milosť a
priazeň ako všetky ostatné ženy, takže jej kráľ vložil na hlavu korunu
kráľovskej hodnosti a ustanovil ju za kráľovnú namiesto Vasti. A rozkázal
pripraviť veľkú hostinu pre všetky svoje kniežatá a služobníkov z
príležitosti sobáša a svadby s Ester. Dal úľavu všetkým krajinám a
rozdával dary podľa veľkej kniežacej štedrosti.*

Knihá Ester 2, 17, 18

*Pán mi znova riekol: „Chod' a miluj ženu, ktorá má milenca a cudzoloží,
ako Pán miluje synov Izraela, hoci sa oni obracajú k iným bohom a majú
radi hroznové koláče.“ Tak som si ju kúpil za pätnásť strieborných, za
chomer a letek jačmeňa. A riekol som jej: „Dlhé dni mi budeš sedieť,
nebudeš smilniť a muža mať nebudeš, ja tiež nebudem mať nič s
tebou.“ Lebo synovia Izraela budú sedieť dlhé dni bez kráľa a bez
kniežaťa, bez obety a pomníka, bez efódu a terafimov. Potom sa synovia
Izraela obrátia a hľadať budú Pána, svojho Boha, i Dávida, svojho kráľa.
Privinú sa k Pánovi a jeho darom na konci dní. (Ozeáš 3, 1-5)*

Z týchto pasáží vieme vyčítať zopár znakov manželstva a svadobnej ceremónie.

Zrejme sa ženich pýtal otca o povolenie zobrať si jeho dcéru. Platilo sa striebrom, iným tovarom alebo aj manuálnou prácou za nevestu. Zriadila sa hostina, rozdávali sa dary a nasledovala svadobná noc.

Keď sa Bóz najedol a napil, takže bol v dobrej nálade, odobral sa na odpočinok vedľa hromady (zrna). Tu prišla potichu ona, odhrnula mu z nôh prikrývku a ľahla si. O polnoci sa ten človek preľakol a skrútil sa, lebo mu žena ležala pri nohách. I opýtal sa: „Kto si?“ Ona odpovedala: „Som Rút, tvoja služobnica. Rozprestri okraj (svojho plášťa) na svoju služobnicu, lebo si mi príbuzný!“ On jej povedal: „Nech ťa požehná Pán, dcéra moja! Táto tvoja druhá láskavosť sa mi viac páči ako tá prvá, lebo nechodíš za mladíkmi, či sú chudobní alebo bohatí. A teraz sa neboj, dcéra moja. Urobím ti všetko, čo vyslovíš, veď všetok ľud môjho mesta ťa pozná ako čnostnú ženu. A teraz je pravda, že som ti príbuzný. Ale je ešte v príbuzenstve, kto ti je bližší ako ja. Zostaň cez noc tu! A zajtra, ak ten človek bude voči tebe uplatňovať právo príbuzenstva, dobre, nech ho uplatní; ale ak nebude chcieť uplatniť svoje príbuzenské právo na teba, uplatním ho voči tebe ja - ako žije Pán! Nocuj tu do rána!“ A tak mu zostala ležať pri nohách do rána. Vstala však prv, ako by človek človeka rozoznal, a on jej povedal: „Nech sa nik nedozvie, že nejaká žena prišla za mnou na humno!“ (Kniha Rút 3, 7-14)

Bóz sa odobral do brány (mesta) a sadol si tam. Keď ta prišiel aj príbuzný, o ktorom Bóz hovoril, povedal mu: „Pod' sem, ty a ty, a posad' sa!“ On pristúpil a sadol si. Nato si Bóz vybral desať mužov spomedzi starších mesta a povedal im: „Posad' te sa sem!“ A oni si posadali. Potom povedal tomu príbuznému: „Noemi, ktorá sa navrátila z Moabskej roviny, dáva do predaja čiastku poľa, čo patrila nášmu bratovi Elimelechovi. Povedal som si, že ti to dám vedieť a poviem ti: Odkúp si ho v prítomnosti tých, čo tu sedia, a v prítomnosti starších môjho ľudu. Ak ho chceš odkúpiť, tak si ho odkúp! Ak ho kúpiť nemieniš, oznám mi to, lebo viem, že okrem teba niet iného, kto by ho mal odkúpiť. Ja nasledujem po tebe.“ On povedal: „Ja ho odkúpim.“ Bóz hovoril ďalej: „Ak dnes nadobúdaš z Noeminých rúk pole, si povinný vziať si aj Moabku Rút, manželku zosnulého, aby si oživil meno zomrelého pre jeho dedičstvo.“ Príbuzný povedal: „Tak ho nemôžem odkúpiť, lebo by som si zničil svoj dedičný podiel. Odkúp si ty, čo som mal ja odkúpiť, lebo ja ho

kúpiť nemôžem.“ Od starodávna bolo v Izraeli (zvykom) pri kupovaní alebo pri zámene vecí, aby bola celá záležitosť pevná, že jeden si vyzul obuv a podal ju druhému. To bolo ako potvrdenie v Izraeli. A tak si vyzul obuv aj ten príbuzný, ktorý povedal Bóžovi: „Odkúp si ho ty!“ Nato povedal Bóž starším (mesta) a všetkému ľudu: „Dnes ste mi svedkami, že som z Noeminých rúk kúpil všetko, čo patrilo Elimelechovi, aj všetko, čo patrilo Kiljonovi a Machlonovi. Ale aj Machlonovu manželku, Moabku Rút, som získal za ženu, aby som zomrelému splodil potomka pre jeho dedičstvo, aby nebolo meno zosnulého vymazané spomedzi jeho bratov a z brán jeho (rodného) mesta. Vy ste toho dnes svedkami.“ A všetok ľud, ktorý bol v bráne, aj starší (mesta) odpovedali: „Sme toho svedkami. Nech Pán urobí aj s touto ženou, ktorá vstúpi do tvojho domu, ako (urobil) s Ráchel a Liou, lebo ony dve zbudovali dom Izraelov. Nech si počína čnostne v Efrate, aby ti urobila meno v Betleheme. Tvoj dom nech je ako dom Fáresov, ktorého porodila Tamar Júdovi, zásluhou potomstva, ktoré ti dá Pán z tejto ženy.“ Bóž si ju teda vzal a stala sa mu manželkou.

(Kniha Rút 4, 1-13)

V knihe Rút sme sa mohli dočítať ďalšie zaujímavosti ohľadne svadobných pytačiek. Rút bola vdova, a vzial si ju nový majiteľ pozemku, ktorý jej svokra predávala. Dozvieme sa o dedičnom práve, ktoré sa vstahuje aj na manželky zosnulých, aj o podávaní si topánky na potvrdenie zmluvy.

31. Svadobné zvyky v Babylone

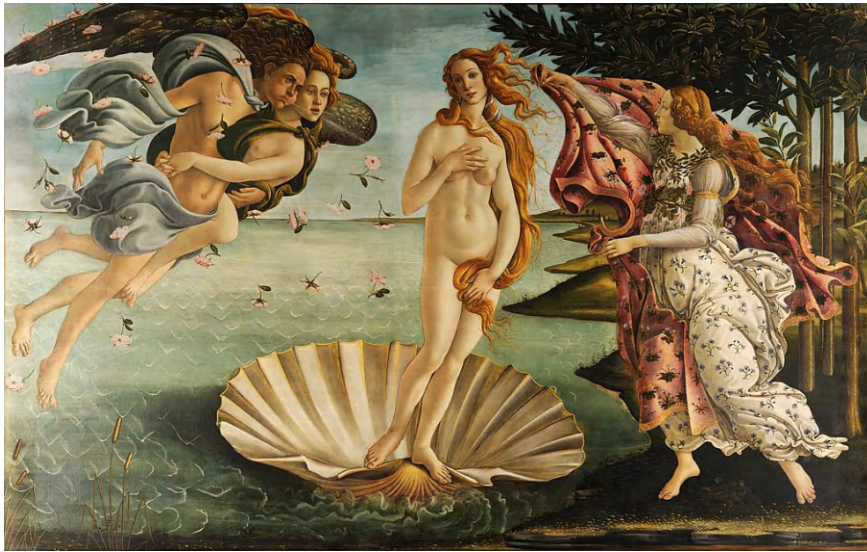
V starovekom meste Babylon existoval veľký svadobný trh pre ženíchov, kde sa ocitli rôzne mladé ženy, ktoré sa dražili. Písanie veľkého gréckeho historika Herodota o trhu inšpirovalo slávneho britského maliara Edwina Longa, aby namaľoval svoje najznámejšie umelecké dielo „Babylonský manželský trh“.

Herodotus napísal nasledovné: *„Raz do roka v každej dedine to robili Babylončania. Zhromažd'ovali mladé ženy, ktoré boli dosť staré na to, aby sa mohli vydať, zobrali ich všetky naraz na určité miesto. Dav mužov okolo nich vytvoril kruh. Dražiteľ prinútil každú zo žien, aby sa jedna po druhej postavila, a dal ju na predaj. Začínal tam s najatraktívnejším dievčaťom a potom, keď dostal dobrú cenu a kúpili ho, pokračoval v dražbe ďalšieho najatraktívnejšieho dievčaťom. Predávali ich za manželky, nie za otrokyne. Všetci bohatí babylonskí muži, ktorí chceli manželky, sa navzájom predbiehali, aby si kúpili dobre vyzerajúce ženy, zatiaľ čo obyčajným ľuďom, ktorí chceli manželky a nezaujímal sa o pekný vzhľad, ostali aj nejaké peniaze.“*

V hrubom kontraste s romantickou láskou je tu aj „obchodná stránka“ manželstva a sexu. Herodotus uvádza, že každá žena aspoň raz v živote musela sedieť pred chrámom bohyně/démona Ishtar (Inanna) a súhlasiť s pohlavným stykom s akýmkoľvek cudzincom, ktorý si ju vybral. Tento zvyk mal zabezpečiť plodnosť a pokračujúcu prosperitu komunity.

Mezopotámska Inanna, ktorá sa neskôr zmenila na akkadskú bohyňu Ištar, fenickú Astarte a následne na grécku bohyňu Afroditu, bola bohyňou lásky, sexu, krásy a plodnosti. Kňazné tejto „bohyne“ figurovali ako „posvätné prostitútky“ s mužmi, ktorí túžili po ich službách v rituálnom sexuálnom akte. Tento rád kňazných sa v sumerskej ríši nazýval Nin-Gig.

Do rímskej ríše sa tento kult preniesol vo forme uctievania Venuše, a neskôr sa zlúčil s kultom Márie.

32. Symbol Ruže

Ďalším zaujímavým symbolom, s ktorým sa stretne na našej ceste za poznaním, je ruža. Nielen na svadbách zohráva tento kvet nezameniteľnú úlohu. Kult Semiramis/ Afrodity/ Venuše prerástol v RKC do nových rozmerov uctievania Márie ako bohyne nebies.

Každý rok v 50. deň od židovského Pesachu sa slávi deň Letníc/ Turíc/ Pentecost v rímskej bazilike Svätej Márie - Basilica Santa Maria Ad Martyres - zvláštnym spôsobom. Cez otvor kupoly padá na návštevníkov sprcha tisícich lupienkov červených ruží. V Biblii budete pôvod tohto zvyku márne hľadať.

Kult ruže sa v Ríme tak rozmohol, že sa slávil aj samostatný deň ruží, tzv. Rosalia (Ďeň mŕtvych). Ruža bola pre obyvateľov talianskeho polostrova neznáma až do 3. tisícročia pred Kristom. Do Talianska sa dostala prostredníctvom Grékov (kult Afrodity). Mezopotámčania zaviedli jej pestovanie v Anatólii, na Cypre, v Levante a Egypte počas svojich dobývacích vŕn. Cyprus bol mimoriadne významným miestom pre uctievanie Afrodity, nachádza sa tam aj chrám venovaný tomuto božstvu.

Najstarší písomný dôkaz o pestovaní ruží pochádza z tabuľky o vojenskom ťažení akkadského kráľa Sargona I. na západ. Sargon si so sebou priniesol sadenice ruží, takže pestovanie mohlo začať na týchto novo získaných územiach krátko po jeho dobytí. Darovanie ruže bolo aktom najvyššej dôvery a dôkaz dôležitosti tohto kvetu pre akkadskú kultúru ako znakom ich bohyne lásky, plodnosti a sexu- Inannu.

A tak sa tento mezopotámsky kult udomácnil aj v centre RKC, priamo v Ríme.

Slovo Ruženec je tiež odvodený z tohto slova, tak ako aj rozety/vitráže v katolíckych chrámoch, bazilikách, dómoch a kostoloch po celom svete. Azda najznámejšia rozeta je v chráme Notre Dame (Naša Pani) v Paríži. Celkom uprostred rozety je vyobrazenie „Matky Márie“, ktorá ale skôr pôsobí ako démon. Takže keď sa modlíte k Matke nebies, vedzte, že sa napájate na túto temnú entitu!

K Márii dôležité podotknúť, že sa jej socha často umiestňuje v nike alebo v jaskyni ako v prípade Lourdes (stredný obrázok). Prečo tomu tak je? Tento démon jaskýň sa nazýva Hekate a tiež morfoval do podoby kultu Márie.

V Homérovom chválospeve Demeterovi sa objavilo jej meno. Okrem Hélie bola jediným božstvom, ktoré zo svojej jaskyne spozorovalo únos Persefony. S fакlou v ruke sprevádzala Demetera do podsvetia pri hľadaní Persefony; a keď ju našli, Hekate zostala s ňou ako jej sprievodkyňa a spoločníčka. Stala sa tak božstvom nižšieho sveta. Okrem jaskýň a podsvetia je spájaná aj s mágiou a s kryštálmi.

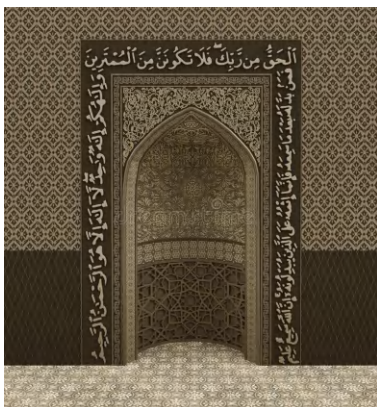
Preto sú aj rituály s kameňmi nebezpečné, keďže otvárajú brány do týchto démonských sfér.

V Isláme sa ľudia modlia práve k tejto jaskyni/nike.

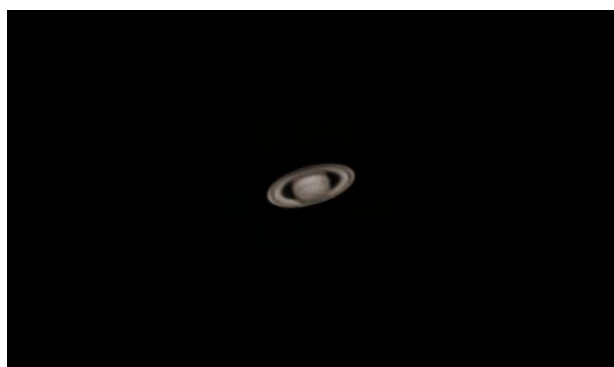
Ale poďme ešte o krôčik späť k ruži.

Rozália bola vo svojom jadre každoročným pamätným dňom zosnulých príbuzných, ktorý sa oslavoval predovšetkým ružami. Rimania vyrábali girlandy a vence na ozdobenie hrobov svojich predkov. Širšia rodina sa zhromaždila, aby vyčistila hrobky a inštalovala na ne prepracované kvetinové výzdoby. Ruže boli aj pre svoju silnú vôňu populárne, aby prekryli zlý vzduch na pohrebisku. Rodina sa modlila za mŕtveho a rozprávali sa príbehy, aby si pripomenuli tých, ktorých stratili. Potom jedli spomienkové jedlo s tematikou ruží.

Naopak, židia nikdy svoje rodinné hroby kvetmi nezdobili. Nieje to biblický koncept. Židia tieto zvyky považovali za modlárstvo a neparticipovali na slávení Rozálie. Aj preto mali problémy sa zaradiť do Rímskej spoločnosti a boli často prenasledovaní.

33. Svadobný Prsteň

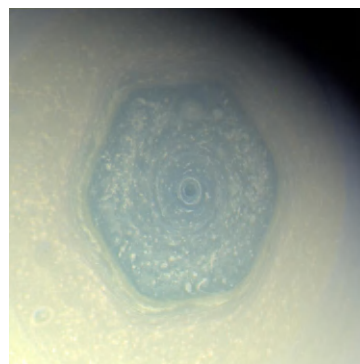
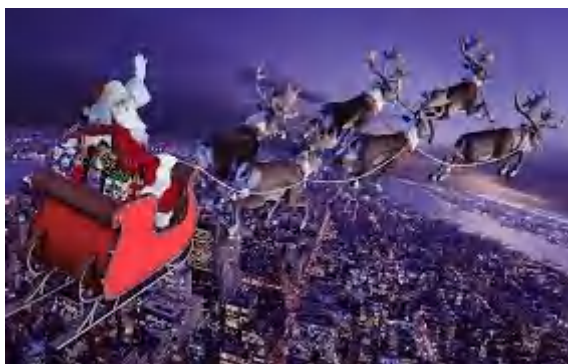
Výmena prsteňov je veľmi starý zvyk z Egypta, kde sa žena obdarovala týmto šperkom ako znak nekonečnej lásky - symbol Ouroboros je had, ktorý je zakúsnutý do vlastného chvosta. Ďalší pôvod tohto zvyku je planéta Saturn, ktorá bola uctievaná od pradávna. S ňou je spätý prstenec, hexagón (severný pól Saturnu), čierna farba, Sobota (Saturday) a číslo 6.

Féničania/Kanaánci uctievali Saturn, bol to pre nich najdôležitejší boh.

Odtiaľ pochádza šesťcípá hviezda; predstavuje Saturn a nie Dávida.

Starí Hebrejci tiež uctievali Saturn; pomenovali ho El. V pôvodných prekladoch Starého zákona Biblie bolo „Elohim“ meno Boha, ale týmto nie je myslený náš „Všemohúci Boh Stvoriteľ“. Slovo Saturn je spojené s názvom Satan, ten je prepojený na meno Santa (Santa Claus zo severného pólu planéty Saturn).

Odkazy na Saturn zahŕňajú snubné prstene aj náušnice. Ženy mali v dávnych dobách „počúvať a poslúchať“ boha Saturna, preto boli vedené k noseniu náušnic. Koľko žien si uvedomuje, že prstene a obrúčky, ktoré nosia v ušiach a na prstoch, sú na počesť a úctu tejto hviezdy/planéty/božstva?

SATURN WORSHIP THE GREAT FATHER TIME

The planet Saturn is known as the 'dark sun'. Thus the god Saturn is characterized as being cold, dark, and evil. In ancient Rome, he was the most evil of the gods. Today millions of people honor Saturn. He is the Hindu Brahma, the Wiccan Pan, the Zen Buddha, the Masonic GAOTU, and the Gnostic Demiurge. Ultimately, Saturn is Satan; but in antiquity he was a deified Noah. He is symbolized by the Magen David, the Black Cube, Santa Claus, and Saturday!

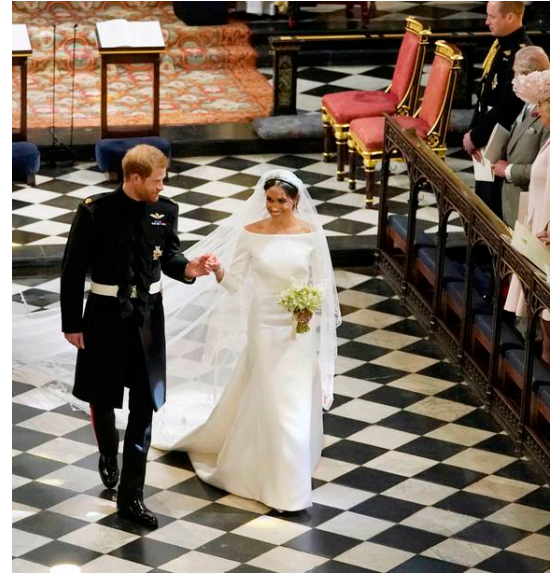
@Splendiferous Faith

V tejto spojitosti treba spomenúť taktiež symbol čiernej kocky a šachovnice.

THE BLACK CUBE OF SATURN

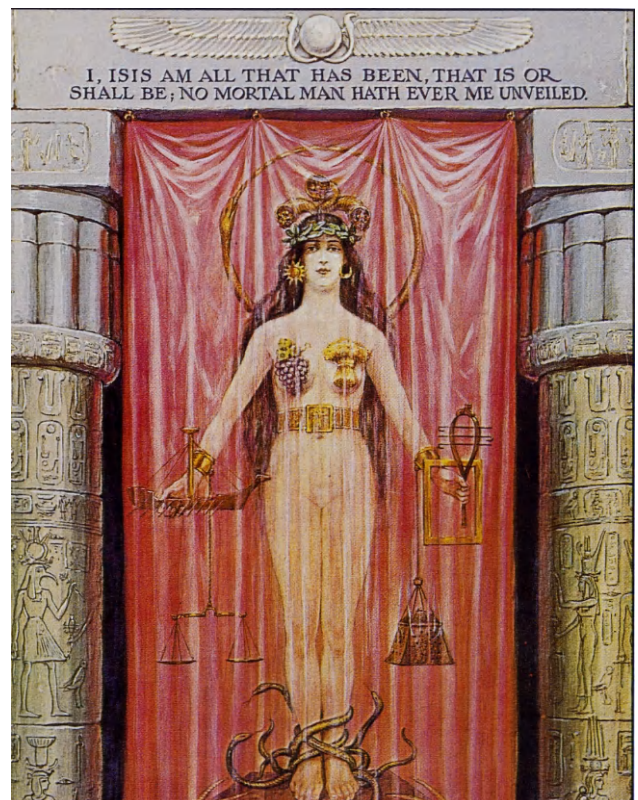
 <p>Talmud 'jews'</p>	 <p>The Ka'bah or al-ka'bah al-musharrafah - ISLAM</p>	 <p>Saturn or Satan BLACK CUBE</p>	 <p>War Memorial Belle Plaine, MN</p>
 <p>Freemason Shrine With black cube altar & floor</p>	 <p>Hermetic Order of the Golden Dawn Aleister Crowley 'sex magic' cult Black cube altar & floor--jewish star</p>		

All of these groups are reinterpretations of the same set of ancient Babylonian beliefs.

Tradičná svadba prebieha v priestoroch cirkvy/ templu venovaných uctievaniu čiernej, babylonskej trojice, vymieňajú sa prstene na znak večnosti, manžel štandardne má čierny oblek, kým nevesta má závoj a je oblečená v bielych šatoch.

Závoj reprezentuje bohyňu Isis a oponu, za ktorou sa skýva pravda, nieje dostupná bežnému človeku. Nápis vraví: „Ja, Isis, som všetko, čo bolo, čo je a čo bude. Žiaden smetelník ma nikdy neodkryl.” Je to rúhanie, keďže Ježiš, Syn Boží, vyslovil: „Ja som.”

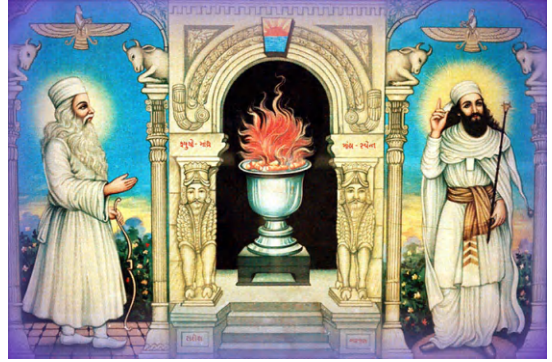

34. Svätožiara

Svätožiara je symbol anjelov (padlých), predstavuje Slnko, ale aj planétu Saturn. Démon Isis ju má nad hlavou, mnoho svätcov rímskej katolíckej cirkvy, východnej ortodoxnej cirkvy a vyskytuje sa aj v Hinduizme, Budhizme a Zoroastrianizme.

Mimoriadne zaujímavá je kubická svätožiara, ktorá sa objavuje na niekoľko ikonických byzantských obrazoch.

Zaujalo ma, že títo svätci s kubickou svätožiarou majú v ruke dom.
Má reprezentovať cirkev.

35. Varianty Svätožiary

Mandorla (aureola mandľového tvaru) sa zvyčajne používala na zobrazenie Krista a Panny Márie. Najstaršie zobrazenie mandorly sa však objavuje okolo postavy zo Starého zákona, konkrétne jedného z troch anjelov, ktorí navštevujú Abraháma (na scéne v Santa Maria Maggiore z 5. storočia). Mandorla sa v neskoršom umení naďalej stáva abstraktnejšou a hranatejšou. Reprezentuje jaskyňu/Hekáte/ženský princíp.

Svätožiara v tvare kríža sa zvyčajne používala pre Krista. Tento tvar obsahuje vo vnútri kríž alebo presahuje kruhovú oblasť žiary. Skorý príklad krížovej svätožiary sa nachádza v mozaike Zázraky chlebov a rýb v Sant'Apollinare Nuovo, Ravenna (okolo 504). V ortodoxnej a byzantskej tradícii kríž obsahuje aj písmená O ō N, ktoré v preklade znamenajú „Bytosť“ alebo „Ja som“, slúžiace ako svedectvo o Kristovom božstve.

Kubická svätožiara sa niekedy používala na označenie toho, že človek počas tvorby umeleckého diela ešte žije. Najskorší príklad tohto variantu pochádza približne zo začiatku 8. storočia. Štvorec ako nedokonalý tvar, ktorý predstavuje Zem, sa používal na vytvorenie kontrastu s dokonalým kruhom používaným pre božské postavy. Môže ale aj reprezentovať planétu Saturn.

Trojuholníková svätožiara sa niekedy používala na symbolizáciu katolíckej Trojice (príklad: Antoniazza Romano, detail Boha Otca, z oltárneho obrazu Bratstva Zvestovania, okolo 1489-90, Santa Maria sopra Minerva, Rím).

Šesťhranná svätožiara bola použitá v spojení s alegorickými postavami (príklad: Alesso di Andrea, Nádej, 1347. Katedrála Pistoia, Pistoia).

Bodkované svätožiary sa niekedy objavujú v umení križiakov; považujú sa za jednu zo štýlových charakteristík tohto druhu umenia (príklad: Svätý Sergios s ikonou donátorky, okolo 50. rokov 12. storočia). Bodkovaná svätožiara sa objavuje aj v iných umeleckých tradíciách, vrátane otonského umenia (príklad: Kristus a Apoštoli na Galilejskom jazere z Hitdského kódexu, okolo 1025-50). Hviezdna svätožiara sa niekedy objavuje na zobrazeniach Nepoškrvneneho počatia. Tento typ svätožiary sa vzťahuje na opis Panny Márie korunovanej dvanástimi hviezdami (Zjavenie 12:1).

36. Ikony

Slovo ikona (z gréckeho eikon alebo obraz) označuje „svätý obraz“, ktorý poskytuje cestu od ctiteľa ku Kristovi, jeho matke Márii alebo iným svätým. Podľa Nicejského koncilu (787) „Čeť, ktorá sa vzdáva obrazu, prechádza na to, čo obraz predstavuje, a ten, kto uctieva obraz, uctieva toho, kto je na ňom znázornený.“

Teológ z 8. storočia Ján z Damasku vyzýval veriacich, aby „objímali [ikony] očami, perami, srdcom, skláňali sa pred nimi, milovali ich...“

Byzantínci udelili ikonám mimoriadne, až zázračné, schopnosti odpovedať na modlitby, uzdravovať chorých a poskytovať ochranu. Uctievali ich doma, v kostole, nosili ich vo verejných procesiách po uliciach a do boja. V roku 626 bola ikone Krista pripísaná záchrana Konštantínopolu pred perzským útokom. V predvečer pádu Konštantínopolu do rúk Osmanov v roku 1453 patriarcha predvádzal vzácnu ikonu okolo mestských hradieb v poslednom úsilí zabrániť nevyhnutnému kolapsu toho mála, čo vtedy z byzantskej ríše zostalo.

Ikony boli vyrobené z rôznych materiálov, ale väčšina z nich bola maľovaná temperou na drevo. Hoci tabuľová maľba v západnej Európe po konci staroveku upadla, znalosti o tom, ako miešať pigmenty na modelovanie figúrok a dať im zmysel pre objem, pokračovali aj v Byzancii. Dovoz byzantských ikon vyvolal na Západe dopyt po dielach a podnietil oživenie tabuľovej maľby v Európe.

Čo vraví Sväté písmo na ikony?

Uctievanie a nedajbože bozkávanie objektov, považovanie niečoho ručne vyrobeného za sväté, všetko to spadá pod modlárstvo, čo je Bohu odporne.

Zhromažďte sa, pod' te, zíd' te sa spolu, záchránenci z národov! Nechápaví sú, čo nosia svoje modly drevené a modlia sa k bohu, ktorý nespasí.

Izajáš 45, 20

Tí, čo sa pridávajú ničomných bôžikov, opúšťajú svoj prameň milosti.

Jonáš 2, 9

Izraelovi synovia opäť robili, čo je zlé v Pánových očiach: slúžili bálom a aštartám, bohom Aramejčanov, bohom Sidona, bohom Moabčanov, bohom Amončanov a bohom Filištíncov; opustili Pána a neslúžili mu. I vzbĺkol Pánov hnev proti Izraelu a vydal ich do ruky Filištíncov a do ruky Amončanov. Znepokojovali a utláčali Izraelitov v tom roku už osemnásty rok: všetkých Izraelitov, ktorí boli na druhej strane Jordánu v krajine Amorejčanov, v Galaáde. Ba Amončania prechádzali cez Jordán, aby bojovali aj proti Júdovi, Benjamínovi a proti Efraimovmu domu. Izraelitom sa veľmi zle vodilo. Tu volali Izraelovi synovia k Pánovi a vyznávali: „Zhrešili sme proti tebe, lebo sme opustili svojho Boha a slúžili sme bálom.“ Pán však povedal Izraelovým synom: „Nesužovali vás Egyptania, Amorejčania, Amončania, Filištínci, Sidončania, Amalekiti a Madiánčania? Ale keď ste volali ku mne, vyslobodil som vás z ich ruky. Vy ste ma však opustili a slúžili ste cudzím bohom. Preto vás už neoslobodím. Chod' te a volajte k bohom, ktorých ste si vyvolili! Nech vás oslobodia oni v čase vašej úzkosti!“

Kniha Sudcov 10, 6-14

A ostatní ľudia, ktorých nezahubili tieto rany, ani pokánie nerobili za skutky svojich rúk a neprestali sa klaňať zlatým, strieborným, medeným, kamenným a dreveným modlám, ktoré nemôžu ani vidieť, ani počuť, ani chodiť.

Kniha Zjavenie Jána 9, 20

Za modlárstvo považuje Všemohúci Boh všetky objekty, ktoré nosíme „pre šťastie“, pálenie rituálnych tyčiniek a čmudenie šalviou. Všetko to, čo je späté s mágiou, uctievaním prírody, slnka, mesiaca, hviezd, kryštálov, iných božstiev a démonov, nás vedome či nevedome ohrozuje a otvárame brány do temných sfér.

Máme uctievať Stvoriteľa, nie stvorenie.

Nebezpečné sú všetky falošné náboženstvá, jóga, rituály s kamenmi, očisty, okultné filmy a miesta, kontakt s ľuďmi zahrávajúcimi sa s okultizmom, temná hudba, astrológia, numerológia, tarot, vyvolávanie duchov a seansy, vykadanie kariet, konzultácia médií, čarovanie, voodoo, zaklínanie, hranie o peniaze, východné meditácie, šamanizmus, rôzne ezoterické dekorácie pre šťastie, pre lásku, etc., knihy s okultným obsahom, rôzne harmonizačné misky, spirituálne náramky, prívesky atď., feng shui, čínsky horoskop, východné učenia, bojové umenia, kde sa pracuje s „chi“, ružence, obrazy s okultnými motívmi, alkohol, drogy, etc. Odporúčam vyhodiť všetkých budhov, všetky veci „new age“, celkovo vylúčiť všetky tieto objekty z domácnosti a odvrátiť sa od týchto praktík, ak hľadáte cestu k pravému, živému Bohu skrze Ježiša Krista.

Kresťanská spiritualita spočíva v priamom vst'ahu s Bohom, kde nám nič viac k tomu netreba, iba naša osobná vrúcna modlitba. Cesta kresťana je o samoštúdiu Biblie a histórie, o trávení času na rôznych odľahlejších miestach v prírode, v samote alebo v spoločenstve veriacich. Miesta ako Jeruzalém alebo Jordánsko, kde Ježiš žil a kde sa pohyboval, poprípade jeho apoštolovia, môžeme dať na svoj cestovateľský zoznam. Púť, pôst a odriekanie si telesných a hmotných žiadostí je dôležitým aspektom každého kresťana. V prvom rade je treba mať čisté telo - Boží chrám - kde prebýva Svätý duch, a následne aj čistú myseľ. Je nutné zachovávať Božie prikázania, znovu sa narodiť v Kristovi, a snažiť sa žiť tak, aby sme získali Božiu priazeň. Cielom je zotrvať v Božej láske, prebývať pod Jeho krídlami, a plniť Jeho vôľu. Získame vnútorný Boží pokoj a večný život.

Ježiš mu odpovedal: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa. Ak poznáte mňa, budete poznať aj môjho Otca. Už teraz ho poznáte a videli ste ho.“ Filip sa ozval: „Pane, ukáž nám Otca a to nám postačí.“ Ježiš mu vravel: „Filip, toľký čas som s vami, a nepoznáš ma?! Kto vidí mňa, vidí Otca. Ako môžeš hovoriť: »Ukáž nám Otca?!« Neveríš, že ja som v Otcovi a Otec vo mne? Slová, ktoré vám hovorím, nehovorím sám zo seba, ale Otec, ktorý ostáva vo mne, koná svoje skutky. Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne. Ak nie pre iné, aspoň pre tie skutky verte! Veru, veru, hovorím vám: Aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi. A urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby bol Otec oslávený v Synovi. Ak ma budete prosiť o niečo v mojom mene, ja to urobím. Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky - Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, lebo ho nevidí, ani nepozná. Vy ho poznáte, ved' ostáva u vás a bude vo vás. Nenechám vás ako siroty, prídem k vám. Ešte chvíľku a svet ma už neuvidí, ale vy ma uvidíte, lebo ja žijem a aj vy budete žiť. V ten deň spoznáte, že ja som vo svojom Otcovi, vy vo mne a ja vo vás. Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje. A kto miluje mňa, toho bude milovať môj Otec; aj ja ho budem milovať a zjavím mu seba samého.“

Evanjélium podľa Apoštola Jána 14, 16-21

37. Pohreb

Ceremónia pohrebu je asi tak stará ako sám človek. V biblickom kontexte je pochovávanie zaužívané spôsobom uloženia mŕtveho do jaskyne alebo skalného otvoru. Hrobka sa zatvárala veľkým okruhlým kameňom. Mŕtvi sa balzamovali zmesou aloe a myrhy.

Prišiel aj Nikodém, ten, čo prvý raz navštívil Ježiša v noci, a priniesol asi sto libier myrhy zmiešanej s aloou. Vzali Ježišovo telo a zavinuli ho aj s voňavými masťami do plachiet, ako je u Židov zvykom pochovávať. Na mieste, kde ho ukrižovali, bola záhrada a v záhrade nový hrob, v ktorom ešte nikto neležal. Tam teda uložili Ježiša, lebo bol prípravný deň Židov a hrob bol blízko.

Evanjélium podľa Jána, 19, 39-41

V prvý deň týždňa, včasráno, keď bola ešte tma, prišla k hrobu Mária Magdaléna a videla, že kameň je od hrobu odvalený.

Evanjélium podľa Jána 20, 1

Balzamovanie a ukladanie tela do hrobky bolo zvykom už v starom Egypte. A skutočne aj tam sa používala myrha a kadidlo na konzerváciu. Hlava sa zvykla natierať napríklad rícinovým olejom. Spomeňme si na Ježiša, ktorý mal aj za živa prezývku „pomazaný“. Olej na jeho hlave symbolizoval smrť, ktorá ho neodvratne očakávala. Aj pri jeho narodení bol obdarovaný troma darmi od troch kráľov- myrhou, kadidlom a zlatom. V Egypte sa našli aj múmie docela pokryté zlatom. Všetky dary boli teda predzvesťou Jeho poslania - zomrieť za nás.

Keď bol v Betánii v dome Šimona Malomocného a sedel pri stole, prišla žena s alabastrovou nádobou pravého vzácneho nardového oleja. Nádobu rozbila a olej mu vyliala na hlavu. Niektorí sa hnevali a hovorili si: „Načo takto mrhať voňavý olej?! Ved' sa mohol tento olej predať za viac ako tristo denárov a tie rozdať chudobným.“ A osopovali sa na ňu. Ale Ježiš povedal: „Nechajte ju! Prečo ju trápate? Urobila mi dobrý skutok. Ved' chudobných máte vždy medzi sebou, a keď budete chcieť, môžete im robiť dobre. Ale mňa nemáte vždy. Urobila, čo mohla. Vopred pomazala moje telo na pohreb.

Evanjélium podľa Marka 14, 3-8

Telá sa opatrne umyli, ošetrili vzácnymi zmesmi a následne uložili na „večný spánok“. Podľa egypt'anov aj hebrejcov/kresťanov má prísť moment zmŕtvychvstania. V Biblii sa píše o druhom príchode Ježiša, kedy si príde po svoje verné ovečky a zároveň vzkriesi zosnulých z ich hrobov, aby získali večný život s ním v nebi.

Nechceme, bratia, aby ste nevedeli, ako je to so zosnulými, aby ste sa nermútili ako ostatní, ktorí nemajú nádej. Veď ak veríme, že Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, tak Boh skrze Ježiša privedie spolu s ním aj tých, čo zosnuli. Toto vám totiž hovoríme podľa Pánovho slova: My, ktorí zostaneme nažive až do Pánovho príchodu, nepredídeme zosnulých. Lebo vo chvíli, keď zaznie povel, hlas archanjela a Božia pol'nica, sám Pán zostúpi z neba a prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi; potom my, ktorí zostaneme nažive, spolu s nimi budeme uchvátení v oblakoch hore v ústrety Pánovi a budeme tak navždy s Pánom. Potešujte sa navzájom týmito slovami.

1. List Tesaloničanom 13-18

Na ľavo je fotografia mezopotámskeho a na pravo egyptského sarkofágu. Filozofia pochovávaní bola veľmi podobná - zachovať telo v čo najlepšom stave do vskriesenia. Samozrejme, ceremónie pochovávaní sa líšili statusom a rozpočtom daného človeka. Kráľy mali obrovské zdobené hrobky, mŕtvym sa zvyklo dávať aj jedlo, pitie a iné cennosti do blízkosti ich tiel. Obyčajný ľud sa v Mezopotámii pochovával pod domom, pozostalí si uctili svojich zosnulých jedlom a vodou. Verilo sa, že ak sa rodinní príslušníci nebudú o mŕtvych dobre starať, títo sa vrátia a budú ich strašiť. Preto bolo dôstojné pochovávanie vysoko dôležité. Verilo sa v posmrtný život, mal byť ale veľmi nudný - človek si tam už nič nevychutnal, nebola tam žiadna zábava.

V Babylone a sumerskej ríši bola vzpriamená poloha vyhradená pre vznešenejších; služobníci zabití a pochovaní so svojimi vládcami boli umiestnení do prikrčenej polohy ako znak podriadenosti.

Dačo o babylonských pohrebných zvykoch možno získať z výjavov a nápisov. Telo konzervovali mliekom, medom, olejom a soľou; zahalili ho do plátna, obsypali korením a položili na kamenné máry. Smútiaci, muži aj ženy, sa zúčastnili na pohrebe, zrejme lamentovali a hrali na flaute; príbuzní boli prítomní v smútočnom odeve; kadidlo, žalospevy, modlitby a aj zvieracie obete (podľa spoločenského postavenia danej osoby) tvorili súčasť obradov.

V každom prípade možno skonštatovať, že si aj praví kresťania, židia, moslimovia, aj stari egyptania a babylónčania potrpeli na riadnom pochovávaní či už do jaskýň, keramických alebo kamenných sarkofágov, alebo do zeme (moslimovia boli samozrejme uložení smerom na Mekku).

V žiadnom prípade sa telo neupaľovalo.

Upálenie znamenalo úplné zničenie tela bez možnosti vskriesenia. Bol to azda najväčší trest pre zločincov.

Pohrebné obrady boli odmietnuté aj jedincovi, ktorý spáchal samovraždu. S porazenými nepriateľmi sa zaobchádzalo so zvláštnou potupou, hrobky ich predkov boli zničené, aby mohol byť narušený pokoj mŕtvych v nich, a proroctvo Jeremiáša sa naplnilo - „kosti Židovských kráľov, kňazov, prorokov a občanov budú vzaté z hrobov a rozptýlené pod slnkom”. Toto je v prísnom súlade s krutými vojnovými zvykmi babylončanov a asýrčanov. Asurbanipal rozpráva, ako po zvrhnutí Elamu zničil svätyne krajiny a potom odkryl a spustošil mauzóleá

kráľov: „Ich kosti som si niesol so sebou do Asýrie, nepokoj som položil na ich tiene a odrezal som ich od pohrebných obradov úlitby.“

Niet divu, že mnohí králi si vybrali miesta svojich hrobiek v neprístupných močiaroch Eufratu, aby lepšie ochránili svoje hroby pred znesvätením.

V starom Ríme sa však zaužíval zvyk kremácie, teda pálenia tela. Urny sa následne vkladali do takzvaných kolumbárii.

Rimania mohli svojich mŕtvych pochovávať alebo spáliť, praktiky známe ako inhumácia (pochovávanie) a kremácia (pálenie), ale v určitých obdobiach bola jedna prax uprednostňovaná pred druhou a rodinné tradície mohli odolávať súčasným trendom.

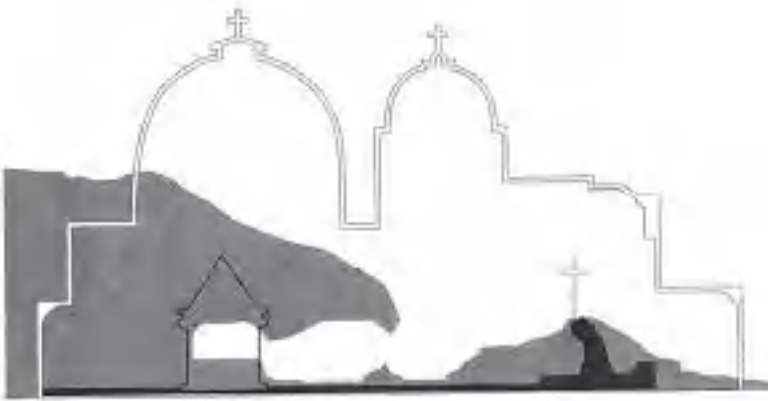
V minulom storočí republiky bola kremácia bežnejšia. Rímsky diktátor Sulla nariadil, aby jeho vlastné telo bolo spolopené, aby nebolo znesvätené tak, ako on znesvätil telo svojho rivala Maria.

Keď človek zomrel, bol umytý a položený na pohovke, oblečený do svojich najlepších šiat a korunovaný, ak to jeho status dovoľoval. Do úst, pod jazyk alebo na oči mu vložili mincu, aby mohol zaplatiť Cháronovi, ktorý ho dopravil do krajiny mŕtvych. Po ôsmich dňoch bol vzatý na pohreb. Pohreby boli drahé. Chudobní alebo menej majetní Rimania vrátane zotročených ľudí prispeli k pohrebnej spoločnosti, ktorá zaručovala riadne pochovanie v kolumbárii a umožnila mnohým pochovať sa spolu na malom priestore namiesto toho, aby boli pohádzaní do jám (tzv. puticuli) na periférii mesta.

38. Ježišová Hrobka

V Jeruzaléme sa nachádza hrobka (jaskyňa), kde mal byť uložený Ježiš po ukrižovaní. Na tomto mieste vyrástol tzv. kostol Božieho hrobu (Church of the Holy Sepulchre). Podľa tradícií siahajúcich až do 4. storočia obsahuje chrám dve miesta považované v kresťanstve za sväté: miesto, kde bol Ježiš ukrižovaný - Kalvária alebo Golgota, a Ježišov prázdny hrob, kde bol pochovaný a vzkriesený.

Pri každej prestavbe kostola boli niektoré artefakti z predchádzajúcej stavby použité pri novšej renovácii. Samotná hrobka je uzavretá svätyňou z 19. storočia nazývanou Aedicule. Jedná sa teda o zaujímavu stavbu, ktorá pôsobí ako „matrioška” (nad jaskyňou je chrám, nad chrámom je ďalší chrám).

Po obliehaní Jeruzaléma v roku 70 počas prvej židovsko-rímskej vojny sa mesto zmenilo na ruiny. V roku 130 začal rímsky cisár Hadrián na tomto mieste budovať rímsku kolóniu, nové mesto Aelia Capitolina. Okolo roku 135 nariadil zasypať jaskyňu obsahujúcu hrobku vytesanú do skaly a vytvoriť tak plochý

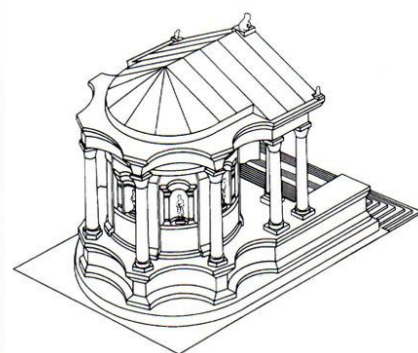
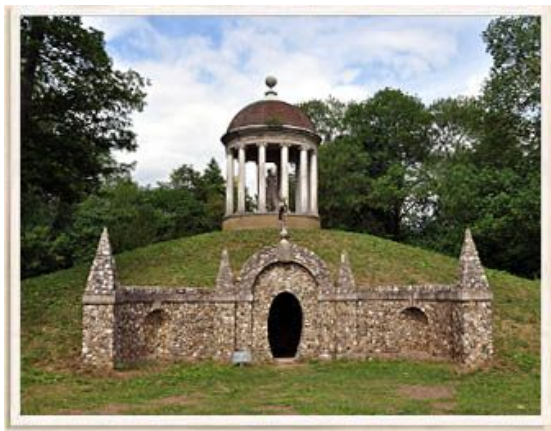
základ pre chrám zasvätený Venuši a Jupiterovi. Tento chrám prežil až do začiatku 4. storočia.

Konštantín okolo roku 326 nahradil chrám Jupitera/Venuše katolíckym kostolom. Po zbúraní chrámu a odstránení jeho trosiek bola z jaskyne odobratá zemina, čím sa odhalila hrobka vytesaná do skaly. Bola identifikovaná ako miesto pohrebu Ježiša.

Aj potom, čo sa Jeruzalém dostal pod islamskú nadvládu, zostal chrám kresťanskou cirkvou, pričom raní moslimskí vládcovia chránili kresťanské miesta v meste a zakazovali ich ničenie alebo užívanie na účel obydla. Eutychius Alexandrijský dodáva, že Umar napísal dekrét, podľa ktorého moslimovia nebudú obývať toto miesto.

Zaujímavé je, že opäť sa snažili Rímania transformovať kresťanskú pamiatku na stavbu venovanú rímskemu panteónu - Venuše a Jupiterovi.

Iné temple zasvätené Venuši spočívali z obdobného chrámu a jaskyne/niky (obrázky sú z West Wycombe/UK, Ríma/Taliansko a Baalbeku/Libanon).

39. Dóm Hromu

V Jeruzaléme sa nachádza ešte jedna markantná stavba, azda rovnako svätá pre moslimov, židov a kresťanov. Dóm hromu/Skalný dóm je islámsky chrám (angl. Dome of the Rock) a svätyňa v strede areálu mešity Al-Aksá na Chrámovej hore (Temple Mount/Mount Zion) v Starom meste Jeruzaléma. Jeho počiatočnú stavbu vykonal Umajjovský kalifát v rokoch 691 – 692 n. l. a odvtedy sa nachádza na vrchole miesta druhého židovského chrámu (postavený okolo 516 pred n. l. nahradil zničený Šalamúnov chrám a bol prestavaný Herodesom Veľkým), ktorý zničili rímanovia v roku 70 n. l. Pôvodná kupola sa zrútila v roku 1015 a bola prestavaná v rokoch 1022–23. Skalný dóm je najstarším zachovaným dielom islámskej architektúry na svete.

Judaizmus považuje Chrámovú horu za svätú z niekoľkých dôvodov: Práve tu sa svet rozšíril do svojej súčasnej podoby a Boh tu mal zhromaždiť prach použitý na stvorenie prvého človeka Adama. Toto je tiež miesto, kde mal Abrahám obetovať svojho jediného syna Izáka (hora Moria).

Prvý aj Druhý chrám stáli na Chrámovej hore.

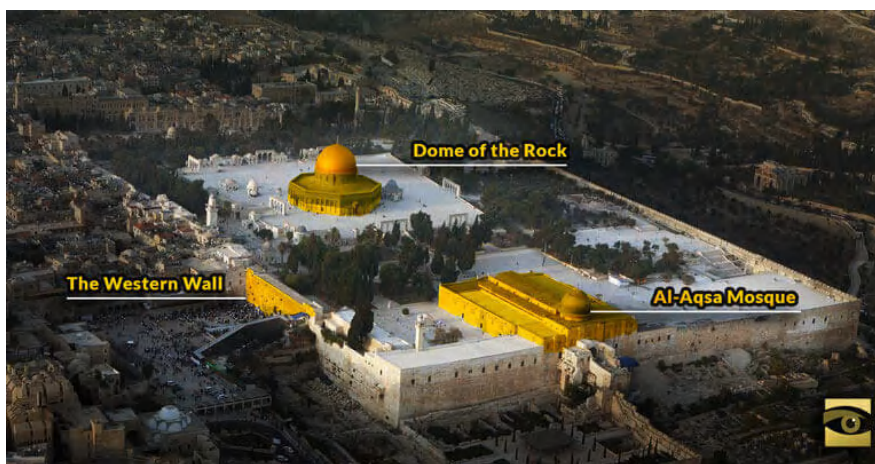
Veľký význam miesta pre moslimov vyplýva z tradícií spájajúcich ho so stvorením sveta a z presvedčenia, že „Nočná cesta Mohameda“ sa začala zo skaly v strede stavby. Mohamed mal cestovať na chrbte bájnej bytosti „Buraq“ do mešity Al-Aksá (t. j. na Chrámovú horu), kde viedol iných prorokov k modlitbe. V ďalšej časti cesty mal vystúpiť do neba, kde jednotlivo pozdravil prorokov a neskôr sa rozprával s Bohom, ktorý dal Mohamedovi pokyny, aby sa vrátil k moslimom ohľadom podrobností modlitby. Cesta a výstup sú označené ako jeden z najslávnejších udalostí v islámských dejinách.

Chrámová hora má pre kresťanov význam ako miesto, kde Ježiš vzniesol výzvu proti chrámovým autoritám, čo možno považovať za akt vedúci priamo k jeho zatknutiu a ukrižovaniu.

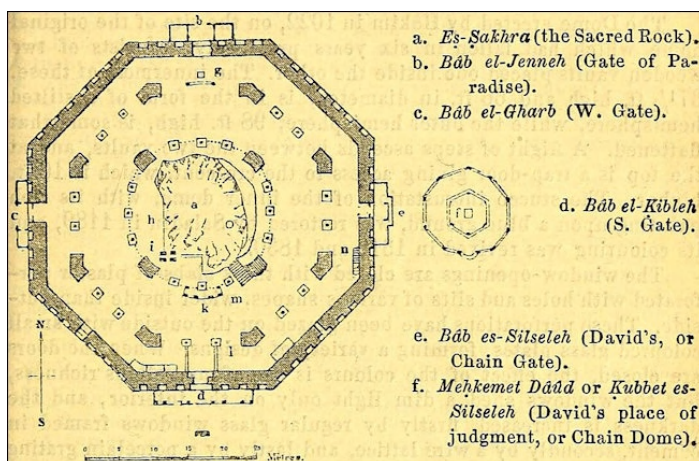
Ježiš odsúdil korupciu vtedajších úradov, ako aj využívanie jednej z chrámových brán na obchod. Podľa Markovho evanjelia Ježiš vykonal „čistenie“ chrámu, čím zahnal preč obchodníkov a peňazomencov z jeho blízkosti.

Chrámová hora je pre kresťanov aj miestom, kde Ježiš ako dieťa slávil sviatky. Po chrámových schodoch, ktoré pretrvávajú dodnes, takmer nepochybne kráčal on aj jeho učeníci.

Ježiš predpovedal zničenie Svätého chrámu, takže keď sa tak udialo Titusom Rímskym, kresťania to v nasledujúcich rokoch považovali za splnenie tohto proroctva.

Toto miesto ukrýva ešte ďalšie tajomstvo. Oktagonálna stavba Dómu Hromu mala byť inšpirovaná byzantským kostolom Svätej Márie (a.k.a. Venuša/ Ishtar/ Inanna/ Astarte) v nedaľekej blízkosti Jeruzaléma.

Indíciou bol opäť fakt, že aj pod touto stavbou sa nachádza jaskyňa, tzv. Well of Souls - Studňa duší.

Iné názvy sú diera/peklo duší (Pit of Souls), jaskyňa mŕtvych duší (Cave of Spirits), alebo studňa mŕtvych duší (Well of Spirits). Je to čiastočne prírodná, čiastočne človekom vytvorená jaskyňa, ktorá sa nachádza vo vnútri základného kameňa (v isláme má názov „uš'achtílá skala“) pod svätyňou Skalného dómu na Chrámovej hore. Počas križiackeho obdobia ju kresťania poznali ako „Svätyňa svätých“ s odkazom na vnútornú svätyňu bývalého židovského chrámu, ktorá sa podľa moderných poznatkov pravdepodobne nachádzala na vrchole základného kameňa.

Názov „Studňa duší“ pochádza zo stredovekej islámskej legendy, kde na tomto mieste možno počuť duchov mŕtvych čakajúcich na súdny deň. Tento názov bol aplikovaný aj na priehlbínu v podlahe tejto jaskyne a na hypotetickú komoru, ktorá môže ešte existovať pod ňou.

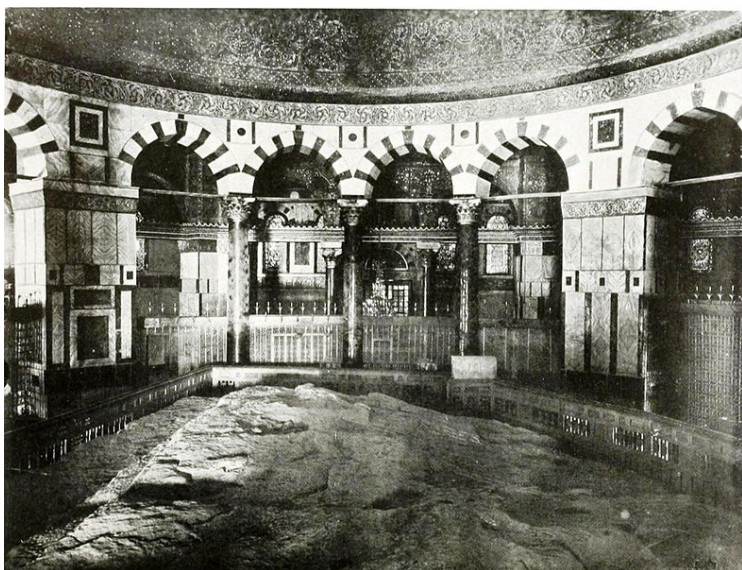

THE CAVE UNDER THE GREAT ROCK ON MOUNT MORIAH.

Vo vnútri komory sú štyri modlitebné výklenky (mihráby). Keď človek klesá, vedľa schodiska sú dva mihráby: naľavo (juh) je jeden zasvätený prorokovi Dawudovi (Dávidovi), s trojlístkovým oblúkom podopretým miniatúrnymi mramorovými stĺpmi s krúteným lanom. Napravo (juhovýchodne) je plytší, ale bohato zdobený, modlitebný výklenok venovaný prorokovi Suleimanovi (Šalamúnovi). Tento mihráb je určite jedným z najstarších na svete. Na severe je malá svätyňa zasvätená prorokovi Ibrahimovi (Abrahamovi) a na severozápade ďalšia svätyňa zasvätená Khidr-Elijahovi (Eliášovi). Priehlbina na dne jaskyne tvorí ozvenu, ktorá môže naznačovať ďalšiu komoru pod ňou.

40. Základný Kameň

Nad jaskyňou mŕtvych duší sa nachádza tzv. Základný kameň (Foundation Stone). Iné názvy sú Ušľachtilá skala alebo Vznešený kameň. Jedná sa o skalu v strede Dómu Hromu v Jeruzaleme. Je tiež známy ako Prepichnutý kameň, pretože má na juhovýchodnom rohu malú dieru, ktorá vstupuje do jaskyne pod ňou.

Tradičné židovské zdroje spomínajú kameň ako miesto, kde sa začalo stvorenie sveta. Klasické židovské pramene tiež stotožňujú jeho polohu s Najsvätejšou svätyňou (Holy of Holies) alebo s umiestnením Archy úmluvy (Ark of the Covenant).

Židovské zdroje diskutovali o presnom umiestnení skaly. Benjamin z Tudely píše (cca. 1170), že to miesto bolo pred Dómom, na mieste Západného múru. Cesty Petachie z Ratisbonu, okolo roku 1180 a Cesty študenta Rambanu (okolo roku 1400) uvádzajú, že „na Chrámovej hore stojí nádherná svätyňa, ktorú kedysi dávno postavil arabský kráľ. Je to miesto chrámovej svätyne a nádvorí“. Obadiah Bartenura v liste z Jeruzaléma z roku 1488 hovorí nasledovne: „Hľadal som základný kameň [ktorý označuje] bývalé miesto Archy zmluvy/úmluvy a mnohí mi povedali, že je pod vysokou a krásnou kupolou, ktorú Arabi postavili v chráme. Ale priestor pod touto kupolou je zabezpečený tak, že k nemu nemôže prísť žiaden človek, teda na miesto základného kameňa, pretože kupola je veľmi veľká.“ David ben Solomon ibn Abi Zimra bol presvedčený (cca. 1570), že „pod kupolou [na Chrámovej hore] – je nepochybne Základný kameň – ktorý Arabi nazývajú al-Sakrah“.

Ak nie ste moslim, tak ani dnes nemáte možnosť sa na toto miesto dostať. Židia aj kresťania majú v súčasnosti totiž zákaz výst' na Horu Sion (Mount Sion/ Temple Mount), čo spôsobuje neustále napätie v Svätom meste.

Navyše, každý riadny moslim by mal aspoň raz za život navštíviť toto miesto ako aj veľký kúbus v meste Mekka a Medinu. Je to teda tretie najsvätejšie miesto pre ľudí islámskeho vierovyznania.

41. Kupola

Tento druh stavby ma symbolizovať tehotnú bohyňu Ishtar/ Isis/ Venušu/ Astarte/ Inanna. Kupola má reprezentovať brucho tohto božstva, osem strán osemcípovej hviezdy. Ishtar bola bohyňa plodnosti a vojny, jaskyňa mala znázorňovať ženský princíp. A tak často uvidíme v architektúre Babylonu až po Rím dva dôležité architektonické prvky, kupolu a obelisk (Isis a Osiris).

Obelisk/ falus reprezentuje mužský princíp - pohlavný orgán egyptského boha Osiris.

Mešity unifikovali oba princípy.

42. Zostup do Podsvetia

Zachovala sa akkadská báseň O Zostupe Bohyne Ishtar do Podsvetia, kde sa rozpráva mýtus o tomto božstve lásky, plodnosti a vojny, ako vchádza do podsvetia a o jej následnom vzkriesení.

Báseň začína literárnym opisom tohto mytického miesta. Prechádza siedmymi bránami a pri každej bráne sa od nej vyžaduje, aby sa vzdala určitého odevu alebo šperku. Zbavená šiat a šperkov – a teda symbolicky zbavená moci – čelí jej zúrivej sestre- Ereshkigal, kráľovnej podsvetia, ktorá odmieta dovoliť Ishtar opustiť túto krajinu bez návratu. Na zásah boha Ea Ereshkigal nakoniec dovoľí bohyni Ishtar odísť pod podmienkou, že za ňu nájde náhradu v Podsvetí, čo Ishtar nájde vo svojom manželovi Dumuzi- Tammuz. Ishtar je dovolené odísť cez tých istých sedem brán, pričom v každej z nich jej „vrátnik“ prinavráti jej veci. Báseň súvisí s ešte staršou sumerskou básňou, ktorá hovorí o Inanne v podsvetí v oveľa prepracovanejšom popise zostupu a zmŕtvychvstania. Akkadská verzia príbehu vynecháva veľa detailov, ktoré sa objavujú v sumerskom diele.

Tento mýtus mohol slúžiť aj na vysvetlenie periodického miznutia a opätovného objavovania sa na večernej oblohe Venuše, s ktorou je spájaná rovnako aj Ishtar.

43. Archa Zmluvy

Archa zmluvy tiež známa ako Archa svedectva, úmluvy alebo Božia archa, je legendárny artefakt, o ktorom sa predpokladá, že je najposvätejšou relikviou izraelitov, ktorý je opísaný ako drevená truhlica pokrytá čistým zlatom s premyslene navrhnutým vekom nazývaným „mercy seat“ (miesto milosrdenstva). Podľa Knihy Exodus obsahovala archa dve kamenné dosky Desatora. Podľa Novozákonnej knihy Hebrejom obsahovala aj Áronovu palicu a nádobu s mannou. Slúžila na komunikáciu s Bohom a dávala Izraelitom nesmiernu moc.

Biblická správa hovorí, že približne rok po exode izraelitov z Egypta bola archa vytvorená podľa vzoru, ktorý dal Boh Mojžišovi, keď izraeliti táborili na úpätí hory Sinaj. Boh hovoril s Mojžišom „spomedzi dvoch cherubov“ na vrchu archy.

Azda jednou z najväčších záhad dnešných dní je lokalita archy, ktorá sa mala dlhý čas nachádzať práve v Jeruzaléme na mieste hory Sion v Dóme hromu, na Základnom kameni alebo v Jaskyni duší pod nim.

Jedna z teórií vraví, že archa sa dodnes nachádza v dnešnej Etiópii a je dobre strážená miestnymi koptickými kňazmi. Po stáročia bola veľká relikvia uchovávaná v kostole Márie Sionskej v meste Aksum, kde je zaznamenané, že ju videl cisár Iyasu a hovoril s ňou v roku 1691.

Ďalšia z možností je, že sa archa nachádza na britských ostrovoch, kam ju mali zaniest' templári, ktorí ju najskôr ukradli z Jeruzaléma pri krížiacckých výpravách.

Archu by mohol vlastniť aj Rím, ktorý sa k Arche mohol dostať pri dobití Svätého mesta za svojej vlády.

S doposiaľ najzaujímavejším tvrdením došiel človek menom Ron Wyatt, ktorý tvrdí, že archu našiel v jaskyni priamo pod miestom Ježišovo ukrižovania. Amatérsky bádateľ a dobrodruh sa domnieva, že videl archu na vlastné oči, ba mal na nej aj zbadat' čudnú hnedú hmotu, ktorú dal skúmať do laboratória priamo v Izraeli. Výsledky boli šokujúce, malo sa jednať o Ježišovu krv! Krv mala mať len 24 chromozómov z matkynej strany a počas skúmania mala byť stále živá.

Tvrdil, že archu niekam schoval, lebo ešte nebol čas na jej odkrytie. Boh mu povedal, že má archu odkryť verejnosti až v tej dobe, keď bude prijatý Nedeľný zákon. Žiaľ, v roku 1999 Wyatt zomrel a nevieme, čo sa stalo s údajnou archou.

Takisto mal identifikovať miesto Noemovej archy. Nazor si vytvorte sami.

Prikladám link na jeho video tu:

https://www.youtube.com/watch?v=JbWOoHNTQCo&ab_channel=DiscoveredMedia

44. Adam a Eva

Podľa židovskej tradície boli Adam a Eva, prví ľudia, stворení práve na Hore Sion v Jeruzaléme. Ak Adam a Eva skutočne žili, mali by sme niekde nájsť aj ich kosti alebo pozostatky.

Existujú tri najpravdepodobnejšie scenáre- jeden židovsko-kresťanský, moslimský a jeden budhistický.

Židovské zdroje hovoria o jaskyni Machpelah v Hebrone, kde sú prví ľudia pochovaní.

Dôvod, prečo si Adam vybral túto lokalitu na svoj odpočinok, je ten, že jaskyňa Machpelah je zároveň aj vstupom do rajskej záhrady. Dodnes môžu ľudia navštíviť malý kruhový vchod do podzemia a pocítiť, že z otvoru skutočne fúka chladivý vánok. Otvor do jaskyne tvorí pôvodne oktagonálny kameň. Neskôr bol prekrytý mramorovou platňou s kvetovým motívom.

Dnes je malá kamenná doska vystavená za železnými mrežami označovaná ako Adamová stopa. Nachádza sa za kenotafom (grécky kenotaphion, od κενός – „prázdny“ a τάφος – „hrob“, symbolická hrobka alebo typ pamätníku) Abraháma.

Židovský cestovateľ zo Stredoveku menom Jacob, syn rabína Nathaniela ha Cohena (známeho aj ako rabín Ya'akov ben Netanel HaCohen), spomína Adamov pohreb vo svojich cestopisoch.

Výskumníci sa na základe jeho zmienky o križiackych výpravách domnievajú, že svoju cestu do Izraela podnikol v roku 1187. Jeho denníky boli preložené do angličtiny a vytlačené v časopise *Jewish Travelers in the Middle Ages: 19 Firsthand Accounts* od Elkana Nathana Adlera. Rabín Jacob píše nasledovné:

„Ja, Jacob, syn R. Nathaniela ha Cohena, som cestoval s veľkými ťažkosťami, ale Boh mi pomohol vstúpiť do Svätej zeme a videl som hroby našich spravodlivých patriarchov v Hebrone... Tam je miesto, z ktorého vyšiel Adam, prvý človek, ktorý bol stvorený. Berú z miesta zem a stavajú z nej domy, ale nikdy z nej neubúda...“ strana 98.

Jeden z najväčších izraelských historických výskumníkov, prof. Ze'ev Vilnai (1900 – 1988), k tejto správe dodal, že táto zem bola blízko Abrahámovho prameňa a nazývala sa „Pole Adama HaRishona, prvého človeka“.

Arculf, franský biskup, navštívil Zem Izrael okolo roku 680. Napísal o návšteve Hebronu a prehliadke hrobiek Abraháma, Izáka a Jakuba, Sára, Rebeky a Ley. Spomenul aj „hrobku Adama, ktorá je zlomyseľne spracovaná, leží neďaleko od nich, na najvzdialenejšom konci na severe.“

The Midrash uvádza:

Adam sedel, premýšľal a povedal: „Lebo viem, že ma vrátiš, aby som zomrel a na miesto stretnutia všetkých žijúcich“ (Jób 30:23). „Pokiaľ budem nažive, postavím dom mimo hory Moria (hora Sion).“ Vykopal a postavil si dom. Potom si pomyslel, že tieto tabuľky (desať prikázaní), ktoré budú napísané rukou Boha, zaženú preč vody rieky Jordánu. „Moje telo, vytvorené Božími rukami a duša, ktorú Boh dal. Po mojej smrti budú moje telo a moje kosti vzaté a budú zneužitú na modlárstvo. Preto zakopem svoju rakvu hlboko vo vnútri jaskyne. Preto sa jaskyňa nazýva Machpela - „viacnásobná“ jaskyňa, lebo tam majú byť pochovaní Adam a Eva, Abrahám a Sára, Izák a Rebeka, Jakub a Lea. A preto sa oblasť volá Kirjat Arba - mesto štyroch - pretože tam boli pochované štyri páry.

Zohar, hlavné dielo kabaly- mystického učenia judaizmu, má niekoľko odkazov na Adama a Evu v Hebrone.

Objav jaskyňa Machpelah

Rabín Rehumai povedal: Boh sám stvoril Adama a on sám sa postaral o Adama pri jeho smrti. Nikto nevedel o Adamovom pohrebisku, kým neprišiel Abrahám, nevstúpil do jaskyne a neuvidel ho. Keď Abrahám vošiel, miesto sa naplnilo vôňou rajskej záhrady a hlasom slúžiacich anjelov, ktorí hovorili: „Tu je pochovaný Adam. Abrahám a Izák budú pripravení na toto miesto.” Abrahám videl zapálenú sviečku a vyšiel von. V tej chvíli sa v ňom objavila túžba po tom mieste.

(Zohar Ruth: 79, 4)

Stretnutie Abraháma a Adama

Keď Abrahám prvýkrát vstúpil do jaskyne Machpelah, uvidel svetlo a odhalili sa mu dva hroby. V tom čase sa Adam pozrel na Abraháma a jeho výraz bol šťastný.

Preto Abrahám vedel, že je určený na to, aby tam bol pochovaný. Abrahám povedal Adamovi: „Je tu otvor“ (pre svetlo)? Adam odpovedal: „Všemocný ma tu pochoval a odvtedy som pred ľudskými očami skrytý ako korene v zemi, kým si neprišiel na svet. Odteraz bude zmluva pre mňa a pre ľudstvo existovať kvôli vám.

(Zohar Chaye Sarah. 128:1)

Keď Jakub vstúpil do jaskyne, naplnili ju všetky vône rajskej záhrady a ožiarila ju jediná sviečka. A keď [duše] patriarchov zostúpili do Egypta, aby boli s Jakubom, svieca zhasla. Keď sa Jakub vrátil, sviečka sa rozsvietila a sláva jaskyne bola obnovená. A jaskyňa nikdy neprijala ani neprijme nikoho iného (okrem štyroch párov). A duše spravodlivých ľudí prechádzajú pred nimi v jaskyni, aby oni (Adam a Eva a ďalšie tri páry) videli svojich potomkov a radovali sa pred Bohom, nech je požehnaný.

(Zohar Genesis Vayiechi, 250)

Vôňa rajskej záhrady

Naši mudrci sa pýtajú: „Ako poznal Izák vôňu „poľa požehnaného Bohom“? Zohar však vysvetľuje: „Toto sú dvaja, ktorí sú jedno.” Na jednom mieste je napísané: „A Izák vyšiel večer“ (Genesis 24:63). Nemal Izák dom alebo iné miesto, kde by sa mohol modliť? Ale to pole bolo pole Machpelah, ktoré Abrahám kúpil vedľa jaskyne. Keď Izák išiel na pole, uvidel Božskú prítomnosť a

pole sa naplnilo posvätnými a najvyššími vôňami (z rajskej záhrady). Preto ho určil za svoje miesto modlitby. A to je v podstate to, o čom hovoril Izák, keď povedal: „Hľa, vôňa môjho syna je vôňa poľa požehnaného Bohom.“
(Zohar 2. Mojžišova 39:2)

Iné tradície spájajú Abrahámov prameň v Hebrone s Adamom a Evou.

Dean Stanley vo svojej knihe *Sermons from the East* z roku 1862 popisuje svoju návštevu prameňa a uvádza: „V skorých ranných hodinách som v spoločnosti Dr. Rosena navštívil niektoré pozostatky staroveku na zalesnenom kopci oproti mestu Hebron na juhu. Starobylá studňa na svahu kopca sa niekedy nazýva „Abrahámov prameň“, inokedy „Nový prameň“ Ain-el-Jedidi; tento posledný názov, ako často v miestnych označeniach, hovorí skôr za starovek než novosť daného miesta. Je zaklenutý murivom a predpokladá sa, že kanál, keď nie je naplnený vodou, siaha až k mešite.“ Rešpektuje spojenie Adama s Hebronom. Múr mal predstavovať to, že Adam a Eva sa po úteku z Raja skryli.“ (strana 166 – 167)

David Wilder, hovorca Židovskej komunity v Hebrone, komentuje spojenie Adama a Evy takto:

Táto krásna legenda je celkom výstižná, pretože podľa veľmi svätej židovskej literatúry Adam a Eva, keď sa pokúšali objaviť cestu späť do rajskej záhrady, vykopali jaskyňu v jaskyni, až kým im hlas z nebies neprikázal, aby prestali. Bol to známy „vchod do raja“ alebo „vchod do rajskej záhrady“, práve tu mali byť pochovaní prvý muž a žena. Toto miesto zostalo skryté až do dní Abraháma, ktorý objavil túto posvätnú jaskynnú hrobku. Toto miesto je dnes známe ako

Ma'arat HaMachpela (Cave of the Patriarchs) – „dvojitá jaskyňa v Machpele, kde boli neskôr pochovaní patriarchovia a matriarchovia.

Preto sa zdá, že v Hebrone bol pochovaný nielen prvý človek. Aj tu vznikol, nie viac ako dva kilometre od Machpely. Som si istý, že ak bol prvý človek skutočne stvorený na tomto mieste, nepochybne sa okúpал vo vodách neďalekého prameňa.

Ak je to tak, tieto vody, ktoré očistili Adama a možno aj Evu, ako aj Abraháma a Sáru a s najväčšou pravdepodobnosťou aj kráľa Dávida, sú priamym spojením od počiatku vekov až po tento deň. Voda symbolizuje život, pretože bez vody niet života. Tento prameň predstavuje náš život ako ľudu, ako národa, ktorý plynie bez prestania tisíce rokov. To je naša podstata: život, čistota a neprerušovaný tok svätosti. Toto je Hebron, z hebrejského koreňa „lechaber“ – spájať, zjednocovať – spája nás od počatia nášho sveta až po súčasnosť.

Kresťanská tradícia vo všeobecnosti umiestňuje Adamov hrob v Jeruzaléme pod miesto, kde bol Ježiš ukrižovaný (hora Sion), nazývaný „Jaskyňa pokladov“ a opísaný v sýrskej „Knihe jaskyne pokladov“.

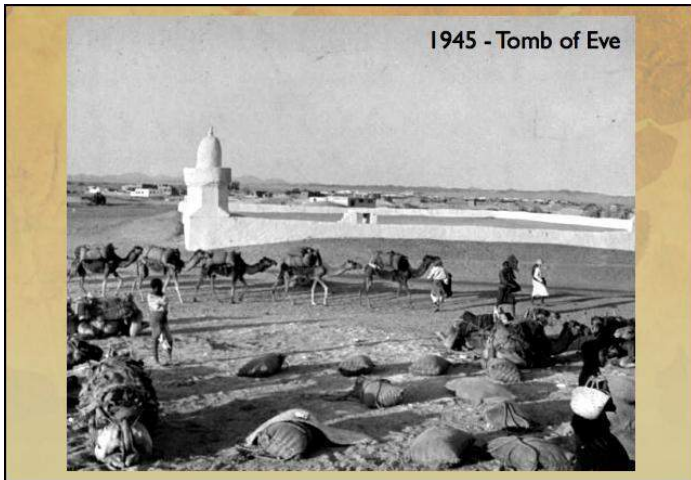
V moslimskej tradícii existuje viacero teórií, ktoré sú označované za miesta posledného odpočinku Adama. Hlavné tri miesta sú Mekka (hora Abu Qubays), Jeruzalém a Khalil (Hebron).

Ubayy b. Ka'b: Tvoj otec Adam bol vysoký ako veľmi vysoká palma, teda 60 lakt'ov. Mal veľa vlasov a jeho intímne partie boli skryté...Keď bol Adam mŕtvy, anjeli ho umyli oddelene lotosom a vodou a obliekli ho do samostatných vrstiev rubášov. potom pripravili hrob a pochovali ho. Povedali: Toto bude zvykom Adamových detí po ňom (Tarikh al-Rusul wa al-Muluk, 1:71).

Ibn Kathir: Niektorí tvrdia, že Adam je pochovaný na hore, na ktorú padol v Indii. Iní hovoria, že Noe vzal telá Adama a Evy na archu a znovu ich pochoval v Jeruzaléme pod Skalným dómom/ Dómom hromu.

Ibn ÓAsakir hovorí, že Adamova hlava je v Abrahámovej mešite v meste Khalil (Hebron) a jeho nohy v Skalnom dóme v Jeruzaléme. Tabari vo svojej histórii uvádza, že Noe vzal Adama a Evu so sebou na archu, ale potom ich oboch vrátil do jaskyne na hore Abu Qubays, nazývanej aj „Jaskyňa pokladu“, v ktorej boli pôvodne pochovaní.

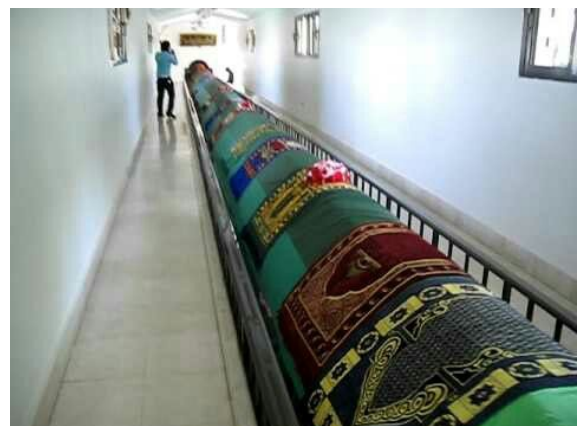
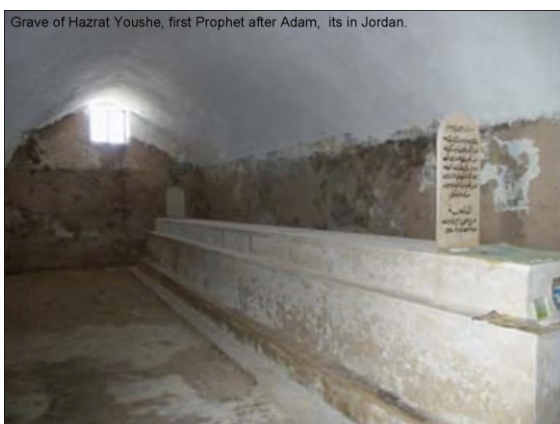
Eva má byť pochovaná v meste Jeddah v Saudskej Arábii.
Má sa jednať o veľmi dlhú hrobku, keďže ona aj Adam boli obrovského rozmeru.

Na prirovnanie, toto má byť hrobka Noema v Karak Nouh (Libanon).

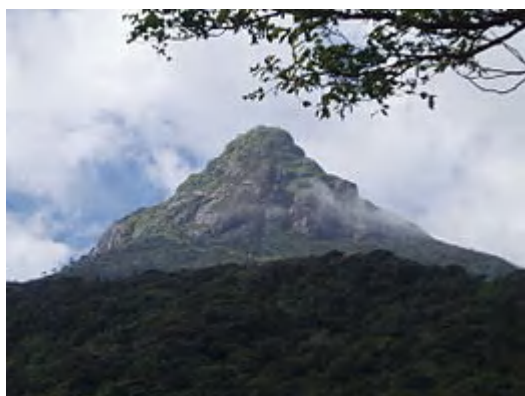
Na ľavo je hrobka druhého islamského profeta Hazrat Youshe hneď po Adamovi v Jordánsku, a na pravo najdlhšia hrobka na svete profeta Imrana Salalaha v Ománe.

Aj na Sri Lanke majú byť pochovaní Adam s Evou. Ktoré miesto je to prave? Asi sa to tak skoro nedozvieme. Posvätnosť daných lokalít žiaľ neumožňuje exhumáciu a skúmanie kostí.

Na Sri Lanke sa nachádza aj vrch Adam's Peak (Adamov Vrch), kde mal údajne zostúpiť z neba a zanechať aj odtlačok svojho chodidla.

Ťažko povedať, kde naozaj sú pozostatky prvého človeka na zemi. Môžeme ale skonštatovať, že naši predchodcovia boli zrejme väčšieho formátu.

O gigantoch sa viac dočítate v mojej eknihе oplochejzemi.webador.com.

45. Relikvie

Relikvie sú pozemské pozostatky svätých a rovnako v katolíckych a ortodoxných kostoloch sú často uctievané. Relikviou môžu byť telesné pozostatky (kosti), odev alebo rúcha, iné predmety, ktoré patrili svätcovi, alebo nástroje používané pri mučení alebo smrti svätca.

Církev sa odvoláva na pasáže z biblie, kde pozostatky proroka mali vzkriesiť mŕtveho.

Keď raz pochovávali akéhosi muža, zazreli lupičskú bandu a hodili toho muža do Elizeovho hrobu. Len čo sa ten muž dotkol Elizeových kostí, ožil a stal si na nohy. (2. Kniha Kráľov 13, 21)

Iný názor zastával Martin Luther a Kalvinisti. Kritizovali obchod s relikviami, ich bozkávanie a uctievanie zrovnávali s odpudivým aktom modlárstva.

Náboženstvo sa vo všeobecnosti stalo vonkajšou záležitosťou, nie vnútornou srdca a svedomia. Vykonávanie určitých úkonov, účasť na bohoslužbách, púte, vykonávanie pokánia, uctievanie relikvií atď. prispievali k pohanskému duchu.

Služby sa páčili oku a uchu, a niekedy boli hrubo neúctivé. Púte sa stali

výhovorkami na pikniky sprevádzané opilstvom a zlým správaním. Pokánie bolo často bezdôvodné a mohlo sa znásobiť platbou kňazom. Relikvie boli niekedy najextrémnejšieho až nemožného druhu – ako slama z jaslí v Betleheme alebo pierko z krídla archanjela. Vo Wittenbergu (miesto reformácie/protestu Martina Luthera) bolo asi 5005 relikvií vrátane kúskov Mojžišových a Áronových prútov a popola z horiaceho krika. V Halle bolo neuveriteľných 8 933 relikvií vrátane údajného vína zo svadobnej hostiny v Káne a časti zeme, z ktorej bol vyrobený Adam.

Kšeftovanie so „svätými“ objektmi, pokrytectvo a degenerácia cirkvy zašlo až príliš ďaľeko na vkus Reformátorov, a tak sa stali hlučnými kritikmi Ríma, čo samozrejme nezostalo bez povšimnutia.

Luther spísal nasledovné vyhlásenie:

„Ja, doktor Martin Luther, nehodný ohlasovateľ evanjelia nášho Pána Ježiša Krista vyznávam tento článok, že samotná viera bez skutkov ospravedľňuje pred Bohom; a vyhlasujem, že bude stáť a zostane navždy, napriek cisárovi Rimanov, cisárovi Turkov, cisárovi Tatárov, cisárovi Peržanov; napriek pápežovi a všetkým kardinálom, s biskupmi, kňazmi, mníchmi a mníškami; napriek kráľom, princom a šľachticom; a napriek všetkému svetu a samým diablom; a že ak sa budú snažiť bojovať proti tejto pravde, príženú na svoje hlavy pekelný oheň. Toto je pravé a sväté evanjelium a moje vyhlásenie, doktora Martina Luthera, podľa učenia Ducha Svätého. Držíme sa toho pevne v mene Božom, Amen.“

(J A Wylie, Dejiny protestantizmu, zväzok 255)

Rím a kardinálska kúria považovala Lutherové stanovisko za „bľabotanie kacíra“, za „hádku závistlivých mníchov“. 95 Téz mal napísať „opitý Nemec; bude myslieť inak, keď bude triezvy.“

Luther ako doktor teológie na univerzite využil svoje postavenie, ako bolo zvykom a praxou v celej Európe, aby navrhol témy na diskusiu a nežiadal nič iné. Na začiatku Luther iba protestoval proti predávaniu odpustkov osobám s nízkou povest'ou a neodsúdil celý systém odpustkov. Nikdy nespochybnil, že Rímska cirkev má právomoc odpúšťať tresty, ktoré uložila vo forme pokánia. To však vyvolávalo otázku – ak mal Rím autoritu odpúšťať tresty, akú zohrával úlohu tzv. očistec? Mohol pápež niekoho splnomocniť na predaj takýchto remisií? Ako čas

plynul, argumenty boli čoraz ostrejšie a postoj Ríma pevnejší. Lenže Luther postupne dospel k tomu, že človek môže byť zachránený bez pápeža. Bolo to v marci 1521, niekoľko rokov po pribití svojich téz na dvere kostola vo Wittenbergu, keď Luther napísal:

„Som presvedčený, že ak človek nebude bojovať celou svojou silou proti zákonom pápeža a biskupov, nemôže byť spasený.“

Na tento akt rebélie začal Rím s tzv. Protireformáciou alebo Rímskou Inkvizíciou, ktorá mala krvavé rozmery. Luther sa však schovával na hrade Wartburg, kde v tichosti prekladal Bibliu do nemeckého jazyka.

Historici vedia veľa o Lutherových posledných hodinách, pretože ich podrobne zaznamenal jeho spovedník na smrteľnej posteli Justus Jonas. Jonas bol mestským pastorom v meste Halle, ale ponáhlal sa k Lutherovej posteli, keď počul, že reformátor je blízko smrti. Jonas si želal podať podrobnú správu o Lutherovom odchode, aby vyvrátil falošné klebety, o ktorých vedel, že ich rozšíria Lutherovi rímskokatolícki odporcovia. Medzi týmito fámami bolo, že Luther zomrel náhle alebo v spánku. V šestnástom storočí sa verilo, že ak je človek zlý, náhle zomrie. To znamenalo, že ten človek nebude mať čas vyznať svoje hriechy, pretože diabol by naňho zrazu prišiel a vťahol jeho dušu do pekla. Podobne aj rímskokatolíci neskôr šíрили tvrdenie, že Luther zomrel v stave hrôzy a verili, že bude večne odsúdený. Naopak, Jonas zaznamenal, že Lutherove posledné hodiny boli jasné a pri vedomí. Vyznal svoje hriechy a potvrdil svoju vieru v Krista spolu so všetkým ostatným, čo učil.

Jeho smrťou sa Reformácia neskončila, ba naopak, dostala nové rozmery.

46. Záver

Prešli sme si docela široké spektrum tém a tajomstiev, ktoré individuálne ostanú bez ďalšieho povšimnutia. Avšak, ak prepojíme jednotlivé oblasti, o čo som sa tu snažila, vyjaví sa nám docela iný obraz a kontext, ktorý siaha oveľa hlbšie, než si na prvý pohľad vieme predstaviť.

Verím a dúfam, že ste sa tu mohli dozvedieť niečo nové, nečakané, a že budete pokračovať v hľadaní a odhaľovaní pravdy, ktorá pred nami bola zámerne skrytá silami viditeľnými aj neviditeľnými.

Pravda nás oslobodí.

Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú.

Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!

(Evanjélium podľa Matúša 7:13-14)

